

ΠΙΝΔΟΣ
1940

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Ο ΠΟΝΟΣ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Πέρασαν χρόνια από τότε, μα ο πόνος μου ήταν και είναι πάντα το ίδιο έντονος, το ίδιο καυτερό, όπως την ημέρα εκείνη που βοήθηκα με τα χέρια αδέλα, με την καρδιά συντριμμένη, αφού όλα πριν τα είχα θυσιάσει. Ίσως ο Θεός μονάχα θα με λυτρώσει, όταν με καλέσει κοντά του. Μα για την ώρα νοιώθω ένα αδόξατο βάρος και δεν καταφέρνω ούτε να λυτρωθώ απ' αυτό, ούτε να συχωρέσω, παρά μονάχα να μισώ.

Θυμάμαι πως ήταν ένα μαγικό πρωινό, πλημμυρισμένο απ' τ' αρώματα των λουλουδιών κι απ' το ξενοίαστο τραγούδι των πουλιών. Έτρεχα, μεθώντας απ' την άνοιξη, μέσα στην έσχαση. Ο Φρανσουά πετάχτηκε από πάνω μου, έβαλε τα πόδια του πάνω μου, φρόνιζε, μα αυτός έσκασε στα γέλια και σε λίγο τον μιμήθηκα κι' εγώ, σαν παιδί.

Έτσι συνάντησα το Φρανσουά και τη στιγμή αυτή της ζωής μου δεν μπορώ πια να την ξεχάσω. Ήταν σίγουρα ο άντρας της μοίρας μου, Γρήγορα γινήκαμε φίλοι κι' όπως ήταν φυσικό γρήγορα πάλι περάσαμε το στάδιο της φιλίας.

Γύρω μας είχαμε την δμορφή φύσι για σκηνογραφία. Τα ζείλη ενώθηκαν στο πρώτο φίλι, ένα φίλι σιωπηλό κι' ατέλειωτο, μέσα στη συναυλία των πουλιών που λες και τραγουδούσαν την αγάπη μας.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Καΐσαρ

Τας άλλας οὐν περιπατῶν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ῥύμας ν' ἀναδειχθῶ ἐπὶ θρόνον δεινὸς Καζανοθεύς ἐφ' ὃ μὴ ἀνίστην τῶν γυνῶν τὰς τορνευόμεναις κνήμας, βιάσας ἀνιστάντων ὁ γέρο-ταρινεύς. Οὕτω, ἀφ' οὗ προεβίβανον τὴν παρὰ τὴν πύλιν καὶ γέγονα τὸ ἰνδαλμα καὶ Δίδων καὶ Μισσῶν ἐξαιφνης μεγαλοπρεπῶς—μα τὴν Ἀγίαν Θέκλαν!—εἰς καφενεῖον ἐσπευσον κι' ἀνῆλθον εἰς καθέκλαν. Κι' ἐνὶ τοῖς γυναι ἐσπευσον ἐξαιρετικῶς ἐκτετακτοῦν κι' εἰς προσφοράς ἡδυνάθει—ὦ! Ζεὺ!—ἐπλεροῦν, ἥρξαν λόγον πύρινον καὶ τὸν φαινόν, ὥστε ἐσεῖσθαι σύσσωμον τὸ ἄστυ τὸ κλεινόν. —Γυναι! ἀνέκραγον εὐθὺς—Ζῆθι ὁ ἔρωσι! Ζῆθι! Κι' ἐνὶ ἐξομῶν κατωθεν φανατικῶς τὰ πλῆθη —Εἰμὶ ἀνὴρ! συνέχισον μεσὸς πολλῶν λαχτάρων κι' ἡ αἰγλή μου ὑπερερεῖ τῆς δόξης τῶν Κτιστῶν! —Εἶναι εἰμὶ ὁ Αὐγουστάς! ἐξομῶν (σφοδρῶς) κι' ἐρωτικῶς πρὸς ἐνδείξιν ἀνδρὸς τε (τιμημένου) ἐπιθυμῶν ἀναφανδὸν ἢ ἄλλως ζωηρῶς τὴν προσφορὰν συμβολικῶς Ρωμαϊκῆς (Τηθένον).

—Ω! Ναί! τὴν τῆθενον αὐτῶ νὰ (ἐνδύθῃ ταχέως) Καὶ κεῖναι εὐθὺς καὶ πρὸς τοὺς ἐβό (ἦσαν βεβαίως) ἐσπευσον διωθόμεναις με πάλιν (καρδίαν) κι' ἐν τελετῇ μοὶ φόρεσαν—Θεοί!— (....ζουλομανδάν!) Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Κι' ἐπειδὴ ἄλλη λύσι δὲν ὑπῆρχε, πήγαμε στὸ ὄρφανο-τροφεῖο. Εκεί μᾶς ἐδείξαν ἕνα χαριτωμένο εἰδυθὸ κοριτσάκι ἑξή χρονῶν.

Μᾶς ἄρεσε καὶ τὸν θυὸ καὶ τὸ υἱοθετήσαμε νόμιμα. Ήταν πολὺ ὁμορφο καὶ λεγώταν Λουίζα. Φυσικὰ τῆς δώσαμε τ' ὄνομά μας καὶ μπήκε στὸ σπῆτι μας καὶ στὴ ζωὴ μας σὰν βασιλισσα.

Τὴ Λουίζα τὴν ἀγάπησα σὰν πραγματικὴν μητέρα καὶ φρόντισα νὰ τὴ μορφώσω καὶ νὰ τῆς δώσω μιὰ καλὴ ἀνατροφή. Ἡ θετὴ μας κόρη μεγάλωνε ὁλο ὑγεία καὶ ὁμορφιά. Ήταν ἕνα πραγματικὸ λουλούδι κι' ὁ Φρανσουά κι' ἐγὼ ζούσαμε μονάχα γι' αὐτήν.

Πέρασαν ἔτσι τὰ χρόνια καὶ μιὰ μέρα ἔγινε ἐκεῖνο ποὺ ἡ καρδιά μου σὰν μητέρα καὶ συζύγου δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ τὸ υποφέρει, οὐτὲ τὸ μυαλό μου νὰ τὸ φανταστῇ.

Ὁ Φρανσουά μ' ἔπεισε νὰ γράψουμε ὅλη μας τὴν περιουσία στ' ὄνομα τῆς Λουίζας γιὰ τὸ μέλλον τῆς, ποὺ ἔπρεπε νὰ τῆς τὸ ἐξασφαλίσουμε. Ἐγὼ δὲν ἔβαρα καμμιὰ ἀντίρρηση, ἀπεναντίας ἐδείξα ὅλη τὴ χαρὰ μου.

Λίγες μέρες μετὰ—ὅταν τὸ σκέφτομαι ἀνατριχιάζω ἀκόμα—ὁ ἄντρας μου, ὁ ἀγαπημένος μου Φρανσουά, τῶς καὶ ἔδωσε μαζί με τὴ Λουίζα, τὴ θετὴ μας κόρη, τὸ χαμόγελο τῆς ὥριμης ἡλικίας μας!

Δὲν ἔδοξα ἡ ἀγάπη μου σὰν πραγματικῆς μητέρας καὶ ἡ ἀνατροφή ποὺ τῆς εἶχα δώσει γιὰ νὰ τὴν κάνουν ν' ἀποκτήσει συνείδησι; Ποιὰ κληρονομικότητα τὴ δόρυνε; Τὴν ἐκρῦβε μέσα στὸ αἷμα τῆς; Δὲν ἔρω! Τὸ γεγονός ἦταν πὺς εἶχε ἐκτενέθει τὸν ἄντρα μου καὶ πὺς αὐτὸς εἶχε ἀνταποκριθῇ στὸ παράνομο αἰσθημὰ τῆς.

Ἀλλὰ ποῖα τρέλλα εἶχε νικήσει τὰ αἰσθημὰ τοῦ Φρανσουά γιὰ νὰ λάβῃ μιὰ τόσο τρομερὴ ἀπόφασι; Ποῦ συντρίψε τὴν ψυχὴ μου; Πὺς δὲν σκέφτηκε—ἀν ὅχι τίς—ἄλλο—πὺς ἦταν πάνω ἀπὸ σφράντα χρόνων καὶ ἡ Λουίζα μόλις δέκα ἐννέα;

Μερικὰ πράγματα μὲνον στὴ ζωὴ μας ἀνεξήγητα. Μᾶς ἀφίουν σὲ ἀμνηστία, σὲ ἀγωνία καὶ δὲν μπορεῖ ἡ λογικὴ νὰ τὰ ἐκκαθαρίσῃ.

Καὶ σήμερα, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, δὲν ἔχεσα ἄκομα τὸ τραγικὸ αὐτὸ γεγονός τῆς ζωῆς μου. Γιὰ νὰ ξεχάσω ἄλλαξα σπῆτι, ἄλλαξα ἀκόμα τὸ μέρος ὅπου ἐμένα καὶ πῆγα κι' ἐγκαταστάθηκα σ' ἄλλῃ πόλιν.

Μὰ ἂν ὅλα ἄλλαξαν, ἡ συντριμμένη καρδιά μου δὲν κατάφερε νὰ βρῇ παρηγοριά. Εἶνε σὰν νεκρὴ καὶ ἡ ζωὴ δὲ μου νομαγελαί πιά. Ἡ προδοσία τῆς Λουίζας καὶ τοῦ Φρανσουά μὲνει πάντα μιὰ τρομερὴ ἀνάμνησι γιὰ τὴν πονεμένη ψυχὴ μου, ὥστε νὰ μὴ μπορῶ νὰ τὴν ξεχάσω, ὅσα χρόνια ἀκόμα κι' ἂν περάσουν.

ΠΙΕΡ ΜΠΑΣΤΙΝΤ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Τὸ Βασιλικὸ Θέατρο θὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν χειμερινὴν αἰθρὴν με τὴν περσινὴν ἐπιτυχία τοῦ «Ἀγία Ἰωάννα» τοῦ Μπέρναρ Σά.

Τὸ ἔργο αὐτό, ποὺ εἶχε τελευταία καὶ στὴ Θεσσαλονικὴ, τὴ μεγαλύτερη ἐμπειρικὴ ἐπιτυχία, προτιμήθηκε γιὰ τὴν ἐρμηνεύτρια τῆς παρθένου τῆς Ὁρλεάνης, Βάσω Μανωλίδου, θὰ μείνῃ στὸ θέατρο τῆς Κρατικῆς Σκηνῆς μόνο γιὰ δύο μῆνες.

Κατόπιν τὸ Βασιλικὸ Θέατρο θὰ ἀνέβασῃ τὴς «Νεφέλες» τοῦ Ἀριστοφάνους, με σκηνοθετὴ τὸν κ. Σωκρ. Καραντίνου, ἀργότερα δὲ καὶ ἕνα σύγχρονο ἐλληνικὸ ἔργο.

Ἐνα νέο ἔργο γράφει ἐπίσης ὁ συγγραφεὺς τῆς γνωστῆς ἡθογραφίας «Τὰ ἀραβωνισμάτα», κ. Αἰμ. Μπαρλῆς.

Λέγεται, ὅτι τὸ ἔργο αὐτό, ποὺ προορίζεται γιὰ τὴν ταυτόχρονη ἐμφάνισι τῆς κ. Κυβέλης καὶ τῆς κ. Κατερίνας, στὸ θέατρο τῆς παλαιᾶς Συντάγματος, θὰ περιλαμβάνῃ δύο ἰσοδυναμοῦς ῥόλους, πρᾶγμα ποὺ ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ τὴν συνεργασία τῶν δύο πρωταγωνιστῶν τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς!

Οἱ ἀδελφές Καλοῦτᾶ, ποὺ ἐπείσταν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ σειρά παραστάσεων, με ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία, θὰ συνεχίσουν με τὸ μικρὸ τους συγκρότημα, παραστάσεις στὶς ἐπαρχίες, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Πάτρα.

Ὁ νέος θίασος πρόξας τῆς Μαίρης Ἀρῶν, μετὰ τὴν Κρήτη, ὅπου σημειώει ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία, θὰ μετὰβῇ στὴν Θεσσαλονικὴ καὶ Κωνσταντινούπολιν. Με τὸν ἴδιο θίασο θὰ συνεργασθῇ ἀπὸ τὸν Δεκέμβριο καὶ ἡ Βάσω Μανωλίδου.

Ἐνας νέος μουσικὸς θίασος θὰ παίξῃ ἀπὸ τὴν ἐρχομένη ἐβδομάδα στὸ Δημοτικὸ Θέατρο τοῦ Πειραιῶς. Θὰ ἀρχίσῃ με μιὰ παλαιὰ ἐπιτυχία, τὴν ὀπερέττα «Τὸ ὄγλο βῆκε ἀπ' τὸν Παράδεισο», ποὺ παίχθηκε πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια στὸ θέατρο «Κυβέλης». Τὸ ρόλο τῆς Μαρίκας Καλοῦτᾶ, θὰ παίξῃ ἡ Μπέμπα Δοῦσα καὶ τοῦ Κοκκίνου ὁ Πατρίκιος.

Ὁ Κώστας Μανιατάκης καὶ ἡ Ζαννίνα, ποὺ φεύγουν τὴν ἐρχομένη ἐβδομάδα γιὰ τὴν Πόλιν, ἐκείθεν, συμβόλαια με τὴν ἐλληνικὴν ἐταιρεία δίσκων «Ἀττικόν» τοῦ Σικαγοῦ καὶ θὰ φύγουν τὴν αὔριον γιὰ τὴν Ἀμερική.

Κατὰ τὴν διάρκειά τῆς παραμονῆς τους στὴν Πόλιν, θὰ εἰδικευθοῦν ἀπὸ καὶ σὴν ἐπὶ τὴν «Ἀμερικανική» γλώσσα, γιὰτὶ πρόκειται νὰ ἐμφανισθοῦν σὲ ρεσιτάλ με ἀμερικανικὸ ρεπερτόριο, στὸ «Κάρνεγκι Χώλ».

Στὴν Ἀμερική ἐπίσης, θὰ φύγῃ ἀργότερα, γιὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν Εὐὰ Στυλ, στὸ κέντρο τῆς Ἀθηναϊκῆς Γωνίας καὶ ὁ Τζιμης Μακουλῆς.

Δυὸ γνωστοὶ καλλιτέχνες τοῦ μελοδράματος, ὁ βαρύτονος Ντίνος Ἐγκολόπουλος καὶ ἡ ὕψιφωνος Φανή Παπαναστασίου, στὴν Νότιο Ἀφρική, ὅπου δίνουν τὰρ συναυλίες, ἔλασαν τὰ ὀνόματά τους, γιὰ λόγους... συντομίας.

Ἐστὶ, ὁ Ἐγκολόπουλος λέγεται τώρα ἐκεῖ Ντίνος Ἐγκο καὶ ἡ Παπαναστασίου, Ἀναστασία!

Ἡ Ἀγγέλα Λυκιαρδοπούλου, γνωστὴ ἀπὸ τὴν «Μάντρα τοῦ Ἀττίκ», ποὺ ἐγκαταστάθηκε ὀριστικὰ στὴν Ἀμερική, ἀνοίγει μιὰ μικρὴ «μπουτίκ» στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο τῆς Καλιφορνίας καὶ κανεὶ χρυσὲς δουλειές.

Σὲ μιὰ καινούργια ἐλληνικὴ ταινία, με τὸν τίτλο «Ἀλῆτης με καρδιά», πρωταγωνιστὴ με ἐπιτυχία ἡ γνωστὴ ντιζὲς Τούλα Λαμάρ.

Ὁ Μυρὴς Σεβαλί, ποὺ ἐμφάνισθη τελευταία στὴν Κωνσταντινούπολιν, πληρώθηκε γιὰ τρεῖς ἑκτακτὲς παραστάσεις, 500 λίρες χρυσῆς!

Ἀπὸ τὴν περασμένη Κυριακή, ἀρχισαν με ἐπιτυχία στὸ «Παλλάς» τὰ μουσικὰ πρῶτα τοῦ Γιώργου Οἰκονομίδη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἐρωτευμένες ἐργαζόμενες

Στὴν παρούσα ἐποχὴ τὴν περὶ καὶ τὴν ὁρμὴν ὁ ρομαντισμὸς ὑπέστη ἕνα πλήγμα τρομερὸν κι' εἰρωνεύεται ὁ κόσμος τὸν «παλὸ καλὸ καιρὸ», ποὺ κανένας δὲν μπορούσε οὐτὲ νὰ τὸ φανταστῇ: πὺς μιὰ μέρα ἡ γυναῖκα θὰ ἐσθίωνε τὴν μὴτὴ καὶ στὸ φοβερὸ σημεῖο θάφτανε νὰ ἐργαστῇ ἔξω ἀπ' τὸ συζυγικὸ τῆς ἢ τὸ πατρικὸ τῆς σπῆτι!

Ἡ γυναῖκα ἐργασία δὲν τὸ ξέραν τὴ σημαίνει καὶ τὴ θέλαν τὴ γυναῖκα μέσ' στὸ σπῆτι κλειδωμένη, κι' ἔτσι τὸν παλὸ καιρὸ ὅλες τους, νὰ σὰς χαρῶ, κατ' ἀνάγκην οἱ καυμένες ζούσαν γιὰ νὰ τεμπελεύουν...

Μὰ περᾶσαν ὅλ' αὐτὰ καὶ τὰ πλάσματα τὰ φῖνα, τὰ κομψὰ, τὰ λατρευτὰ ἔπαυαν νὰ ζοῦν σὰν σκλάβες καὶ σὰν ἄντρες πιά δου- (λεύουν!)

Οὐτὲ στάλα δὲν θυμίζουν τὶς γυναῖκες τὶς παλῆς καὶ τὶς βροσκίες μ' εὐκολία μέσα σ' ὅλες τὶς δουλειές. Φυσικά, ὅμως, παιδιὰ, ὅλες οἱ χαριτωμένες ἐργαζόμενες κοπέλλες ἔχουνε κι' αὐτὲς καρδιά, μὰ δὲν ἀγαποῦν βεβαίως σὰν τὶς ἄλλες, τὶς τεμπέλες. Ἐρωτεύονται με τρόπο κάπως διαφορετικὸ ποὺ συνήθως κρύβει κάποιο τὸν ἐπαγγελματικὸ.

Φέρ' εἰπεῖν μιὰ «δακτυλὸ» ποὺ τὸ βλέμμα τῆς τοὺς ἄντρες τοὺς τραβάει σὰν μαγ- (νήτης, «σ' ἀγαπῶ» ποτὲ δὲν λείει μ' ἕνα τρόπο ἀπαλό. Προτιμᾷ νὰ τὸ γράψῃ—ποῦ ἄλλου;—στὴ μηχανὴ τῆς! Κι' ἂν, ἐκτός ἀπ' τὸν καλὸ τῆς, τῆς ἀρέσουνε καὶ ἄλλοι, στὸ γραφεῖο τῆς θὰ κάτῃ καί... ἀντίγραφα θὰ βγάλῃ!

Μιὰ δικηγορίνα πάλι, ὅταν αἰσθανθῇ γιὰ σένα τὴν καρδοῦλα τῆς νὰ πάλῃ, θὰ στρωθῇ καὶ μάνι-μάνι με τὴ νομικὴ τῆς πείρα μιὰ... πρότασι θὰ κάνη καὶ ἀμέσως θὰ στῇ στὴν ἐπὶ... δικαστικὸ κλητῆρα!

Μιὰ ὡραία μωδιτροῦλα ποῦχε ἀπειρα προσόντα τὴν ἐξομολόγησι τῆς σοῦ τὴν κάνει... τσόντα-τσόντα Κι' ἂν καὶ ἄλλοι θαυμάσαι τῆς με τὰ μάτια τους τὴν (τρών) ἕναν-ἕνα τοὺς... ξηλώνει με τὸ... ἴδιο τὸ πατρὸν!

Μιὰ πεντάμορφη ταμίας—πειρασμὸς πρωτοφανῆς—ἂν τρελλὰ θὰ σ' ἀγαπήσῃ καὶ ὁ ἔρωσι τὴν τυφλώσῃ, με... φιλία θὰ σὲ πληρώσῃ! Κι' ἂν καπὰτῃς θὰ φανῇς καὶ τὰ... ρέστα θὰ σοῦ δώσῃ!

Κι' ὅταν μιὰ νοσοκόμα θὰ τὴν πνίξῃ τὸ μεράκι, πρὶν τὸ «σ' ἀγαπῶ», προσφέρει, σ' ἀλαζονικὸν τῆς χέρι, μίαν... ἔνεσι θὰ κάνη γιὰ νὰ τονώθῃ λιγάκι!

Ἐργαζόμενες γυναῖκες!... Ἐπὶ χρόνια στὴ σειρὰ οὐτὲ μιὰ στιγμὴ δὲν παύουν νὰ ἐργάζονται σκληρὰ. Διὰ τὴν μετὰ ἄλλα λόγια... ἐργασία καὶ χαρὰ!... Καὶ συγχρόνως εὐκαιροῦνε ν' ἀγαποῦνε τρυφερά.

Εἰς τοὺς ἀνδρὰς
Ἀντ. Τάλλια

Ἡ Ἐργαζομένη
Ἡ Ἐρωτευμένη

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Στά δίχτυα της ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΛΕΙΑΣ

Η Λιάνα πηγαίνει τον 'Αποστόλη στο 'Ωδειον, κι' ο καθηγητής που τον άκουε εκφράζεται μ' ένθουσιασμό για τη φωνή του. Ύστερα από έναν περίπατο στο Φάληρο, η πλουσία κοπέλλα κι' ο προστατευόμενός της γυρίζουν στο σπίτι. Ο 'Αποστόλης ανεβαίνει στο δωμάτιό του, κι' από κει άκουε μια φοβερή σκηνή της Λιάνας, με τη μητέρα της. Η Μαργεταίνα βρίζει την κόρη της, λέγοντάς της ότι μάζεψε στο σπίτι τους έναν ακουαρέλη, έναν «άλητη», και τη σκαμπηλίζει. Ύστερ από αυτά που άκουε, μόλις βραδυάσει, ο 'Αποστόλης, χωρίς να τον καταλάβει κανείς, φεύγει από το πλουσιότατο του Μαργετή και πλανιέται μόνος του κι' άγνωστος μέσ' στην 'Αθήνα...

11ον
Εδώ, οι διαβάτες ήτανε λιγώτεροι. Η κίνησι πιά μικρή. Ξαφνικά, ο 'Αποστόλης ένοιωσε κάτι σαν ένα κρύο χέρι να του σφίγγει την καρδιά. Ένοιωσε αυτό ακριβώς που νοιώθει ο ναυαγός στη μέση του άπέραντου ωκεανού... Για μία στιγμή, ένας φοβερός πανικός άγκάλιασε την ψυχή του... Νόμισε πως θα χανόταν... Θα γυρίζε ακόμα και στο σπίτι του Μαργετή, αν ήξερε να γυρίση. Ύστερα, όμως, σιγά-σιγά, ήρεψε. Δε θα χανόταν, επί τέλους... Αύριο, μόλις έφθάνει, θα κατέβαινε στον Πειραιά. Άκόμα και με τα πόδια!... Θα ζητιάνευε στην ανάγκη τα λεφτά του εισιτηρίου του, και θα παραινενε το βαπόρι για το νησί του... Η νουσταλγία τον είχε άγκαλιάσει δυνατά... Γιατί, τώρα το ποδούσε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του το νησί του, το νησάκι του... που τον είχε τόσα χρόνια λικνίζει άπάνω στα κύματα της θάλασσάς του, που τον είχε άγκαλιάσει στοργικά... Η πρωτεύουσα ήτανε γι' αυτόν ένα άπέραντο, άγνωστο έρωτηματικό, γεμάτο βούδες άπειλές... Θα την άφινε χωρίς ληψή. Ένοιωθε τώρα πως δεν ήτανε γι' αυτόν τα πετάγματα των τομηνόων όνειρών... Έκει, στο μικρό νησί του, η φτωχιά ζωή του ψαρά του πρόσφερε την πιο σίγουρη ευτυχία της μετριότητας και της γαλήνης.

Είχε στρ πει τώρα δεξιά ένα δρόμο, είχε βρή μπροστά του ένα άνοιγμα, σαν πόρτα ενός κήπου, κι' είχε μπή σ' ένα πάρκο. Από κάπου, σφάνανε ως τ' αυτιά του οι νότες μιας σιγανής όρχήστρας. Κουρασμένος ο 'Αποστόλης, έπεσε σ' ένα παγκάκι που βριχε μπροστά του. Η άγωνία, η συγκίνηση, ο κόπος, τούχανε τσακίσει το κορμί. Ένοιωθε τόσο έπιταχτική την ανάγκη να κοιμηθ... Κρύωνε λιγάκι. Η νύχτα ήταν ύγρή. Τό χρώμα μύριζε ά άβρεμένο. Έκλεισε τα μάτια του ο φτωχός ψαράς, ενώ ζαρωνόταν

δσο μπορούσε άπάνω στο παγκάκι. Τώρα, πίσω από τα κλειστά του μάτια, άρχσαν να περνάνε σαν όράματα γοητευτικά οι εικόνες της περασμένης, ευτυχισμένης και ξένοιαστης ζωής του: Νά, είχε ξεκινήσει ημερώνματα για να ριζή το παρσαγάδι. Άπάνω στη «Μεγαλόχαρη» βρισκόταν, όπως πάντα, κι' ο Μελέτης. Σ' ένα κομμάτι έφημερίδα, καμμία δεκαριά καλαμαρόκια κι' ένα χταποδάκι περιμένανε για το δόλωμα. Ο Μελέτης τάκοβε κομμάτια-κομμάτια κι' ένα σουγιά, και δόλωνε ένα-ένα τ' άγκίστρια του παραγαδιού, που τα ξεκάρφωνα από το φελλό που τριγύριζε τα χείλια του πανεριού. Ύστερα ρίχνανε την κολοκύθα, που θα τους έδειχνε που άρχιζε το παρσαγάδι. Κι' από κει, άρχιζανε να ρίχνουνε το σπάγγο που σέ κάθε μέτρο του βρισκότανε δεμένο κι' από έν' άγκίστρι.

Προχωρούσανε πολύ, προς το μώλο του Δελφινιού. Τώρα, η κολοκύθα φανότανε μικρούλα μέσ' στα κύματα. Στο τέλος, όταν ριχνόταν όλο το παρσαγάδι, ο 'Αποστόλης τραβούσε κουπί γραμμή για το μαύρο βράχο πουμοίριζε σά μουσούδα δελφινιού. Τα κύματα χτυπούσανε άπάνω του. Ψηλά, πολύ ψηλά, πάνω από το γκρεμμένο, προσκινίζανε τα πεύκα της κορφής. Θαλασσοπούλια πετάγανε πάνω από τα κεφάλια των δύο ψαράδων.

Έκει, στη σουβλερή μυτή ενός βράχου, δένανε την τελευταία άκρη του σπάγγου. Και γυρίζανε. Σιγά-σιγά, τώρα τραβούσε κουπί ο Μελέτης. Είχε πιά δλότελα ξεμειρώσει. Ο ήλιος χρύωνε τις κορφές των κυμάτων. Η «Μεγαλόχαρη» έκανε ένα μεγάλο γύρο στ' άνοιχτά. Ο 'Αποστόλης κρατούσε στο χέρι του το ταπαρί. Ήταν ένα μακρουλό κομμάτι μολυβί βαμμένο άσμη με υδράργυρο. Στην άκρη του ήτανε κολλημένα δυό άσπρα φτερά. Τόρριγγε στη θάλασσα, τ' άφινε να βουλιάζει μια -δυό όργιες και περιμένα.

Ο Μελέτης τραβέγε σιγά-σιγά κουπί. Κι' όταν τοιμωπύσε το άγκίστρι κανένα ψάρι, τότε χρειαζόταν ή πιο μεγάλη τέχνη: Ο 'Αποστόλης φώναζε: «Εμπρός!» ή «πίσω!» Κι' άμέσως ο Μελέτης έπρεπε να ύπακούση σαν αυτόματο. Τα σασφίδια και τ' άλλα άφρόφωνα που πανόντουσαν στο ταπαρί, έχουνε πολύ λεπτά χείλια.

Χρέος μέ... ούρά

Ο Γιάννης 'Απενταρίδης δανειστήκε από τον Κώστα το φίλο του ένα-τό χιλιάδες με την ύπόσχεσι να του τις επιστρέψει το Σάββατο.

Όταν ήρθε όμως το Σάββατο, ήταν πάλι άπενταρος. Δανειστήρες λοιπόν ένατό χιλιάδες από τον άλλο φίλο του το Γιώργο με την ύπόσχεσι ότι θα του τις δώση πίσω την Τετάρτη.

Έτσι με τα λεφτά αυτά πληρώσε το χρέος του στο Κώστα. Την Τετάρτη όμως ήταν πάλι άπενταρος. Σανα πήρε τότε ένατό χιλιάδες από τον Κώστα και τις έδωσε στο Γιώργο.

Με τη μέθοδο αυτή τακτοποιούσε τα χρέη του επί μήνες όλόκληρους. Μια ήμερα όμως ο Κώστας κι' ο Γιώργος που τον δανείζαν κάθε έβδομάδα έτυχε να συναντηθουν μεταξύ τους. Ο έξιπνος γροσφειλέτης, μόλις τους είδε τότε μαζί, έτρεξε και τους έλεπε:

— Έπί τέλους, χάρηκα πολύ που σας συναντώ και τους δυο μαζί, παιδιά. Γλυτώνω από μεγάλο βάσανο. Άκουσε με, Κώστα. Θέλω κάθε Τετάρτη να στέλνεις στον Γιώργο ένατό χιλιάδες. Κι' από σένα, Γιώργο, θέλω κάθε Σάββατο, να τού τις επιστρέφης... Κι' έμένα να μού κάνετε τη χάρι να με άφισετε ήσυχο γιατί κουράστηκα να κάνω ως τώρα αυτή τη δουλειά!

Ο ΦΑΚΟΣ

Μόλις πιστούνε, κάνουνε να φύγουν. Ο ψαράς άμολάει σπάγγο, πρέπει όμως κι' ή βάρκα να τραβήξη κατά τη μεριά που φεύγει το ψάρι. Άλλοιώς, ο σπάγγος τεντώνεται, το άγκιστρι κόβει τα χείλια του πιασμένου ψαριού, και το ψάρι φεύγει.

Πόσες φορές ο ψαράς ο Μελέτης δεν είχε φάει καρπαζές έπειδή δεν είχε ύπακούσει με μεγάλη έτοιμότητα στο «έμπρός», ή στο «πίσω» του 'Αποστόλη... Τις πιο πολλές φορές όμως, το ψάρι που θα τοιμωπύσε, έρχόταν άπάνω. Σπαρταριστό ξεπετιόταν από τη θάλασσα, τόπιανε στον αέρα ο 'Αποστόλης, τόβγαζε άδι-άφορα από το άγκίστρι, και το πετούσε στα σανιάδια της βάρκας.

Για μία-δυό ώρες, ώσπου να τραβήξουνε το παραγάδι, το ταπαρί είχε πιάσει μια-δυό όκάδες άφρόφωνα. Κι' ύστερα, ή «Μεγαλόχαρη» τραβούσε για το σήκωμα του παραγαδιού. Νάτην ή κολοκύθα! Ο Μελέτης τραβούσε πάλι κουπί. Σκυμένος ο 'Αποστόλης στη πρύμνη μάζεψε σιγά-σιγά το σπάγγο. Σέ κάθε άγκίστρι σχεδόν, ήτανε πιασμένο κι' ένα ψάρι: Ζωηρό-χρωμοι χάνοι, ραδωτές πέγκες, που χρυσίζανε κάτω από τις ήλιαχτίδες καθώς βγαίνανε από τη θάλασσα, ρόδινα λεθρίνια ή φαγκρόπουλα, άσημένιες συναγριδούλες και γκριζωτές σφυρίδες.

Ένα-ένα, τα άγκιστριά τους ο 'Αποστόλης, κι' ένα-ένα άγκίστρι, το κάρφωνε πάλι ταχτικά στο φελλό του καλοθιού. Ύστερα, φτάνανε στο τέλος του σπάγγου, τον λύνανε από το μυτερό βραχάκι του μώλου του Δελφινιού, και γυρίζανε. Πόσα ψάρια! Ξεχωρίζανε τα πιο μεγάλα, τα διαλεχτά — λεθρίνια, φαγκρόπουλα, συναγριδες, σφυρίδες, στείρες, μουμουρές — και τα βάζανε στο πανέρι, και τ' άλλα — πέγκες, χάνους, σασφίδια — τ' άφηνανε στον πάτο της βάρκας.

Βγαίνανε με το πανέρι και τραβούσανε για τα κέντρα της παραλίας, για το μεγάλο ξενοδοχείο του νησιού. Άδειάζανε το πανέρι τους στην κουζίνα και παίρνανε τα λεφτά.

Ύστερα, βάζανε και τα δεύτερα ψάρια στο πανέρι, και τραβούσανε για τα δεύτερα μαγαζιά. Πουλάζανε κι' εκεί μερικά, κι' όσα περισσεύανε, τα πηγαίνανε στο σπίτι.

Η μάνα του 'Αποστόλη τους περιμένα χαμογελαστή, περιποιητική. «Άντε, μητέρα... Κάνε μας καμμία ζεστή τηγανιά, και πεινάμε!», φώναζε από την πόρτα ο 'Αποστόλης.

Η γρηά για τότε άναβε τη φουφού με τα κάρβουνα! Έβάζε το τηγανί με το λάδι, πετούσε μέσα άλευρωμένα τα ψάρια, και, σέ λίγη ώρα, στο τραπέζι με το καρρό τραπέζομάντηλο, άχνίζανε και μισχομυρίζανε, φρεσκοτηγανισμένα, λαχταριστά, με τη σαλάτα δίπλα τους και το σταρένιο ζυμωτό ψωμί!...

Άξέχαστη έποχή!... Τώρα καταλάβαινε ο φτωχός ψαράς πόσο έγκληματικά έπιπόλαια είχε φερθή, αφήνοντας αυτή τη σίγουρη ευτυχισμένη μετριότητα, για την προβληματική κι' άδέσπαι ευτυχία της έδρας και του πλούτου που θα του πρόσφερε ή 'Αθήνα...

Και νά, τώρα, αντί για δόξα και πλούτο, ή άδιόφορη πρωτεύουσα, δεν του είχε προσφέρει παρά το παγκάκι ενός πάρκου, που άπάνω του τουρτούριζε μέσ' στα μπλωμένα του ρούχα ο φτωχός ψαράς...

ΙΣΤ'

Ξαφνικά, ένοιωσε ένα βαρύ χέρι να πέφτει στον ώμο του, και άκουσε μια βαρεία φωνή να τού λέη άπότομα:

— Τί κάνεις εδώ;...

Πετάχτηκε όρθος ο 'Αποστόλης, τρέμοντας από την κορφή ως τα νύχια! Μπροστά του, στεκόταν άγριος ένας άστυφύλακας...

— Τί κάνω;... κατάφερε να μωρμουρίση ο φτωχός ψαράς, κυριολεκτικά πελαγωμένος.

— Νά, τί κάνεις;... Είχα κάτσει λίγο να ξεκουραστώ... Νά ξεκουραστής;... Δε λές, καλύτερα, ότι κοιμόσουν!...

— Όχι... Σάς όρκίζομαι... Δεν κοι-

μώμουν... Είχα κλείσει έτσι τα μάτια μου για να ξεκουραστώ λίγο...

— Γιατί δεν πάς να ξεκουραστής σπίτι σου;...

Ξεροκάτπτε ο 'Αποστόλης:

— Σπίτι μου...

— Γιατί, βέβαια, δεν έχεις σπίτι!...

φώναξε με θριαμβευτικό τόνο ο άστυφύλακας.

Ο 'Αποστόλης δεν άπάντησε.

— Δείξε μου την ταυτότητά σου... Ξανάπε ο άστυφύλακας άπότομα.

Ο 'Αποστόλης έδωσε τρέμοντας από τη μέσα ταέπη του σακκακιού του την ταυτότητά του. Ο άστυφύλακας της έρριξε μια ματιά κάτω από το φως του ηλεκτρικού του φαναριού.

— Γιατί έφυγες από το νησί σου;... τον ρώτησε.

Πάλι ξεροκάτπτε ο ψαράς, χωρίς ν' άπαντήσει...

— Τί ήρθες να κάνης στην 'Αθήνα;... Ν' άλητέψης στα παγκάκια;...

— Όχι... Σάς όρκίζομαι... Ήρθα να σπουδάσω...

Γέλασε σκληρά ο άστυφύλακας:

— Νά σπουδάσης;... Τί; Γιατρός; Δικηγόρος;...

— Νά σπουδάσω... τραγούδι!

— Τραγουδείς;... Τί παρωδία είν' αυτά που μού τραμπουνάς;...

— Έσύ είσαι ψαράς — αυτό γράφει ή ταυτότητά σου... Γιατί δεν έμενες ψαράς στο νησί σου;...

Δεν μās φτάνουν οι άλήτες κι' οι άνεργοι πουχουνε στην 'Αθήνα, ήρθες και τού λόγου σου... να σπουδάσης;...

Δεν είμαι άλήτης! φώναξε δυνατά ο 'Αποστόλης, άναστατωμένος, κοκκινίζοντας ως τ' αυτιά.

— Άλλά; Τί είσαι; Έφοπλιστής;... Έχεις δη κανέναν έφοπλιστή να κοιμάται στα παγκάκια;...

— Δεν κοιμώμουν...

— Άντε, εμπρός!... Πάμε...

— Πού;

— Κάπου αλλού, που θα κοιμηθής πιο καλά... Τούλάχιστον, δεν θα κινδυνεύς να πάθης ρευματισμούς!...

Και τον τραβέξε άπότομα από το μανίκι.

Ο 'Αποστόλης στηλώθηκε στα πόδια του.

— Πού με πάτε;... μωρμούρισε πανικόβλητος, με μία φωνή πούτρεμε.

— Στο κρατητήριο. Έκει που πάμε όλους τους άλήτες...

Δεν είμαι άλήτης... Ξανάπε, πιο άδύνατα τώρα, ο φτωχός ψαράς.

— Άς μην είσαι!... Άντε, πάμε χωρίς πολλές κουβέντες, γιατί έχει και κλόμπ!...

Με δάκρυα στα μάτια, με τους λυγμούς που φουσκώνανε το στήθος του και πνίγανε το λαιμό του, ο 'Αποστόλης άκολούθησε τον άστυφύλακα. Πόσο φοβότανε μην τον δοуне σ' αυτό το χάλι, να περνά, μ' έναν άστυνομικό μέσ' από τους δρόμους της 'Αθήνας!... Ευτυχώς όμως, που οι δρόμοι ήταν έρημοι εκείνη την ώρα. Διαβάτες δεν περνούσανε παρά λιγοστοί. Κι' ύστερα, ποιος τον ήξερε;... Ένας καινούργιος άνώνημος άλήτης, που τον είχανε πιάσει να κοιμάται άπάνω σ' ένα παγκάκι!...

Έμπρός ο πόλισμαν, πίσω ο 'Αποστόλης, μπήκανε μέσα στο κοντινό άστυνομικό τμήμα. Στο γραφείο του χασμουριόταν ο άξιωματικός της ύπηρεσίας, μ' ένα άδειο φλυτζάνι τσαγιού δίπλα του.

Σήκωσε το κεφάλι του άκεφα:

— Τί τρέχει;... ρώτησε τον άστυφύλακα, άνάμεσα σέ δυό χασμουρητά.

Ο πόλισμαν έκανε τó σχήμα:

— Άλητεια!... είπε μονολεκτικά.

Ο άξιωματικός κύτταξε νουσταγμένα τον 'Αποστόλη.

— Δώσε μου την ταυτότητά σου... τού είπε.

Ο 'Αποστόλης την έδωσε τρέμοντας. Την κύτταξε μια στιγμήουλα ο άξιωματικός.

— Άντε, κοιμήσου τώρα στο μπουντρούμι, κι' αύριο τά λέμε... τού είπε μ' ένα καινούργιο χασμουρητό.

— Στο μπουντρούμι!...

— Γιατί; Δε σ' άρέσει; Προτιμάς τη «Μεγάλη Βρετανία»;...

— Μά... Τί έκανα;...

Χωρίς ν' άπαντήσει στον 'Αποστόλη, ο άξιωματικός, γύρισε κωθρά στον άστυφύλακα:

— Ψάχτονε... Μην έξη ήρωήν, χασίσι... Ήρωήν, χασίσι;... Τί ήταν αυτά;...

Δεν θάξερε να πη ο φτωχός ψαράς...

— Άντε, έλα... τον πρόσταξε ο άστυφύλακας, και τον έσπρωξε βάνουσα.

Βγήκε πελαγωμένος από το γραφείο του άξιωματικού ο 'Αποστόλης. Ο άστυφύλακας τον έμπασε σ' ένα δίπλανό δωματιάκι.

— Άδειασε τις τσέπες σου!... τον πρόσταξε.

— Τις τσέπες μου;

— Νά, τις τσέπες σου!... Παράξενο σου φαίνεται;

Ο 'Αποστόλης άδειασε τις τσέπες του. Στη μία ύπληχε ένα σουγιάδάκι, τó μαντήλι του — ένα μεγάλο καρρό μαντήλι, όχι και πολύ καθαρό... — και λίγοι σπάγγοι. Στην άλλη ένα κουμπί κι' ένα παληό ξεροκόμματο, ξεχασμένο εκεί από τó νησί του.

— Δεν έχεις τίποτ' άλλο;... τον ρώτησε ο πόλισμαν.

— Τί άλλο;

— Λεφτά, βέβαια, ούτε ιδέα...

— Ξερέτε...

— Νά, ξέρω... τάχεις καταθέσει στην Τράπεζα...

Τον τραβέξε έξω από τó δωματιάκι.

— Πού με πάτε;... τον ρώτησε ο 'Αποστόλης.

— Στο δωμάτιό σου... Στο άριστο-κρατικό σου δωμάτιο... άπάντησε ο άστυφύλακας. Μόνο μ' ήτητική μπάνιο τó πρωί...

Πρόσαν ένα μισοσκότεινο διάδρομο και φτάσανε σέ μια μαρμαρίνη σκάλα που κατέβαινε στριφτή προς τα βάθη.

— Άντε, κατέβαινε!... πρόσταξε ο πόλισμαν.

Μηχανικά, ο 'Αποστόλης άρχισε να κατεβαίνει. Τό σκοτάδι ήτανε πυκνό τώρα δίπλα του. Έπεσε άπάνω σ' έναν τοίχο που μούιζε δυνατά μούχλα.

— Δεξιά!... τού είπε ο πόλισμαν.

Κι' ύστερα, έβγαλε ένα κλειδί, άνοιξε μια χαμηλή πόρτα, κι' έσπρωξε μέσα τον 'Αποστόλη. Έκείνος ένοιωσε τα μαλλιά του ν' άκουμπάνε στο άπάνω μέρος της πόρτας. Ύστερα, ο πόλισμαν έκλεισε την πόρτα και την κλείδωσε, λέγοντάς:

— Καλόν ύπνο, και όνειρα γλυκά...

Ο 'Αποστόλης έμεινε για μία στιγμή άκίνητος, μέσ' στο άπόλυτο σκοτάδι που...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

τον έσφιγγε από παντού. Στο τέλος όμως, τα μάτια του συνήσανε. Έκει, στο βάθος, λιγάκι φως γλυστρούσε από μία γρίλλια, άνοιγμένη όπως φαίνεται στο πεζοδόμιο του άστυνομικού τμήματος. Έκανε ένα βήμα μπροστά, και πάτησε κάτι μαλακό. Ένα άγριο μούγγρισμα άκούστηκε στα πόδια του:

— Σιγά, ρέ!...

Με συγχωρείτε... ψιθύρισε πολύ στενωχωρημένος ο 'Αποστόλης. Δε βλέπω όμως μέσ' στο σκοτάδι...

— Βάλε γυαλιά!...

Έκανε δυό βήματα δεξιά ο 'Αποστόλης, και σκόνταψε άπάνω σέ κάτι. Άλλο μούγγρισμα:

— Πρόσεχε, ρε σύ!... Κι' όχι τίποτ' άλλο, μά μού πάτησες τον κάλο!...

Έκανε τώρα άριστερά ο φτωχός ο 'Αποστόλης. Προσεχτικά, χαμήλωσε, κι' έκατσε σέ μια γωνίτσα, άκουμπώντας άπάνω στον ύγρο τοίχο.

Δίπλα του άκουσε ροχαλητά δυνατά: Μέσα σ' αυτή τη σκοτεινή κόλασι, ύπληχαν άνθρωποι που καταφέρνανε να κοιμούνται! Μαζεύτηκε όσο μπορούσε στη γωνίτσα του ο φτωχός ψαράς και βούλιαξε στους πικρούς συλλογισμούς του...

Καυτά δάκρυα αλδακώνανε τα μάγουλά του. Ένα πικρό παράπονο φούσκωνε την καρδιά του, και ξεχειλίζει από τα μάτια του. Μαζί με τις άλλες πικρές σκέψεις του, μία, πιο πικρή απ' όλες, τον γέμιζε άπόγνωση και ντροπή. Ήτανε στη φυλακή, στο μπουντρούμι, και τον είχανε πιάσει για άλητεια! Μέσ' στο σκοτάδι, ένοιωθε τα μάγουλά του αλογισμένα από τη φοβερή ντροπή.

Άλητης!... Πόσο διαφορετική είχε όνειρευτή την τύχη του στην 'Αθήνα... Άλλοίμονο, όμως! Πόσο τα όνειρα τα κουρελιάζει ή πραγματικότητα, χωρίς όϊκτο!

Και, να που τώρα είχε κουρελιάσει και τα δικά του... Κομμάτια τάνοιωθε μέσ' στην πληγωμένη του ψυχή...

Και, μέσα σ' όλα, σαν αντίδρασι, έρχότανε να χαϊδέψη την ψυχή του ή νουσταλγία... Η άνυπόφορη νουσταλγία για τó ήσυχο νησάκι του, με τά μισοέρημα δρομάκια, με τη μάννα του, στο φτωχικό τους σπιτάκι, με τη Μαρίνα...

Τη Μαρίνα! Η θύμησι της πονεμένης αγαπημένης του, γέμιζε έσπανά λυπηθεία την ψυχή του. Η Μαρίνα βάχε πνίξει τον πόνο της, βάχε πνίξει τους λυμούς της, θάχε καταπιή τα δάκρυά της, με την ιδέα ότι ο αγαπημένος της είχε φύγει για τó καλύτερο, για τó ανέβασμα, γει για τó καλύτερο. Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα...

Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα... Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα... Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα...

Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα... Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα... Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα...

Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα... Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα... Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα...

Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα... Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα... Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα...

Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα... Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα... Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα...

Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα... Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα... Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα...

Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα... Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα... Πόσο θά πικρανόταν ή για τó δόξα...

Πόσο

αυτό, τὸ ἀποψινὸ του, μέσ' στὸ κάτασκό-
τεινο αὐτὸ μπουντρούμι, πού βρωμοῦσε
μούχλα καὶ χνῶτα, δίπλα στουὺς ἀλῆτες,
πού δὲν τοὺς ἐβλεπε, μὰ μόνο διαισθανό-
τανε τὸ ἀποκρουστικὸ γείτονμά τους, δι-
πλα του...

Ἀπὸ τοὺς πικρούς του συλλογισμούς,
τὸν ἔδραλε κάτ' μαλακὸ καὶ κρούς πού ἀ-
κούμπησε στὸ χέρι του. Ἀνατρίχασε ὁ
Ἀποστόλης, καὶ φώναξε ἀθελά του δυνα-
τά. Ἀμέσως ἀκουστήκανε φωνές διπλα
του:

— Σιγά, ρέ!...
— Ποιὸς φωνάζει!...
— Τί ἐπαθε;...

Σὰ χαμένος, ὁ Ἀποστόλης προσπάθη-
σε νὰ δικαιολογηθῇ:

— Μὲ συγχωρεῖτε... Ξέρετε...
Δίπλα του ἀκούσε ἕνα μουρμουρίσμα:
— Τρόμαξες πού σούπιασα τὸ χέρι!...
— Ναί... ἀπάντησε ὁ φτωχός. Τὸ χέρι
σας ἦτανε:

— Τὸ χέρι μου...
— Τί θέλετε;

Ἐνοίωσε δύο χεῖλια πού μυρίζανε δυ-
νατὰ τσιγάρο καὶ οἰνόπνευμα νὰ ζυγώ-
νουνε τ' αὐτὸ του:

— Ἦθελαν νὰ σὲ ρωτήσω ἀν... σοῦ
βρίσκεται λιγάκι!...

— Τί;
— Λιγάκι μαῦρο!...
— Μαῦρο!...

Δὲν ἤξερε τί τοῦ ζητοῦσαν ὁ Ἀποστό-
λης...

— Ὅ,τι εἶχα στὶς τσέπες μου, μοῦ τὸ
πῆρανε... ἀπάντησε. Ἀλλά, τί εἶν' αὐτὸ
τὸ «μαῦρο» πού ζητάτε;...

— Νὰ τοὺς πᾶρῃ ὁ διάβολος τοὺς σταυ-
ρωτήδες!... βλαστήμησε ὁ ἄλλος μέσ' ὅ-
σο στὸ σκοτάδι. Μηδὴ ἀφήνουνε καὶ τίποτα
ἀπάνω στὸν κόσμο!...

— Ναί, μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα στὶς τσέπες
μου τίποτα σπουδαῖο... Ἐνὰ σουγιαδά-
κι, λίγο σπάγγου, ἕνα ξεροκόμματο...

— Τρίχες! Ἀφοῦ δὲν εἶχες «μαῦρο».

— Μά, πέντε μου, τί πράμα εἶν'
αὐτό;...

— Μιὰ καὶ δὲν εἶχες, τί νὰ τὸ μά-
θης;...

Σώπασε ὁ γείτονας. Κι' ὁ Ἀποστόλης
δὲν τόλμησε νὰ τοῦ ξαναμιλήσῃ. Σὲ λί-
γο ὅμως, ξανάκουσε τὴ φωνή του, σιγανή:

— Μέρα παρὰ μέρα μὲ κλείνουνε στὸ
μπουντρούμι!... Μ' ἔχουνε ταχτικό, τὸ
συνήθισα... Νάχα ὅμως λίγο νὰ πρε-
ζάρω!...

Τὸ ἀγνωστο αὐτὸ λεξιλόγιο μέσα στὸ
σκοτάδι τῆς ἐλεινῆς ἐκείνης φυλακῆς, τοῦ
προξενούσε πραγματικὴ φρίκη... Δὲν τόλ-
μησε ν' ἀπαντήσῃ στὸν ἀγνωστο.

— Δὲν μιλάς; τὸν ἐρώτησε. Μουγκά-
θκες;...

— Τί θέλετε νὰ σὰς πᾶ;...

— Ξέρω κι' ἐγώ... Μίλα γιὰ ν' ἀκού-
σω λίγο φωνὴ ἀνθρώπου... Δὲν μὲ κολ-
λάει ὕπνος...

— Πῶς νὰ κοιμηθῇ κανεὶς ἐδῶ μέσα;...

— Μπᾶ, δὲ βαρύνεσαι!... Δὲν τοὺς ἀ-
κούς πῶς ροχαλίζουνε;...

— Πραγματικά... Πῶς μποροῦνε;

— Συνήθεια... Ἐδῶ εἶνε τὸ σπῖτι τους,
βλέπεις;...

— Τοὺς πιάνουνε συχνά;... ἀπόρησε ὁ
Ἀποστόλης.

— Μέρα παρὰ μέρα... Ἐγὼ τοὺς ἔχω
φυνηθῇ πιὰ!...

Διοταχτικά, ρώτησε ὁ Ἀποστόλης:

— Σὰς πιάνουνε συχνὰ καὶ σὰς;...

Ἐνὰ βραχνὸ γέλιο ἀντήχησε στὸ σκο-
τάδι:

— Συχνὰ-πυκνά!...

— Γιατί;

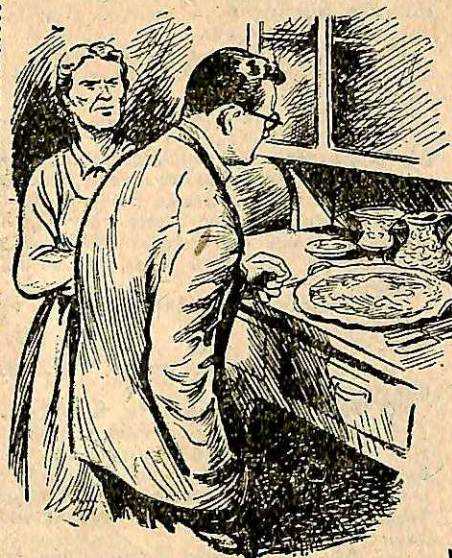
— Ξέρω κι' ἐγώ... Ἰδιωτροπία τους
καὶ ἰδιωτροπία μου... Μιὰ φορά, τὸ κάνω
κι' ἐπιτήδεω κάπου-κάπου...

— Ἐπιτήδεω;

— Ναί. Ἄμα δὲν ἔχω πού νὰ κοιμηθῶ
καὶ κάνω κρούς, κάνω καμμιὰ κασκαρίκα
καὶ κοιμάμαι στὸ μπουντρούμι! Ἐπὶ τέ-
λους, ἐδῶ μέσα δὲ βρέχει καὶ δὲ χιονίζει!...

Πάλι πῶς καλὰ ἀπ' τὸ δρόμο...

ΣΤὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνείδησις.

Ἀνεκάλυψα ἐπάνω σ' ἕναν ὑποφύε διάφορα ἀ-
συνέπεια εἶδη τῆς Γιαννιώτικης Βιοτεχνίας
κλοπιμαῖα βέβαια...

ΟΤΑΝ ΚΑΤΕΡΡΕΕ τὸ καδεστὼς τοῦ Ντοῦσε

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τὸ μόνο πού δὲν θὰ ἐφάνταζετο ὁ Ντοῦ-
σε ὅταν, τὴ νύχτα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου
1940, ἀρχίζε τὴν ἐξόρμησί του, μὲ πρό-
γραμμα «να σπασῇ τὰ πλεῖρα τῶν Ἑλλη-
νων», ἦταν, ὅτι τέσσερα χρόνια ἀργότε-
ρα, μιὰ ἐλληνικὴ ταξιαρχία θὰ πολεμοῦ-
σε στὴν πατρίδα του γιὰ ν' ἀπελευθερώ-
σῃ τοὺς Ἰταλοὺς ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς!
Αὐτὸ βέβαια δὲν μπορούσε νὰ τὸ συλ-
λάβῃ ἡ φαντασία τοῦ Μουσσολίνι, ἀλλὰ
καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς φασίστες του. Γι'
αὐτὸ καὶ ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῶν ἐλλη-
νικῶν στρατιωτικῶν τμημάτων στὴν Ἰτα-
λία, ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς συναισθήματος
στὸν πληθυσμό. Οἱ 24 καρατίων φασί-
στες δὲν μπορούσαν νὰ πιστέψουν στὰ
μάτια τους. Ἐν τούτοις, ἐδείχναν ἀπέ-
ναντι τῶν στρατιωτῶν μὲς πολὺ μεγα-
λύτερη δουλικότητα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὁ-
σους τυχόν δὲν ὑπῆρξαν μαινόμενοι ὅπα-
δοὶ τοῦ Ντοῦσε.

Τὸν Σεπτέμβριο καὶ Ὀκτώβριο τοῦ
1944, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς
μου στὴν Κάβα ντέι Τερρένι τῆς Νεαπό-
λεως, μαζί με τὴν ἐλληνικὴν Κυβέρνησι
καὶ στὴ Βόρειο Ἰταλία με τὴν 3η Ὀρεινὴ
Ταξιαρχία μας, εἶχα τὴν εὐκαιρίαν νὰ πα-
ρακολουθῶ πολλὰ χαριτωμένες περι-
πτώσεις μετασταθμεύσεως μαινόμενων φα-
σιστῶν στὸ ἀντιφασιστικὸ στρατόπεδο.

Μιὰ μέρα, ἔξω ἀπὸ τὸ Γενικὸ Ἑλλη-
νικὸ Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο τῆς Ταξιαρ-
χίας μας, πού ἦταν ἐγκατεστημένο σ' ἕνα
πρῶν φασιστικὸ σχολεῖο τῆς Σενεγκά-
λια — λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀγ-
κῶνα — συνήντησα ἕναν νεαρῶτατο μὲν,
ἀλλὰ ἀρεϊμάνιο «παρτίζαν», ὁ ὁποῖος ἤ-
θελε νὰ δοῇ στὸ νοσοκομεῖο μὲς τὴ
μητέρα του γιὰ μιὰ μικροπέμβασι. Μὲ
παρεκάλεσε νὰ τὸν διευκολύνω σχετικὰ
καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀρχισε νὰ ἐξιστορῇ τὰ ἡ-
ρωϊκὰ ἀντιφασιστικὰ του κατορθώματα
καὶ τῆς... συνωμοτικῆς δράσι πού εἶχε ἀνα-
πτύξει ἀπὸ τὸ 1940 καὶ κατόπιν.

Ἐλεγε διάφορες φανταστικὰς ἱστορίες,
προσπαθώντας νὰ μὲ πείσῃ, ὅτι, ἀν ἦταν...
μεγαλύτερος, θὰ εἶχεν ἀφοντώσει πρὸ
πολλοῦ τὸν Μουσσολίνι. Σὲ μιὰ στιγμή,
τὸν ρώτησα:

— Σὲ ποῖο κόμμα ἀνήκει;

Γούρλωσε τὰ μάτια του καὶ μὲ κύττα-
ξε μὲ κατάπληξι.

Γιὰ νὰ τὸν διευκολύνω, τὸν ξαναρώ-
τησα:
— Εἶσαι μέλος τοῦ κομμουνιστικοῦ
κόμματος;
— Ὀχι, ἀπάντησε μὲ κάποιο διστα-
γμό.
— Τῆς σοσιαλιστικῆς δράσεως;
— Οὐτε.

Τοῦ Χριστιανικοῦ κομμουνιστικοῦ
κόμματος μήπως; (Ἐκείνες τὶς μέρες, μέ-
σα στὰ πολλὰ κι' ἀξιοπεριέργα κόμματα,
πού ξεφύτρωναν σὰν ραπανάκια, ἔκανε
τὴν ἐμφάνισί του καὶ αὐτὸ τὸ ἀπροσδό-
κητο χριστιανοκομμουνιστικὸ κόμμα, πού
ἔζησε 2—3 μῆνες καὶ κατέκτησε καὶ με-
ρικοὺς ὁπαδούς).

— Ὀχι, ἀπάντησε πάλι παραγμένος ὁ
συνωμιλήτης μου. Ἐγὼ εἰμαι παρτίζανος.
Νά καὶ ἡ ταυτότητά μου.

Ἀνοίξε ἕνα ἀφορήτως βρώμικο πορτα-
φόλι καὶ ἔβγαλε μερικά χαρτιά, ἀνάξη-
τώντας τὴν παρτίζανική ταυτότητα. Ἀπὸ
ἀδεξιότητά του, ἔπεσε μιὰ πράσινη καρ-
τέλλα, τὴν ὁποία ἔσκυψα ἀμέσως καὶ πῆ-
ρα, διότι μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι τὸ φασιστι-
κὸ ἔμβλημα πού ἦταν ζωγραφισμένο στὴν
ἄνω δεξιὰ γωνία.

Στὸ πῶς μέρος ἦταν ἀποκολλημένη ἡ
φωτογραφία του καὶ κάτω
ἀπ' αὐτήν, ἀνεγράφτο, ὅτι ὁ κάτοχος
τῆς ταυτότητος ἀνήκει στὴ φασιστικὴ νεο-
λαία τῆς Σενεγκάλια. Ἐτος ἐκδόσεως
1943.

Καὶ ὑπογραφὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν
παιδικῶν φασιστικῶν ὁργανώσεων τῆς πε-
ριοχῆς. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ... ἀντιφασίστες τῆς
πρώτης μετὰ τὴν κατάρρευσι τοῦ Μου-
σολίνι περιόδου. Πάντως, ὁ «παρτίζανος»
μου ἐθεώρησε φρόνιμο νὰ ἀρπάξῃ τὴν ταυ-
τότητά του καὶ νὰ γίνῃ ἀφαντός...

Μιὰν ἄλλην μέρα, στὴν Κάβα ντέι Τι-
ρρένι — ὅπου ἡ ἔδρα τῆς Ἑλληνικῆς Κυ-
βερνήσεως — ἔδωσα σ' ἕναν μεγαλοπρε-
ποῦς ἐμφανίσεως ράφτη, νὰ μοῦ σιδερώ-
σῃ ἕνα κοστούμι. Ὁ ράφτης αὐτός ἦταν
ἕνας πολὺ ἐνδιαφέρον τύπος, πολυλογάς,
λαμπρὸς τραγουδιστὴς καὶ φαντακός...
φιλέλλην! Τὸ τί ἔσυρε τοῦ Μουσσολίνι
γιὰ τὸ «ἐγγίλημα» πού ἔκανε νὰ ἐπιτεθῇ ἐ-
ναντίον τῆς Ἑλλάδος, δὲν λέγεται. Μὲ
πληροφόρησε... ἐμπιστευτικά, ὅτι ὅλα αὐ-
τὰ τὰ «μαῦρα χρόνια» τῆς μουσσολινικῆς
δικτατορίας, ἦταν ὁ μόνος ἀντιφασίστας
τῆς Κάβα ντέι Τερρένι. Καὶ αὐτὸ τοῦ
στοίχισε πολλές ψυχικὲς δοκιμασίες, ἀλλὰ
καὶ οὐσιαστικὲς περιπέτειες.

Τὴν ἐπομένη ἔπρεπε νὰ μοῦ παραδώ-
σῃ τὸ κοστούμι μου, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶχε ἔ-
τοιμο. Διεμαρτυρήθη καὶ μὲ διεβεβαίωσε
ἐν ὀνόματι τῶν... φιλικῶν αἰσθημάτων του
πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὅτι θὰ μοῦ τὸ παρέ-
διδε τὸ βράδυ. Πέρασα ὅμως λίγο ἀργά.

Τὸ ραφτάδιο ἦταν κλειστὸ. Χτύπησα τὴ
διπλανὴ πόρτα — ὅπου ἡ κατοικία τοῦ
ράφτη — καὶ μ' ἀνοίξε μιὰ γυναίκα, ἡ
ὁποία μοῦ εἶπε ὅτι τὸ κοστούμι εἶνε σι-
δερωμένο, ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ περάσω τὴν
ἐπομένη νὰ τὸ παραλάβω. Ἦταν καιρὸς
νὰ... θυμώσω. Ἡ γυναίκα δὲν ἐπέμεινε. Ἀ-
νεμδότης καὶ ἀπὸ φόβο μήπως μοῦ ξανα-
κλείσῃ τὴν πόρτα, μῆλκα στὸ σπῖτι γιὰ
τὴν παραλαβὴ τοῦ κοστούμι. Ἐκεῖ ἀνε-
κάλυψα ἐπάνω σ' ἕναν μπουφέ, διάφορα
ἀσυνέπεια εἶδη τῆς Γιαννιώτικης βιοτεχνί-
ας, κλοπιμαῖα βέβαια: ἕνα δίσκο μὲ δι-
κέφαλο ἀετὸ, ἕναν ἄλλο μὲ τὸν Παρθενῶ-
να, μαχαιροπήρουνά κλπ.

Ἡ σινιόρα δὲν δυσκολεύθηκε νὰ μὲ
πληροφορήσῃ ὅτι τὰ ἔφερε ὁ ἄνδρας τῆς
ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ὑπηρετοῦσε μὲ τὸν
ἰταλικὸ στρατὸ Κατοχῆς.

Πλιατσικολόγημα ἐκ μέρους τοῦ «μονα-
δικοῦ ἀντιφασίστα» τῆς Κάβα ντέι Τι-
ρρένι καὶ σπουδαίου... φιλέλληνα! Ἐμῶθα
τὴν ἐπομένη πῶς ὁ ράφτης μου ἦταν ἐπὶ
πολλὰ χρόνια, γραμματεὺς τοῦ τοπικοῦ
φασιστικοῦ κόμματος καὶ ἐτάραξε τοὺς
συμπατριώτας του μὲ τὸν αὐτὸν ἀφήγη-
ται, πρὸ τῆς καταρρεύσεως τοῦ Μου-
σολίνι, τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματά του στὴν
Ἑλλάδα. Ἄλλὰ δὲν ἦταν ὁ μόνος...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ἡ ἡρωϊκὴ Ἑλληνίδα ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΟΥ 40

Σκηές, ἐπεισόδια, εὐτομυθίες

Ἡ Ἑλληνίδα στὸν πόλεμο... Τὴν
γνώρισα αὐτὴ τὴν Ἑλληνίδα στὴν
Ἀλβανία. Ἀπὸ τὰ Γιάννενα ὡς τοὺς
Γεωργουτσάδες, στοὺς Ἁγίους Σα-
ράντα καὶ στὴ Χειμάρρα. Ἀλλοὶ τὴν
γνώρισαν στὸ Τεπελένι καὶ στὸ Πο-
γραβετ, πάνω στα βουνά, στὰ ἀρει-
νὰ χειρουργεῖα, στὶς μεταφορὲς πυρο-
μαχικῶν, στὶς ἐπιχωματώσεις τῶν
δρομῶν καὶ μέσα στὰ χιόνια τῆς Κα-
ταρας, τῆς Κουτσουφλιάνης καὶ τοῦ
Μεταδού νὰ φυτριάξῃ τὸ χιόνι καὶ ν'
ανοίγῃ δρόμο στοὺς φαντάρους. Τὴν
γνώρισα κι' ὡς ἀδελφὴ τοῦ Ἑλέους,
ὡς ἡρωϊκὴ στρατιωτίνα καὶ τὴν εἶδα
μητέρα, σύζυγο καὶ γιαιγία νὰ πλέ-
κῃ σ' ἕνα μόνο μερόνυχτο τὸ πούλο-
δερ τοῦ στρατιώτη. Τὰ ἐμπεριμένα
ὁ πολεμιστὴς αὐτός θὰ ἔβρισκε γιὰ τὸ
μέτωπο. Κι' ὁ φαντάρος αὐτός ἦμουν
ἐγώ...

Ἄλλ' ἄς ἀναφέρω μερικὰ χαρα-
κτηριστικὰ ἐπεισόδια:

Στὴ Λάρισα, ἐνῶ πέφτουν βροχὴ οἱ
βόμβες ἀπὸ τ' ἀεροπλάνα τοῦ ἐχθροῦ,
ἕνας ἀξιωματικὸς εἶδε μιὰ γρῆνα νὰ
χαίρεται, νὰ χαμογελάῃ καὶ νὰ κάνῃ
τὸ σταυρὸ τῆς.

Γέλας γιαιγία! Γιατί γελάς;
τῆς εἶπε με συμπαῖνα, νομίζοντας
πὺς τρελλὰ ἦκε.

Δόξα σοὶ ὁ Θεός, παιδάκι μου,
τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Δόξα σοὶ ὁ Θεός
πού ρίχνουν σὲ μᾶς τὶς μπομπες τους
οἱ Ἰταλοὶ καὶ δὲν τὶς ρίχνουν ἐκεῖ πᾶ-
νω στὸ Μέτωπο, στὰ παιδιά μας!...

Ἡ καυμένη ἡ κυρούλα! Φανταζόταν
πὺς δὲν θὰ περιέσταν μπόμπες τοῦ
ἐχθροῦ καὶ γιὰ τὸ μέτωπο...

Στὰ Γιάννενα, ἔβλεπε κανεὶς παν-
τοῦ τὴν ἡρωϊκὴ μορφή τῆς προϊστά-
μενης ἀδελφῆς. Ἀθήνας Μεσολάρω,
μὲ τὸν μπλε μάλισιο ἐπενδυτὴ καὶ τὸ
σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ στὸ στήθος τῆς.
Ἐτρεχε στὰ νοσοκομεῖα, στὴν πρώτη
γραμμὴ πάνω στὰ ὀρεῖνα χειρουργεῖα,
ἔσκυβε πάνω στοὺς τραυματίες στὸ
Ἀργυρόκαστρο. Δὲν ἤξερε τί θὰ τὴ
κούρασι κι' ὁ ὕπνος δὲν βάραινε ποτε
τὰ βλεφάρὰ τῆς.

Μιὰ ἄλλη ἡρωϊκὴ μορφή ἦταν ἡ ἀρ-
χόντισσα τῶν Ἰωαννίνων κ. Ἰωαννί-
δη. Τὰ παιδιά τῆς τῆς ἀπασχολοῦσαν
πολλὲς ὥρες τῆς ἡμέρας πού τὶς στε-
ρούσε ἀπὸ τοὺς τραυματίες. Τὰ ἔβα-
λε λοιπόν, ὅλα σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ
τὰ παρέδωσε σὲ μιὰ συγγενή τῆς, γιὰ
νὰ τὰ πᾶσὶ τὸ χωριό.

Τὰ παιδιά καὶ τὰ μάτια σου!
τῆς εἶπε. Ἐγὼ πρεπε νὰ μείνω ἐδῶ,
στὰ νοσοκομεῖα, στὰ λαβωμένα μεγάλα
παιδιά τῆς Ἑλλάδας μας.

Κι' ἐμεινε στὴν γραμμὴ τοῦ Μετώ-
που, στὴν ἐπικίνδυνον ζώνη τοῦ πυρός...

Ξαφνικὰ τὴν ἔχασαν ἀπὸ τὰ νοσο-
κομεῖα.

Εἶδε κανεὶς τὴν κ. Ἰωαννίδη; ρώ-
τησαν ἀνύσυχου οἱ γιατροί. Μήπως ἔ-
πεσε θύμα κανενὸς βομβαρδισμοῦ;
Ἐκείνη πρὸ τὴν ἡμέραν καλὰ, οἱ
στενοὶ φίλοι τῆς, τοὺς καθησυχάσαν.

Εἶνε στὰ Ζαγοροχώρια... ἐξηγη-
σαν. Κουβαλαὶ κάσσεες μὲ ψυγίγια
στοὺς φαντάρους μας!...

Καὶ στὰ Ζαγοροχώρια τὸ χιόνι ἔφα-
σε ὡς τὸ γάλατο.

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο, στὴ γραμμὴ τῶν
πρῶτων μῆκεν ἕνα πρῶι μιὰ κυρία μ.
ἕνα φόρεμα χακί, μανδύα, ἀρβύλλες.
Εἶχε κρεμασμένο στὸν ὅμο τῆς ἕνα
στρατιωτικὸ σακιδίο γεμάτο τσιγά-
ρα, καραμελλές, σοκολάτες.

Πῶς εἶνε σήμερὰ ὁ γυῖός μου; εἶ-
πε καὶ πλησίασε στὸ κρεβάτι του.

Εἶνε καλύτερα, τῆς εἶπε ἡ ἀδελ-
φή νοσοκόμος.

Ἐσκυψε καὶ χαίδεψε τὸ μέτωπο τοῦ
γυῖου τῆς.

Μπαρεῖς νὰ σηκωθῆς, παιδί μου;
τὸν ρώτησε. Θὰ σε μεταφέρουμε σ'
ἄλλο νοσοκομεῖο, πῶς μακριὰ ἀπὸ δῶ.

Τὸ κρεβάτι μὲς χρειάζεται γιὰ ἕνα
βρεῖα τραυματισμένο παλληκάρι...

Κυρία, τόλμησε νὰ παρατήρησῃ ἡ
ἀδελφή, τὸ τραῦμα του δὲν ἔχει ἀκό-
μη ἐπεμολῆθῃ. Ὑπάρχει κίνδυνος!...

— Μὴ τὸ φοβάσαι αὐτὸ, ἀδελφή...
τῆς εἶπε ἐκείνη. Ἡ Παναγία εἶνε μαζί
μας!...

Καὶ σήκωσε τὸ γυῖο τῆς ἀπὸ τὸ
κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου γιὰ νὰ πᾶρῃ
τὴν θέσι τοῦ σ' αὐτὸ ἕνας πρὶν βρεῖα
λαβωμένος στρατιώτης.

Ὅλοι τὴν ἤξεραν αὐτὴ τὴν στρατιω-
τίνα. Ἦταν ἡ κ. Καλλιόπη Δούκα, ἡ
ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ. Τὴν ἀγα-
ποῦσαν ὅλοι οἱ φαντάρη, γιατί ἔτρε-
χε σ' ὅλους τοὺς καταλήψεις τῶν
μετώπων καὶ τοὺς φίλους τσιγάρων,
σοκολάτες, καραμελλές.

— Καραμελλές καὶ σοκολάτες; θὰ
ρωτήσετε.

Γιατί ὄχι; Οἱ φαντάρη δὲν ἦταν
κι' αὐτοὶ μεγάλα παιδιά ἢ ἔπρεπε νὰ
...τρᾶνε μόνο σφαίρες;

Στὶς 8 Νοεμβρίου 1940 μὲς μᾶννα
ἔπιασε τὸ μικρὸ κερακι τοῦ παιδιοῦ
τῆς κι' ἔγραψε τὸ ἀκολουθῶν γραμμά
στον τότε πρωθυπουργὸ Ἰ. Μεταξά:

«Σεβαστὲ κ. Πρωτάρη,

Μὲ αὐτὴ τὴ λίσσα χαράσασα τὴν
κούνια μου, ὅταν γεννηθῇ καὶ μοῦ
τὴν φυλάγῃ ὁ μπαμπὰς μου γιὰ νὰ μὴ
τὴν δώσῃ, ὅταν θὰ μεγαλώσω. Τώρα
ὅμως, πού ἔχουμε πόλεμο, σὰς τὴν
στελνῶ, γιὰ νὰ τὴν κανεὶς μιὰ ὀδὴ
νὰ πᾶσῃ στὴν Ἰταλία.

Φιλὸ τὸ χέρι σας
Μιχαλάκης Δ. Παπαγιάννης
Μαθητὴς, γ' Δημοτικοῦ»

Καὶ τοῦ ἔστειλε τὴν μοναδική λίσσα
πού βρισκόταν στὸ σπῖτι.

Μὰ ποῖς μπορεῖ, σ' ἕνα τόσο λίγο
χῶρο, νὰ περιγράψῃ τὴς ὑπηρεσίες πού
προσέφεραν στὸν πόλεμο τοῦ 40 οἱ
Ἑλληνίδες;

Θυμᾶμαι μιὰ χιονισμένη μέρα στὸ
Φοινίκι, ἕνα χωριὸ στὴ διασταύρωσι
τῶν δρόμων πρὸς τοὺς Ἁγίους Σα-
ράντα... Εἶχα πάει ἐκεῖ μοναχὸς γιὰ
νὰ βρῶ καταλήψεις καὶ τὰ Τάγμα, πού
διοικούσε ὁ ταγματάρχης κ. Γκερε-
λῆς. Μ' εἶχε στείλει ὁ τότε λοχαγὸς κ.
Χασιώτης. Τραβούσα στὸ χιονισμένο
δρόμο καὶ κύτταξα τὰ σπῖτια στὴν
πλαγιά τοῦ βουνοῦ.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκαν χαρούμενες φω-
νές καὶ εἶδα νὰ ροδαῖνε πρὸς τὴν δη-
μοσία μερικὲς κοπέλλες μὲ τὰ σεβ-
κούνια τους καὶ τὶς βαρεῖες βαμβά-
κερὲς ἀσπρὲς καλτσὲς πρὸς ἑαυτὰς ὡς
τὸν ἀστράγαλο.

— Καλῶς ταν, μοῦ φώναξαν. Μά-
θαμε πὺς ἔρχεται ὁ ἀστράτης!...

— Ἐρχεται βέβαια... Μὰ εἶνε σπῖ-
τια γιὰ νὰ χεῖν;

— Κι' αὐτὰ ἐκεῖ πού εἶνε στὴν
πλαγιά, δὲν εἶνε σπῖτια;...

— Φωνάζε τὸν πρῶτο καὶ τὸν
παπὰ τοῦ χωριο

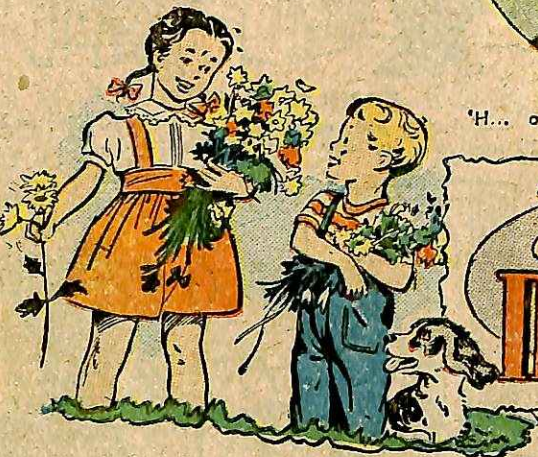
Η μικρούλα στο με το πλούσιο και θαυμαστό ταλέντο

ΤΟ Χόλλυγουντ σήμερα έχει δυο δυναστείες ή μάλλον δυο «βασιλικές οικογένειες» ήθοποιών. Η πρώτη αποτελείται από τους πασίγνωστους στάρ Τζων, Λάιονελ και Έθελ Μπάρρυμορ, που βαδίζει τώρα πια προς τη δύση της, αφού ο πρώτος πέθανε πρό έτών και οι δυο άλλοι είναι πια γέροι.

Η δεύτερη οικογένεια αποτελείται από τους μικρούς στάρ Τζέραλντ, Ζιζί και Τζάνιν Περρώ, δώδεκα, δέκα και επτά έτών, που τώρα μόλις βαδίζουν προς την επιτυχία και τη δόξα. Και τα τρία αυτά αδελφία παίζουν στον αμερικάνικο κινη-

Η... στάρ του Χόλλυγουντ Ζιζί Περρώ.

ΖΙΖΙ ΠΕΡΡΩ

ματογράφο από αρκετά χρόνια και, παρά την ηλικία τους, οι επιτυχίες τους διαδέχονται ή μία την άλλη! Το ταλέντο τους είναι τόσο πλούσιο και έλπιδοφόρο για το μέλλον ώστε οι κινηματογραφικοί κύκλοι και πολλοί γνωστοί κριτικοί προσδίδουν με πίστι και αίσιοδοξία στα πρόσωπα των τριών Περρώ.

Μια μέρα, λένε, οι τρεις αυτοί μικροί στάρ θα μπορέσουν να αντικαταστήσουν έπαξίως στην όθνη τους τρεις Μπάρρυμορ!

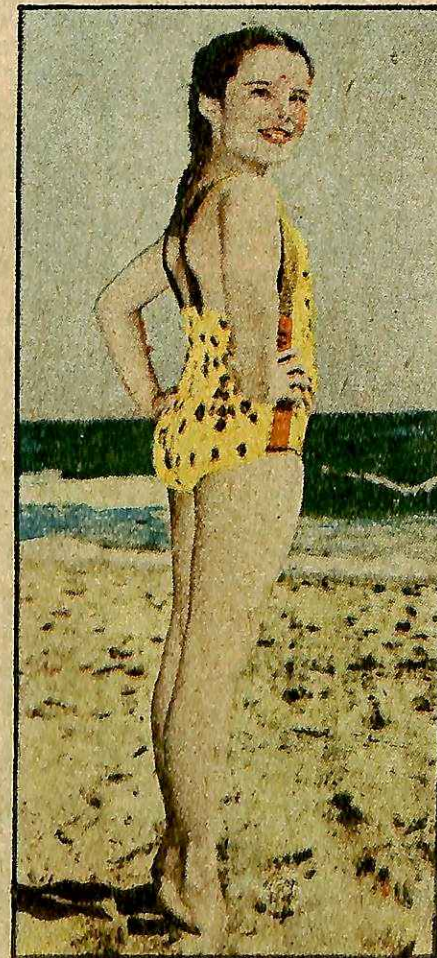
Στο άθρο αυτό θα ασχοληθούμε μόνο με το δεύτερο μέλος της καλλιτεχνικής τριάδας, τη Ζιζί Περρώ, γιατί αυτή η μικρούλα παρουσιάζει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον.

Η Ζιζί είναι ένα χαριτωμένο κορίτσάκι δέκα έτών σήμερα, με γλυκό πρόσωπο και έξιπνα μάτια. Είναι δευτερότοκο παιδί του Ρόμπερτ Περρώ, ενός Γαλλού ανωτέρου υπαλλήλου Τραπεζίης, που το 1923 βρέθηκε στην Ιαπωνία. Εκεί παντρεύθηκε την Έλινορ Τσάιλντ κόρη ενός Αμερικανού αντιπροσώπου μοτοσυκλετών, που είχε πει στην Ιαπωνία για να πλάσσει το εμπόρεμά του. Από το γάμο αυτόν γεννήθηκαν τρία παιδιά σε τρεις διαφορετικές χώρες: Ο Τζέραλντ στη Γαλλία, η Ζιζί στην Αμερική και η Τζάνιν στον Καναδά! Πρώτη πάντως άρχισε τη κινηματογραφική καριέρα της η Ζιζί σε ηλικία... δυο έτών! Έπαιξε το πρόσωπο της διάσημης Εύας Κιουρί σε παιδική ηλικία στο νηυστό φίλμ με την Γκρόη Γκάρσον.

Από τότε μέχρι σήμερα, σε διάστημα μόλις 8 έτών, η μικρή Ζιζί με το θαυμαστό ταλέντο έχει παίξει σε 21 ταινίες ρεκόρ πρωτοφανές και αξιοζήλευτο και για μεγάλο ήθοποιό ακόμη.

Τα σπουδαιότερα απ' τα φίλμ οντά είναι τα «Σονάτα Έρωτος», με την Κάθριν Χέμπτον «Το νησί του πράσινου δελφινιού», με την Λάνα Τάονερ «Δυο κορίτσια κι ένας ναύτης», με την Τζ. Άλυσον και άλλα. Τελευταίο του έργο είναι ένα μιμουριστικό φίλμ που λέγεται «Η κυρία έξοφλεϊ», με την Λίνα Ντόνελλ.

Παράλληλα με τη Ζιζί, ο αδελφός της Τζέραλντ, γνωστός στην όθνη με το ψευδώνυμο Π'τερ Μάιλς έχει παίξει σε 18 φίλμ και η μικρή Τζάνιν σε 7. Σημειώνουμε ότι τελευταία ταινία του

Η μικρούλα Ζιζί στην άκρογαλιά της Σάντα Μπάουπαρ.

τερ είναι το «Κρό-Βάντις» και ότι, το φίλμ «Σονάτα Έρωτος» έκτος απ' τη Ζιζί έπαιξε και η αδελφή της Τζάνιν. Τρία παιδιά δηλαδή με πλούσια καλλιτεχνική δράση.

Φαντάζεστε τη δίκαιη υπερφάνεια του πατέρα Περρώ για τα τρία παιδιά του, που έκτος από τη δόξα που χαρίζουν στο όνομά του, αποφέρουν σ' αυτόν κι ένα στράγγυλο ποσόν εβδομαδιαίως σε δολλάρια.

Η Ζιζί Περρώ — το πραγματικό της όνομα είναι Γκιςλαίν Περρώ — γεννήθηκε στο Λος Άντζελες της Αμερικής στις 6 Φεβρουαρίου του 1942. Η εισόδός της στο κινηματογραφικό κόσμο έγινε έντελως τυχαία και χωρίς καμιά προετοιμασία. Μια μέρα, όταν η Ζιζί ήταν μόλις δυο έτών, η μητέρα της κι' αυτή πήγαν στα στούντιο Γουώρνερ Μπρόε για να συναντήσουν κάποια φίλη τους, άσχετη με τον κινηματογράφο. Καθώς περίμεναν εκεί πρόσεξε τη μικρή Ένα «λαγωνικό ταλέντο». Την πλησασε, την εξέτασε καλά, είδε ότι μιλούσε εύκολα και με θάρρος και άμεσως την πήρε στην άγκαλιά του φωνάζοντας με χαρά:

—Επί τέλους, να η μικρούλα που ζητούσα τόσο καιρό! Είναι... η Κιουρί στην ίδια ηλικία!...

—Το παιδί μου! Πού πάτε το παιδί μου; επεγένη φωνάζοντας η κυρία Περρώ τη στιγμή που έπαιρναν τη μικρή Ζιζί.

—Μη... ίαστε, κυρία μου, την καθισχύασε ο καλλιτεχνικός πράκτωρ. Απ' αυτή τη στιγμή η τύχη όλων σας αλλάζει!

Από το πρώτο κιόλας φίλμ η μικρή Ζιζί έδειξε ότι ήταν γεννημένη με σπάνιο ταλέντο δραματική σολή έμμεθε πιάνο, χορό και τραγούδι και έδειξε ότι ήταν γεννημένη με σπάνιο ταλέντο σπικότητά στο πρόσωπάκι της που κατέπληξε όλους τους ειδικούς.

Η Ζιζί σήμερα βαδίζει από επιτυχία σε επιτυχία. Στο διάστημα των οκτώ χρόνων που πέρασαν φοίτησε σε ειδική δραματική σχολή έμμεθε πιάνο, χορό και τραγούδι και σήμερα είναι ένα ταλέντο απ' τα πιο αξιοθαύμαστα του Χόλλυγουντ. Παρά τη μικρή της ηλικία η Ζιζί είναι κι' όλες μια ήθοποιός!

Αλλά δεν παύει να είναι κι' ένα παιδί, όπως όλα τα παιδιά: με τις να ές του, τις απογοητεύσεις του, τα παιχνίδια του και τα έξυπνα λόγια του. Της αρέσει ιδιαίτερώς να μαζεύει λουλούδια στην έξοχή με τους μικρούς φίλους της.

Κινηματογράφος - πεννιές

★ Η κόρη της Τζούντι Γκάρλαντ, Μίννυ, ηλικίας πέντε μόλις χρόνων, έκανε το ντεμπούτο της στον κινηματογράφο σ' ένα ολόκληρο χορεύοις.

★ Ο Μουλούκ, ο σκύλος του Ζάν Μαράϊ ψόφησε. Ότε ο όρος Μπογκομόλετς μπόρεσε να σώσει τον τεταπόδο αυτό φίλο του Ζάν Μαράϊ για τον οποίο ο συμπαθής καλλιτέχνης υπερφανεύοταν. Ο Ζάν Κοκτώ έχει στην κατοχή του ένα παιδί του Μουλούκ, τον Μαρτέν, κι' έτσι η δυναστεία δεν θα εκλείψει.

★ Ο βαρύτονος Τίτο Γκόμπι θα είναι ο πρωταγωνιστής ενός νέου μουσικού φίλμ, που θα τιτλοφορηθ «Μια φωνή και 14 κιθάρες».

★ Η Τζίν Ουάλλας ή άπαρηγόρητη άλλοτε σύζυγος του Φράνκο Τόν, που αποπειράθηκε τρεις φορές να αυτοκτονήσει μετά την έκδοσή του διαζυγίου τους φαίνεται πως επί τέλους παρηγορήθηκε. Κι' έδηλωσε ότι πολύ συτομα θα παντρευτεί τον Κόρνελ Ουάϊλντ, που κι' αυτός χώρισε τελευταία την γυναίκα του.

★ Οι στρατιώτες της Κορέας διάλεξαν ως μασκώτ τους την Μαίριλιν Μονρόε. Το νέο αυτό άστέρι της «Φόξ» δεν προλαβαίνει τώρα να απαντά στα γράμματα των φίλων της. Μέσα σε δυο βδομάδες έγραψε 954 «Ευχαριστώ», που προορίζονταν για τους μαχητές της Κορέας.

Ο ΠΕΝΝΥ

Νικόλ Απενάρ
Ζεράρ Φιλίπ

υπηρετούν και να με περιποιούνται.

»Τί να σου αναφέρω πρώτον και τί ύστερον; Το πρωί που άνοιγναι τα μάτια μου, δεν προφάναν να πω ότι θέλω καφέ. Ο καφές υπάρχει έτοιμος, δίπλα μου. Θα μου πής σ' ενοχλεί αυτή η λεπτομέρεια; Όχι, βέβαια, αν ήταν μόνο αυτή. Άλλα ο πρώινος καφές είναι ο πρόλογος. Τα βασάνια έρχονται αμέσως κατόπιν. Ένω πίνω τον καφέ μου, θα μ' ενοχλήση με χίλιες ερωτήσεις, σχετικές με το μαυροζούμι:

— Μήπως κρύωσε;
— Όχι! Καλός είναι.
— Μήπως είναι πικρός;
— Όχι! Καλός είναι.
— Μήπως δεν πέτυχα τό καμμάκι;

— Όχι! Καλό είναι.
— Μήπως βέλεις λίγο ακόμα;
— Όχι. Καλός είναι τόσοσ!
— Μήπως θέλεις ένα παξιμαδάκι;

— Όχι!
— Καί καθεται, λοιπόν, απέναντί μου και περιμένει. Τι περιμένει; Να σηκωθώ από το κρεβάτι για να μου περάση τις παντόφλες.

— Άσε με, βρέ Κική, της λέω. Μπορώ να τις βάλω και μόνος μου!...

— Όχι, μου λέει. Όπως είσαι μουδιασμένος από τόν ύπνο, δεν κάνει να σκύψης απότομα. Μπορεί να πιστώ η μέση σου! Κι' εγ' άλλου, δεν θέλω να μου κουράζεσαι! Καί μ' άρσει να σέ περιποιούμαι!

»Μετά, λοιπόν, θάρρη στο μπάνιο, γιατί νομίζεις; Για να μου κρατή το κυπελλάκι με το ζεστό νερό του ξυρίσματος.
— Άς τό, καυμένη Κική, της λέω. Γιατί να κουράζεσαι να τό κρατάς;

— Όχι, μου λέει, δεν κουράζομαι. Αυτό μ' ευχαριστεί. Μ' άρσει να σέ βλέπω να ξυρίζεσαι. Καί να σέ βοηθάω. Κι' έπειτα, εσύ μπορείς να κάνης έτσι απότομα και να τό ρίξης.

»Και μήπως είναι μόνο αυτό; Μόλις κατεβάσω την τελευταία ξυράφια, αμέσως θ' άρπάξη την καλώνα. Έπειτα την πουντρα, έπειτα την πετόετα και θ' αναλάβη εκείνη τη συνέχεια. Έγώ κρεμαω ανήμπορος τ' άχρηστα χέρια μου. Μου στερεί, δηλαδή, την ευχαρίστησι του ξυρίσματος.

»Ακολουθεί τό ντύσιμο. Έπιμένει να μου φορέη τις καλύτερες και τα παπουτσια, λες και είμαι πασάς κι' εκείνη η σκλάβαρα μου. Έκείνη θα μου δώση τη γραβάτα. Έπακολουθεί τό πρωγάδο. Άλλο μαρτύριο. Σχεδόν δεν είναι. Άλλο χαρτί μου. Εκείνη θα απλώη τον χέρι μου. Καί με τριφώ! Ετοιμάσου.

»Καταλαβαίνεις, ότι δεν είχα καμιά όρεξι για βεντούζες, γιατί δεν αισθανόμουν κρυολογημένος. Έβαλε τα κλάματα; Δεν προσέχω την υγεία μου. Δεν δίνω σημασία στα κρυολήματα. Δεν την αγαπώ! Γιατί, αν την αγαπούσα, θάστρωνα την πλάτη μου να κοπανήση τις βεντούζες. Στο τέλος, για να βρώ την ήσυχία μου, υποχώρησα.

»Μου κοπάνησε τις βεντούζες, μου πέρασε ένα γερό-τρίψιμο με οινόπνευμα, με πασάλεψε με λάδι, μούκανε την πλάτη γεωγραφικό χάρτη, κατάπια δυό άσπιρινες κι' ένα τίλιο κι' έτσι μόνον ήσυχασε εκείνη, ησυχασα κι' εγώ. Καί δεν ήταν η πρώτη φορά. Ός τώρα, έχω υποστή τέσσερις βεντούζοεπιδρομές, χωρίς λόγο. Απλώς και μόνο επειδή έδρεξα, όπως είχα κάθε δικαίωμα.

»Άλλα μήπως βρίσκα ανάπαυσι και στο γραφείο μου; Κι' εκεί με κυνηγάει τό ένδιόφρον της. Έγώ, καθώς βλέπεις, συνη

σει; Μήπως τό κρέας θά τό προτιμούσα άλλοιώς; Μήπως τούτο; Μήπως κρένο; Μήπως τόνα; Μήπως τ' άλλο; Άλλα και μήπως φχαριστιέμαι φαί; Άν, έχουμε ψάρι, θα κάτση μόνον της, με ύπομονή, να του βγάλη τα κοκκαλάκια ένα-ένα, για να μη μου σταθή κανένα στο λαιμό. Το ίδιο και με τό κρέας. Το φρούτο θα μου τό καθαρίση η Ύδια.

— Άσε, καυμένη Κική, της λέω. Μαρό παιδί είμαι; — Όχι, μου λέει. Άλλά, άρκετά είσαι κουρασμένος από τό δουλειά. Δεν είναι ανάγκη να κουρασής περισσότερο. Καί ξέρεις, ότι μ' άρσει να σέ περιποιούμαι!

»Κι' επειδή της άρσει να με περιποιήται, δεν θέλει και ύπνρετρια. Όλες τις δουλειές έπιμένει να τις κάνει μόνη της. Γιατί κι' αυτό την ευχαριστεί!

»Μόλις θα με ιδή να βγάλω τό πακέτο, έχει αμέσως κιάλας αναμμένο τό σπέρτο. Καί περιμένει να μου τ' άναψη Πάλι καλά που δεν καπνίζει κι' η ΐδια τό τσιγάρο, για να με βγάλη από τόν κόπο!

»Τό βράδυ, όταν πέφτουμε στο κρεβάτι, έχω τη συνήθεια να διαβάω λίγο τυπωμένο χαρτί, για να μου φέρη ύπνο. Λοιπόν, θα πιστέψης ένα πράμα; Είδα κι' έπαθα να διατηρήσω αυτή τη συνήθειά μου. Γιατί έπερνε, σώνει και καλά, ένα μου διαβάξη εκείνη.

— Μα ξέρω γράμματα, Κική μου! της είπα.

— Δεν είναι γι' αυτό. Άλλά γιατί να κουράζης τα μάτια σου; Άρκετά τα κουράσες όλη την ημέρα στη δουλειά. Άς ξεκουραστούν και λίγο.

»Και κουράστηκα να την πείσω, ότι δεν δίνω προσοχή, όταν μου διαβάξη άλλος. Ζωή μαρτύριο, σου λέω! *

Ο Θωμάς αναστέναζε και συνέχισε:

— Καί μήπως είναι μόνο αυτό; Άμ' τη φροντίδα για την πολύτιμη υγεία μου, πού τη βαλεις; Όλο και κάτι μου βρίσκει. Πότε τα μάτια μου είναι κομμένα. Πότε τό χέρι μου της φαίνεται ζεστό. Πότε ο σφυγμός μου γρήγορος. Πότε τό χρώμα μου άχρό. Καί με τυραννάει με τα θερμόμετρα. Κι' αλλοίμονό μου αν μούρρη να βήσω καμμία φορά. Τις προάλλες, πού έβηξα τρεις φορές κατά συνέχεια, έγινε δολόκληρο δράμα στο σπίτι.

— Είσαι κρυωμένος, αγάπη μου, μου είπα τρομαγμένη.

— Δεν έχω τίποτα! άπάντησα.

— Όχι. Τό λες για να μη με ανησυχήσης. Είσαι κρυωμένος. Θα σου ρίξω βεντούζες και θα σέ τριφώ! Ετοιμάσου.

»Καταλαβαίνεις, ότι δεν είχα καμμία όρεξι για βεντούζες, γιατί δεν αισθανόμουν κρυολογημένος. Έβαλε τα κλάματα; Δεν προσέχω την υγεία μου. Δεν δίνω σημασία στα κρυολήματα. Δεν την αγαπώ! Γιατί, αν την αγαπούσα, θάστρωνα την πλάτη μου να κοπανήση τις βεντούζες. Στο τέλος, για να βρώ την ήσυχία μου, υποχώρησα.

»Μου κοπάνησε τις βεντούζες, μου πέρασε ένα γερό-τρίψιμο με οινόπνευμα, με πασάλεψε με λάδι, μούκανε την πλάτη γεωγραφικό χάρτη, κατάπια δυό άσπιρινες κι' ένα τίλιο κι' έτσι μόνον ήσυχασε εκείνη, ησυχασα κι' εγώ. Καί δεν ήταν η πρώτη φορά. Ός τώρα, έχω υποστή τέσσερις βεντούζοεπιδρομές, χωρίς λόγο. Απλώς και μόνο επειδή έδρεξα, όπως είχα κάθε δικαίωμα.

θίζω να φουμάρω τό τσιγάρο μου με πίπν. Λοιπόν, συνέδη την περασμένη βδομάδα, να την ξεχάσω στο τραπέζι. Αί, θά τό πιστέψης; Σηκώθηκε η καλή μου, με τη δυνατή βροχή που είχε εκείνη την ημέρα και μου φανερώθηκε στο γραφείο.

— Σούφερα την πίπα σου! μου είπα χαρούμενη.

— Βρέ χριστιανή μου, της άπαντά, με τέτοιοι καιρό, βήγκες από τό σπίτι για να μου φέρης την πίπα; Δεν μπορούσας, δηλαδή, να καπνίσω και χωρίς; Τί θα πάθαινα;

— Όχι, λέει, ξέρω καλά πως θα σου έλειπε! Άφου την έχεις συνηθείσει!

»Καταλαβαίνεις, πράματα;

»Και αυτά μεν γίνονται στο σπίτι και στο γραφείο. Σέ φιλικά σπίνια ή σε κέντρα, όταν τυχαίνα να πάμε, συμβαίνουν άλλα. Πρώτα-πρώτα, θα μου διαλέξη την καλύτερη θέσι. Να μην τη χτυπούν τα ρεύματα. Κι' αν συμβή να καθεται άλλος, θα τον σηκώση με τό πιο χαριτωμένο θράσος τό κόσμου, για να καθήση ή άφεντιά μου. Έπειτα θα μου βρή τό αναπαυτικότερο καθίσμα. Κι' απ' αυτό, θα σηκώση, αν χρειαστή, κάποιον άλλον χριστιανό που μπορεί ναχή άράξει. Κατόπιν, την ώρα του γευμάτος, θα βάλη χέρι στην πιατέλλα και θα τραβήξη τό καλύτερο μέρος του φαγητού, για μένα. Καί θα τό δηλώση κιάλας:

— Αυτό θα τό φά ή Θωμάς μου!

— Δεν κάνεις καλά! της έχω πη πολλές φορές. Οί άλλοι θα μάς παρεξηγήσουν...

— Γιατί; ρωτάει με άφέλεια. Επειδή σε περιποιούμαι;

— Μα οι άλλες γυναίκες δεν κάνουν τό ίδιο!

— Αútες μπορεί να μην άγαπούν τόν άντρα τους! μου λέει.

»Όπως κάθε παντρεμένος, άξιος του ονόματος του, θέλησα να σκαρώσωμε κανένα μπέμπη. Λοιπόν, όχι! Η Κική ούτε ν' ακούση για τέτοιο πράμα. Καί γιατί νομίζεις; Άκούσε και φρίξε:

— Άν κάνουμε παιδί, μου είπα, θ' αφοσιωθώ σ' αυτό και θα παραμελήσω εμένα!

»Της είπα, ότι μπορεί να μοιράση τις φροντίδες της και στους δυό. (Αυτή η σκέψι μου τόνωσε περισσότερο την επιθυμία για τό παιδί, γιατί θα γλύτωνά εγώ από τό μισό φορτίο των περιποιήσεων). Άδύνατον να τό παραδεχθώ. Όλες τις περιποιήσεις της τις θέλει αποκλειστικά για μένα. Ο μπέμπης, λέει, θα την άποσπάση από τό καθήκοντά της σέ μένα. Τό πιστέυεις ποτέ τέτοιο πράμα; Καί όμως είναι αλήθες!

»Θά μπορούσα να σου αναφέρω χίλιες άλλες λεπτομέρειες από την καθημερινή μου ζωή. Θα μπορούσα να σου πω π. χ. για τό φώς!

»Κάθισε καλύτερα από δώ να διαβάσης, γιατί εκεί σου έρχεται άναπόδο τό φώς και θα σου χαλάση τα μάτια». Σήκω να σου βάλω ένα μαξιλάρι στην καρέκλα, να καθήσης πιο αναπαυτικά». «Νά σου φέρω ένα σκαμνί ν' ακουμπήσης τα πόδια σου». «Νά σου φέρω τις παντόφλες να βγάλης τα παπούτσια σου, μήπως σε στενοχωρούν;». «Μήπως διψάς; Μήπως θέλεις έναν καφέ; ή ένα κονιάκ; Νά σου φέρω ένα σοκολατάκι». Καί τράβε κορδέλλα! Κάθε λεπτό της ώρας και μιά φροντίδα για μένα. Καί ποτέ ήσυχος.

»Αυτή ήταν ή μαρτυρική μου ζωή, ως χδς τό πρωί. Γιατί, χδς τό πρωί, ξεσπάσα. Όλη η αγανάκτησι που κατάρθωνα με κόπο να συγκρατώ τόσον καιρό, βρήκε διέξοδο μονομιάς. Τό δρά-

μα έγινε την ώρα που σηκώθηκα από τό κρεβάτι. Η Κική, ήρθε για να μου φορέση τις παντόφλες.

— Άσε με, της λέω, μπορώ να τις βάλω και μόνος μου.

»Και κάνω να τις βάλω.

— Όχι! έπιμένει. Έγώ θα σου τις φορέσω!

»Κι' έσκυψε αμέσως. Τότε, δεν ξέρω πως μούρθε. Χωρίς να καταλάβω, τεντώνω απότομα τό πόδι μου και της δίνω μια κλωτσιά, πού της ήρθε συστημένη κατάμουτρα. Ήταν τό ξεσπάσμα πού σου είπα. Έβαλε τα κλάματα, άπορημένη και δυστυχής.

— Αυτό είναι τό ευχαριστώ για τις τόσες περιποιήσεις μου! Έλεγε, ανάμεσα σ' αναφυλλήτα της.

»Της ζήτησα συγγνώμη για την παρατυπία μου και της δήλωσα την άπόφασί μου να χωρίσουμε!

»Στην άρχή τρώαζε...

— Μου φαίνεται πως δεν κάνεις καλά! είπα στο Θωμά.

— Τί θες να κάνω; μου άπάντησε. Ν' άνεχθώ τα περιπονητικά βασανιστήρια πού μου κάνεις; Δεν μπορώ! Δεν μπορώ να αισθανώμαι διαρκώς πως είμαι αιχμάλωτος δυό χειρών, πού μου φοράνε παντόφλες, με ξεσκονίζουν, μου κρατούν τα ξυριστικά εργαλεία και μου κόβουν βεντούζες! Πώς να σου δώσω να καταλάβης αυτό τό δράμα, Κωστάκη μου; Πρέπει να τόχης ζησεις!

— Νά την πείσης να περιορίση τις φροντίδες της.

— Δεν μπορεί! Είναι ό χαρακτηρισ της τέτοιος. Άν της στερήσω τά δικαιώματά των φροντιών της για μένα, θά πάθω! Θα γίνω δυστυχής. Καλύτερα, λοιπόν, να τό διαλύσουμε. Της είπα, ότι είναι και για τό δικό της τό καλό. Γιατί, αν χδς τη γλύτωσε με μιά κλωτσιά, πού ήταν πρόχειρη, σε άλλη ευκαιρία δεν ξέρω τί μπορεί να συμβή. Μην ξεχνάς ότι, στο τραπέζι, κρατώ και μαχαίρι! Της τό έξηγησα, λοιπόν, κι' έδειξε κατανοήσι. Καί ξέρεις τί μου είπα, στο τέλος;

— Τί;

— Καλά, λέει. Άφου θέλεις, άς χωρίσουμε. Άλλα να μου δώση την άδεια ναρχομαι κάπου-κάπου να σέ περιποιούμαι!... Άκούς, Κωστάκη μου;

— Τότε, χώρισέ την! Της άξίζει!

Αυτά έγιναν πέρσι. Φέτος ξαναείδα τό Θωμά, με βέρα στο χέρι.

— Μπα; τού λέω. Τί σημαίνει τούτο;

— Ξαναπαντρεύτηκα!
— Πέτυχες αυτή τη φορά;
— Καί με τό παραπάνω!
— Η καινούργια δεν σε βασανίζει με περιποιήσεις;

— Έντελώς, τό αντίθετο, Κωστάκη μου. Πρώτα-πρώτα, κατά δική της άπάτησι, έχουμε χωριστές κρεβατοκάμαρες. Τό πρωί πού φύγω, εκείνη κοιμάται. Καί μου απαγορεύει αυστηρώς να κάνω θορύβο, για να μην την ξυπνήσω. Έίτε είμαι στο σπίτι, είτε δεν είμαι, τό ίδιο της κάνει. Τις προάλλες πού κρυολόγησα και της τόπα, μου είπα: «Δεν είναι τίποτα, θα περάση μόνο του!». Βρήκα την έλευθερία μου, Κωστάκη. Είμαι παντρεμένος, χωρίς να έχω την έντύπωση, ότι είμαι. Μόνο μιά ιδιοτροπία έχει ή Λουλού.

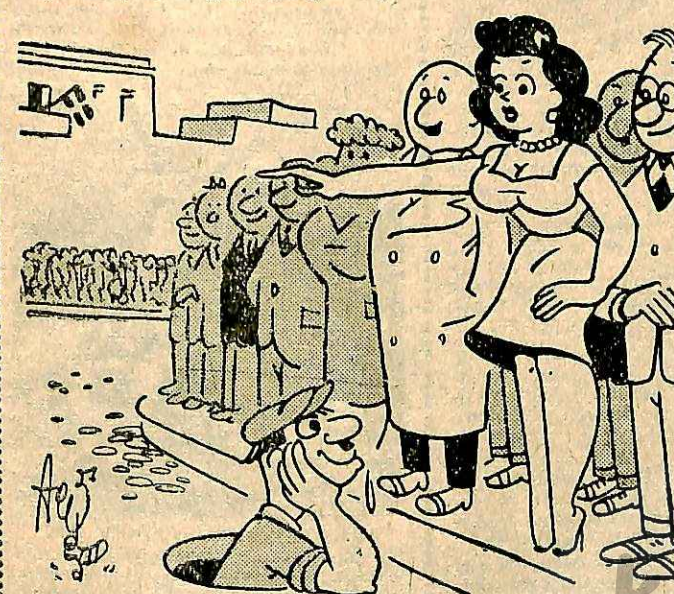
— Ποιά;

— Καμμία φορά, πού τυχαίνει να ξυπνήν κι' εκείνη νωρίς, θέλει να της φωνά εγώ και να της πηγαίνω τόν καφέ, στο κρεβάτι της! Είμαι ευτυχής. Κωστάκη μου. Πολύ ευτυχής!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Αυτή τη στιγμή Σωτήρη, περνάνε τό... μεταγωγικά!..

— Από εκεί γίνεται ή παρέλασι, κυριε!..

— Πού θα μου πάη! Θα βρώ πιασενό είναι τό χέρι πού τσίμπησε τη δεσποινίδα!..

— Καί τί έκανεσ τώρα προκομένο μου σού άνέβηκες στο στύλο να δής την παρέλασι!..

— Διαβάσε και λίγο έφημερίδα, Άπόστολε!..

Είλικρίνεια...

(Η σκηνή σ' ένα βαρύ, πολυτελές σαλόνι που ο πλούσιος παραμερίζει το γούστο κι η χλιδή «επιβάλλεται» στην κομψότητα.

ΕΚΕΙΝΗ: Νεαρή, ζωρή, καλοσφουρηλατημένη, με κινήσεις άδρες κι' ανάλαφρες, με ύφος γεμάτο γοητευτικό αυταρχισμό. Μελαχροινή σαν μιγάδα. Μαύρα μάτια, μαύρα στιλπνά μαλλιά, σκούρο σοκολατί δέρμα, 22 χρόνων.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διατηρημένος πενήταρης. Τα «κουσερ-βαρισμένα» γκαρίτζα νιάτα του δεν αντέχουν πολύ στην κόπωση και στο αδυσώπητο φως της νυχτας. Ο λεπτός «μαχαιριές» του Χρόνου στο πρόσωπο προσδίδουν πώς έχει πολλές φορές μονομαχήσει με τη Ζωή και με τον Έρωτα).

ΕΚΕΙΝΗ (συνεχίζει διάλογο): Δεν καταλαβαίνω γιατί επιμένεις να με ρωτάς αν πηλτώ. Με φέρνεις σε δύσκολη θέση! Πριν παντρευτούμε, σούδωσα την ύπνοχρησιν να είμαι μαζί σου είλικρινής...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό σημαίνει πως πηλτέεις, έτσι;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν καταλα-

Γύρω απ' το νόμο

* Στη Φορμόζα, μετά το τέλος της γαμήλιου τελετής, ο γαμπρός δίνει μια γερή κλωτσιά στα πόδια της νύφης.
* Οι άνδρες της φυλής της Γκάλλας (Αιθιοπία), μόλις τελειώσει η γαμήλια τελετή, αρπάζουν την νύφη από τα πόδια και τη βουτούν με το κεφάλι μέσα σ' ένα μεγάλο βαρέλι με νερό.

* Στη φυλή των Ούνρτου (Μογγολία), το πέμπτο κορίτσι κάθε οικογένειας είναι υποχρεωμένο να παντρευτεί την... ψάβα που βρίσκεται στην είσοδο της σκηνής του πατέρα του. Από τη στιγμή εκείνη, μπορεί να ζηση όπως θέλει και να αλλάξει όσους συγγενείς θέλει. Γιατί οι συγγενείς αυτοί θεωρούνται ως εκπρόσωποι της... ψάβας!

* Σε ώριμες περιοχές των Ινδιάν, οι νέες, πρώτου πάρον ένα σύζυγο με σάρκα και όστα, είναι υποχρεωμένες να παντρευτούν ένα δένδρο!

* Στο Κασμίρ, η νύφη... δεν παρίσταται στο γάμο της. Την αντιπροσωπεύει μια γκαμήλα.

* Οι νέες της φυλής Σούντρα, αν δεν κατορθώσουν να βρουν σύζυγο ως την ηλικία των 12 χρόνων, παντρεύονται τον «Ηλιο»!

* Στο Μισικανίρ δένουν τα χέρια της νύφης στην ούρα μιας αγελάδας. Αν το ζώο αρχίσει να μουγκρίζει, ο γαμπρός λύνει τη νύφη και την πηγαίνει στο σπίτι του. Διαφορετικά, η ίδια ιεροτελεστία επαναλαμβάνεται έπειτα από τρεις μήνες.

κάνω αλλιώς. Δεν μπορώ να κάθωμαι ώρες ολόκληρες κυττάζοντας στο κενό σαν ηλίθιος και να με ρωτάς «τί σκέπτεσαι» και να σ' απαντάω μηχανικά «τίποτα». Με την προσποίηση δεν κερδίζουμε τίποτα κι' οι δυο μας. Τίποτ' άλλο από την απο-ένωση που καλλιεργεί την ανύπανη αντίπαθεια. Πισά-νόν, και το μίσος...

ΕΚΕΙΝΗ: Δημιουργείς με τη φαντασία σου εφιάλ-τες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχω μια στοιχειώδη γνώση της ζωής. Αυτό είν' όλο. Βλέπω βα-θεία και μακρά, χωρίς να το θέλω. Αλλά βλέπω. Και δεν μου είνε δυνατό να κλείσω τα μάτια... Ξέρω πως μου κάνεις κάθε μέρα χίλιες απιστίες.

ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ; Τρελ-λάθηκες;

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρό χαμό-γελο): Καθόλου! Είμαι βέ-βαιος, απ' την ημέρα, που παντρευτήκαμε ότι έχω την πιο πιστή γυναίκα του κό-σμου. Αλλά είσαι... νομι-κώς πιστή! Ψυχικά, είσαι άπιστη! Μ' άπατάς κάθε μέρα με χίλιους άντρες. Με τους διαβάτες, με τους θα-μάνες των κέντρων, με τον νεαρό υπάλληλό μου που έρ-χεται να μου φέρει ένα γαρ-τί, με όποιονδήποτε νέο κι' ωραίο άντρα που θα πέση στο ψυχικό σου όπτικό πε-δίο. Μ' άπατάς με τη σκέ-ψη κι' με την καρδιά. (Μι-κρή παύση). Ακόμα και με τον «ήρωα» του «ρομάντζου» που διαβάσεις. Γιατί διώας τον Έρωτα που δεν έχεις.

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Όλος ο κόσμος κάνει σκέψεις τρελ-λές κι' ανομιολόγητες που ύ-στερα τις διώχνει με φρίκη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, με φρίκη! Με προσπα-θεία. Γιατί επιμένεις ή Λογική, που πνίγει το έν-στικτο ή το αίσθημα. Αλ-λά το πνίγει προσωρινά.

ΕΚΕΙΝΗ: Μα... αν είν' έτσι, τότε δεν υπάρχει καμ-ιά γυναίκα πιστή στον άν-τρα της!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ίσως νά-χες δίκιο. Εσφαλώς, έχεις δίκιο. Έσύ όμως... είσαι η περισσότερο «άπιστη»! Κι' αυτό το νοιώθω και με βα-σανίζει. Γιατί δεν έχω τη δύ-ναμι να παλέψω με τους χι-λιάδες αντιτίλους μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Σούχω υπο-σχεθί απόλυτη είλικρίνεια. Λοιπόν, ναι, δεν στο κρύβω. Είν' έτσι που το λές. Τι θέλεις να γίνω τώρα; Θέλεις να χωρίσουμε γι' αυτή τη... διανοητική «άπιστία»;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σπκνέεται): «Αν αγαπήσεις, Νίνα... (βουρκώνει), θα μου το πής αμέσως για να σου δώσω την έλευθερία σου. Μου το υπόσχεσαι;

ΕΚΕΙΝΗ: Σου υπόσχο-μαι να μην είμαι πια ποτέ μαζί σου είλικρινής! Σε νό-μικα σοβαρό άνθρωπο κι' εί-σαι μαρό παιδί. (Χαριτω-μένα). Τρελλέ! (Φίλι στο στόμα). Έλα να βγούμε λί-γο... Πάμε ν' ακούσουμε μουσική!...

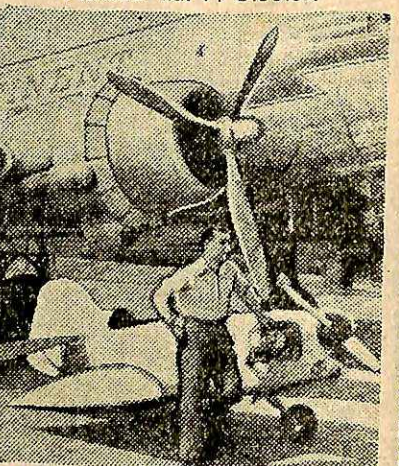
(Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

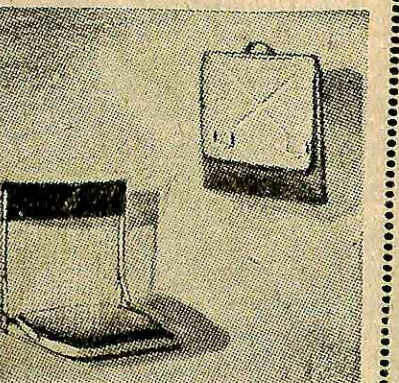
ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η γνωστή πρωταγωνίστρια του μουσι-κού μας θεάτρου Ρένα Ντόα που σπυει-ώνει εξαιρετική επίγνωση κάθε βάρδου, στην επιβάρυνση «Σκάνδαλο γυναικών» των γνωστών συνροσμένων Δ. Ψαθά, Α. Γιαλαμά και Γ. Θιοβίου.

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Ο «Αμερικανός» μηχανικός Ουίλιαμ Στάιμπ εργάστηκε έντατικά επί τοίς ύμνες για να φτιάξη το μικροσκοπικό αυτό αεροπλάνο με το οποίο πηγαίνει εκδρομές το Σαββατοκύριακο. Το αερο-πλάνο αυτό έχει μήκος 3 μέτρα και 30 πόντους και κινείται κι' ένα μωρό 85 ίππων. Στη φωτογραφία μας υποείπετε να συγκρίνετε το μέγεθος του, με το μέγεθος ενός μεταφορικού αεροπλάνου!

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ

Ένα αμερικανικό κατάστημα είδων σπό, προσ-ζει την κοσέλια αυτή που διπλώνει κ. μεταφέρεται εύκολα σαν γαστροφυλάκας. Είναι δε νοήσιμη στους φίλαθλους που θέλουν να παρακολουθή-σουν τα διάφορα «μάτς» καθιστοί. Ζυ-γίζει για όλα και τριακόσια δολάρια και στοιγίζει 5 δολάρια.

ΠΩΣ ΕΚΡΙΝΕ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕ Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ

Για το παλληκάρι του, για τις μάχες και για τους καυτούς...

Ο Καραϊσκάκης, κατά το 1826, πέρασε με το σώμα του από τον Πλάτανο, το μεγάλο χωριό, στα Κρά-βαρα. Πήγαυε βοήθεια στο πολιορ-κημένο Μεσολόγγι. Εκεί λοιπόν, στον Πλάτανο μερικά από τα παλ-ληκάρια του θελήσανε ν' αρπάξουνε σαατά από κάποια στάνη.

Οι Πλατανιώτες τσοπάνηδες δ-μάς, τους πήραν από κοντά και τους είδανε να μπαίνουν στο στρα-τόπεδο του Καραϊσκάκη.

Μια και δού τότε τρέχουν οι τσο-πάνηδες στον αρχηγό τους, τον Κα-ραϊσκάκη, και του λένε τα παραπό-να τους. Ο Καραϊσκάκης δαγκώ-θηκε! Ουμωμένος, φώναξε τα π α ι δ ι α κι' αρχισε να τα μαλώνει πι-κά, μπροστά στους τσοπάνηδες, για το άτοπο που κάνουνε.

— Αν ξαναρθούνε, σκοτώστε τους! είπε, τέλος, γυρίζοντας στους τσομπανάρειους.

Αφού σήγανε, οι τελευταίοι αυ-τοί, ευχαριστημένοι για τις παρα-τηρήσεις του αρχηγού, ο Καραϊσκά-κης ξαναφανάει τα παλληκάρια του.

— Όρέ, τους λείει, δεν ντρεπόσα-στε να μη ξέρετε να φτιάξετε μια δουλειά; Και με καταντροπιάσατε κι' έμένα στους Κασοβίτες Πλατα-νιώτες; Νά γαθήτε από δω σ α π ι ο κ ο ι λ ι έ σ !

«Σαπιοκοιλίες» ήταν, όπως ξέρου-με, η βροσία του Καραϊσκάκη για τους δειλούς και τους ανίκανους.

Στην μεγάλη καταστροφή των 'Αρβανιτών, στην 'Αράχθα, ήταν πάρα πολλοί οι αιχμάλωτοι του εχ-θρού. Ο Καραϊσκάκης όμως δεν υπόρσε να γλυτώσει από τη σφαγή παρά πενήντα μοναχά.

Ακόμη είχε διαλαλήσει μεγάλη πληρωμή σ' όσους θα του φέρνανε ζωντανό κανέναν από τους 'Αρβα-νίτες αρχηγούς. Αλλά κι' αυτό το κήρυγμα του δεν ωφέλησε σε τί-ποτα.

Ο Κεχαγιάμπης είχε σκοτώθη πριν αναγνώριστη καλά-καλά από τα παλληκάρια. Ο Μουσταμπής — ο άλλος 'Αρβανίτης αρχηγός — έπει-δη ήταν άρρωστος, είχε ζητήσει από τον ίδιο τον αδελφό του, να του πά-ρη το κεφάλι για να μην αιχμαλωτι-σθή. Το κεφάλι του βρέθηκε αργότε-ρα από τους Έλληνες πεταγμένο δι-πλωμένο.

Παρακολούθησε από το σήμε-ρικό τεύχος (δελ. 53) το νέο αστυ-νομικό μυστήριο του νέου διόσημου Αμερικανού συγγραφέως

ΤΖΕ-Ι-ΜΣ ΤΖΕ-Ι-Ζ

Η ΣΕΙΡΗΝΑ ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

Μια ώραία 'Αμερικανίδα αρι-στοκράτισσα που ζη «στον ίσκι-ο της αμαρτίας και του εγκλήμα-τος» κι' ένας δυναμικός ιδιωτικός ντεντεκτίβ, μπλέκονται σ' έναν ε-ξονακτικό αγώνα μέχρι θανάτου, μέσα σ' ένα εφιαλτικό περιβάλλον από απαίσιους γκάγκστερ και μυστηριώδεις λαθρεμπόρους ναρκωτι-κών.

Το νέο αυτό αστυνομικό μυθι-στόρημα του ΤΖΕ-Ι-ΜΣ ΤΖΕ-Ι-Ζ, με την αγωνιώδη πλοκή του και την κινηματογραφική διαδοχή των δραματικών επεισοδίων του, προκαλεί, έληρη αίσθηση και κρα-τάει αδιάπνστο το ενδιαφέρον του αναγνώστου.

Οι αξιωματικοί και οι στρατιώτες άπορούσαν και ρωτούσαν να τους ε-ξηγήση το γιατί.

— Άμα σας βλέπω μαλομένους — τους λείει τότε ο Καραϊσκάκης — μάχες δεν δίνω!

πλα σ' ένα σκινό. Οι 'Αρβανίτες στη βιαστική φυγάλα τους δεν είχαν κατορθώσει να το φυλάξουν, παίρ-νοντάς το μαζί.

Ο Καραϊσκάκης ύστερ' από τα μεγάλα τρώπια της Ρούμελης, έλα-δε διαταγή από την 'Ελληνική Κυ-βέρνηση να πάη στην 'Αθήνα να βοη-θήση στη λύση της πολιτοκρίας της 'Ακροπόλεως. που ο Κιουταχλής την είχε κάνει στενωτάτη εκείνο τον καιρό.

Ξεκίνησε λοιπόν, Δεκέμβριο μήνα (1826) απ' τη Βελίτσα με το στρα-τεύμα του. Αλλά στο δρόμο τους έπιασε μια νεροποντή απερίγραπτη. Το ποτάμι της Γραδιάς πλημμύρισε και τα παλληκάρια βράγκαν ως το κόκκαλο. Χωριό κανένα δεν ήταν ε-κεί τριγύρω κι' οι στρατιώτες αναγ-κάστηκαν να ζητήσουν καταφύγιο μέ-σα στον λόγγο και ν' ανάψουνε φω-τίες μεγάλες.

Κουρασμένοι και τρέμοντάς από το κρύο, άρχισαν να ξεστομίζουν βροσιές κατά του αρχηγού τους. Ο Καραϊσκάκης όμως υπόφερε χειρο-τερα, γιατί ήταν κιόλας άρρωστος.

Μα εκείνη τη φοβερή νύχτα έκανε την μεγαλύτερη υπομονή της ζωής του. Γυρίζοντας από μάγνα (ένωμο-τία) σε μάγνα έδινε καρδιά στα παλληκάρια του, τους καλόπιανε και τους βοηθούσε ν' ανάψουν τις φωτίες τους, ώσπου όταν έπαψε η βροχή, πέρασε ο θυμός των στρατι-ωτών και γυρίσανε πάλι στο σεβα-σμό και στην αγάπη, που είχαν για τον Αρχηγό τους.

Στην εκστρατεία του Πειραιώς έ-νας στρατιωτικός φιλέλληνας ήθελε να κατασκευάση χαρακώματα με σχέδια ευρωπαϊκά.

Περνώντας ο Καραϊσκάκης από ε-κεί κοντά, πλησίασε και στάθηκε πε-ρίεργος να δη τα έργα. Φαίνεται πως βρήκε τα χαρακώματα πολύ ρη-φα (ξέγαστα). «Ήρε αυτός τα τυ-φλά η κλειστά (αδιέξοδα) ταμ-φλά η κλειστά (αδιέξοδα) ταμ-φούρια των ατάκτων, που και να ή-θελε να βγιά και να φύγν απ' αυτά ο δειλός δεν θα μπορούσε.

— Γιατί τα φτιάχνεις έτσι; ρώτη-σε ο Καραϊσκάκης τον ξένο στρατιω-τικό.

Αυτό το μέρος είνε το «πρά-νές» — άρχισε να του λέει εκείνος — αυτό είνε το «προτετασμάς» εδώ είνε η «βάσις». «Έτσι μάς διδάσκουν έμάς τα βιβλία μας στρατιώτες.

— Όλα καλά, μωρέ παιδί μου, είπε ο Καραϊσκάκης, μα που βόι-σκονται οι κ...»

Και χτύπησε με την παλάμη την περιφέρειά του.

Ο Ευρωπαίος άπορούσε.

— Όρέ, παιδί μου, σου λέω, που θα καθίσουν οι πολέμιές και θα βαστάσουν τα χαρακώματα, εί δε σκέδια και βιβλία σεά βέλεις μπορεί να σου κάνω και να σοή φτιάξω.

Αφού ο Καραϊσκάκης έκανε την απόβασή του στην 'Αττική από τη Σαλαμίνα κι' άρχισε να προχωρή ά-πό το Κερασίνι παίρνοντας των Τούρκων τα ταμπούρια ένα-ένα, μια μέρα έδωσε προσαγή σ' ένα σώμα από τριακόσους να πάη να πιάση μια βέσι. Οι αξιωματικοί όμως, του σώματος άρχισαν να καυχάζονταν με-ταξύ τους για το πως θα γινόταν η ενεργεία εκείνη. Τέλος κινήσαν να πάνε να πάσουν το ποστό. Σαφικά όμως, άκουσαν από πίσω τους τη φωνή του Αρχηγού:

— Γυρίστε πίσω! Σούτε πάλι στα δικά σας τα πόστα!

Οι αξιωματικοί και οι στρατιώτες άπορούσαν και ρωτούσαν να τους ε-ξηγήση το γιατί.

— Άμα σας βλέπω μαλομένους — τους λείει τότε ο Καραϊσκάκης — μάχες δεν δίνω!

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Αθηναϊκά Έδικαιρα

Νέο συστήματα

Αυτός, λοιπόν, ο Μωσαντέκ, μάρκα πολύ σπουδαία στη διεθνή πολιτική εισάγει κολπα νέα, και λίαν ζηλευτά:

Πότε κάνει τον άρρωστο και δη του θανάτου, πότε θολά και μπόλικα τα δάκρυα άμολαει και την ημέρα εξη-έφτα φορές λιποθυμίζει!

Αυτά τα μέσα ο Μωσαντέκ, πολύ τα συνηθίζει και όλα τα ζητήματα, εν τέλει, τα κερδίζει! Με τούτα τα καμώματα, όπως καθένας βλέπει, τα περσικά πετρέλαια, τα έβαλε στην τσέπη! Κι' απ' τις γυναικείες προφανώς, έπηρε τα μοντέλα: «Έτσι κερδίζουνε κι' αυτές τα νέα τους...καπέλλα!

Η κρίσις του έλοιου

Για του έλαιού την τιμή—να μη μας πιάση μάτι—περάσαμε άπρόοπτα μια κρίσις δύστυχη. Για ένα πεντακοσάρικο και όχι πιο πολύ, διάφωνιες σοβαρές είχε η 'Αποστολή,

και έφερε αντιρρήσεις. Κι' έτσι, που λέτε, ξαφνικά, εξέσπασεν η κρίσις! Μια υπεχώρησε εύτυχώς η 'Αποστολή ένα βράδυ. Και έτσι η κατάσταση είναι και πάλι λ ά δ ι. Ο Σοφοκλής στο ποστό του, εν τέλει παραμένει. Και ο Πλαστήρας ήσυχος και πάλι... περιμένει!

Ρολόγια

Μέσα στα δίχτυα ξαφνικά, έπιάστηκε, του μπόγια, μια συμμορία πολυμελής, που έφερε ρολογία. Λαθραία όλα, φυσικά, πολλά και κουντυρισμένα, γιατί ρολοί τίμιο δεν έρχεται κανένα!...

Όπως αποδεικνύεται και όπως σας το λέω, αυτό το λαθρεμπόριο, είνε πολύ σπουδαίο. Κι' έφτασε ναχή η 'Ελλάς, δεν σας το λέω άστεία, ρολόγια περισσότερα, από την 'Ελβετία!

Μια συμμορία πιάνεται και μπαίνει στο τσουβάλι κι' άμέσως εις τη θέσι της, πιαίνει δουλειά η άλλη. Και με τα λαθρεμπόρια που κάνουνε αυτά, έχουν' έμεις την ώρα μας κι' εκείνες τα...λε π τ ά!

Το σκάνδαλο των άλευρών

Ανεκαλύφθη και' ούτως πολύ σημαντικό, ένα κοινούριο σκάνδαλον άλευρεμπόρικον. Καί η «τέφρα» μπόλικη κι' «άνωτερη ύγρασία», μια ματαράγγα έστρώθηκε λαμπρά και θαυμάσια. Κι' ο κύριος άλευρεμπορεύς μ' αυτόν τον τρόπον (μόνον),

— ανακινώθηκε σαφώς και πιάς τις το ήξευρει — πώς διασεκατομύριε, εφτάμισι τον χρόνον, στην τσέπη τα έδάξανε, ως που να πής... άλευρί! Γι' αυτούς τους άλευρεμπορεύς, ως λένε ο τι φτά- (νουν).

Για τον καυμένο το λαό, δ τι μπορούνε κάνουν, και είνε προς τιμή τους.

«Ας τους αφήσουνε, λοιπόν, να βγάζουν το... φωμί (τους).

Κι' αν άψητο το τρώμε έμεις, γιατί έτσι μας το (δίνουν).

αυτοί, εις αντίσταθμισμα, μια χαρά την ψήνουν!

Ψαροβροχή

Πανετύχης η φλώρινα! Μας ήβανε χαμπάρια, πως έβρεξε προ ήμερών, ο ούρανος της... ψαρία! Έξεσπασε η ψαροβροχή ένα πρωί αιφνίδια. Κι' αντί νερού, έπέσανε τσιπουρές και σαφρίδια!

Αικάως το φαινόμενον μας έχει καταπλήξει. Μα κι' άλλοτε στην πόλι αυτή, τέτοια βροχή έχει (ρίξει).

Τυφώνες, λέει, στη θάλασσα τ' άφρόψαρά τ' άρπά- (ζουν).

και κατ' ευθείαν στην φλώρινα τα πάνε και τ' ά- (δείχνουν!

Γι' αυτό δε και οι κάτοικοι, πάντα το συνηθίζουν. Μόλις θα δουν στον ούρανο τα νέφη να μαυρίζουν, χωρίς να χάνουνε καιρό όλοι τους, μάνι-μάνι εύθως ανάθουν τη φωτιά και βάζουν το... τηγάνι!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

41 *Κωμωδία μας*

ΤΟ ΥΠΕΡΕΞΥΠΝΟ ΠΟΥΛΙ...

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΝΤΙΝΑ: "Ομορφ, κομψή εγκοαν-ντάμ".
ΤΑΚΗΣ: "Ομορφ, κομψός κύριος. Άν-
 τας της Υπερέξυπνου Πλούσιος. ΓΙ-
 ΩΡΓΟΣ: "Ασχημά, κομψός φίλος του
 Τάκη. Άπλως έξυπνος. Φτωχός. ΛΟΥ-Ι-
 ΖΑ: "Ανάσφαση πεταλούδισσα του επερι-
 θωρίου της ζωής".

ΣΚΗΝΗ 1η

ΤΑΚΗΣ (βηματίζοντας με δονζουανι-
 κή αυτοπεποίθηση):... Τη λένε Λουίζα.
 Είναι μικρή... πεταχτή... λυγρή... χαρι-
 τωμένη... Έχει το πιο κομψό και «φλύ-
 αρο» ποδαράκι του κόσμου... Το πιο μα-
 γνητικό και γλυκό στοματάκι της Υφη-
 λίου...

ΓΙΩΡΓΟΣ... (είρωνικά): Την πιο σα-
 γηνευτική πλατίτσα της Υδρογείου...

ΤΑΚΗΣ: Μην κοροϊδεύς, σε πα-
 καλώ.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Σε συμπληρώνω!

ΤΑΚΗΣ: "Αμα γνώρισης αυτό το πλά-
 σμα, θα πέσης χάμω ξερός! Λέει το «σ»
 άγαπώ σε χίλιες δυο αποχρώσεις: τσαχ-
 πνικά, παθητικά, μεγαχολικά, παράφο-
 ρα, δυναμικά, αδύνατα, παιδιακίστικα,
 γυναικεία...

ΓΙΩΡΓΟΣ... άντρικά!

ΤΑΚΗΣ: "Ω, ναί! Ακόμη και «άντρι-
 κά»! Λέει ξαφνικά «σ» αγαπώ!"

ΓΙΩΡΓΟΣ: Με ύφος στρατιωτικής δι-
 αταγής.

ΤΑΚΗΣ: Ακριδώς! Είναι ένα «σ» ά-
 γαπώ ιδιότυπο που δεν επιδέχεται αντιρ-
 ρήσεις.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τέλος πάντων. Δεν την ξέ-
 ρω την κοπέλλα και δεν έχω το δικαίω-
 μα ούτε να συμφωνήσω ούτε να διαφωνή-

σω. Το αποτέλεσμα ποιά είναι: Είσ' έ-
 ρωτεμένος;

ΤΑΚΗΣ: Τρελλά!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ασφαλώς «τρελλά»! Για-
 τι «λογικά» δε θα ήσουν. Άλλα με βά-
 ζει σε χίλιες ανησυχίες αυτή σου η τρέλ-
 λα. Τραβάς για «μπλεξιμο» δηλαδή;

ΤΑΚΗΣ: Το επιδιώκω.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καλά, κι' η γυναίκα σου;
 Τι θα γίνει; Αν το μάθω;

ΤΑΚΗΣ: Δεν ξέρω! Δεν θέλω να ξέ-
 ρω τίποτε.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Κι' αυτό με κάλεσες να
 μου πής;

ΤΑΚΗΣ: Αυτό και κάτι άλλο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Έχει και συνέχεια;

ΤΑΚΗΣ: Βεβαίως. Η συνέχεια είναι
 η Ντίνα. Πρέπει να την απασχολήσης έ-
 σ' για νάχω τον καιρό μου ελεύθερο.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δηλαδή εγώ... Πώς να την
 απασχολήσω;

ΤΑΚΗΣ: Θα της κάνης παρέα, θα τη
 συνοδεύς στο θέατρο, στο σινεμά, στο
 τσάι, στο «πινάκλ», στο καμπαρέ παν-
 του! Έτσι δεν θα γκρινιάζη που εγώ
 θα προφασίζωμαι πάντα πως έχω δουλειά
 και δεν θάρχωμαι. Οί φίλοι, Γιώργο μου,
 πρέπει να κάνουν θυσίες για τους φί-
 λους.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν είναι δα και μεγάλη
 θυσία. Όμολογώ πως η παρέα της γυ-
 ναίκας σου είναι κι' ευχάριστη κι' ενδια-
 φέρουσα. Άλλά... τι θα πη ό κόσμος που
 θα μάς βλέπη διαρκώς μαζί;

ΤΑΚΗΣ: Ότι σου έχω απόλυτη έμπι-
 στοσύνη. Πρώτον γιατί είσαι φίλος μου
 και δεύτερον γιατί... είσαι άσχημος!
 Βλέπεις συνηγορεί και η λογική για την
 έμπιστοσύνη που σου έχω.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ευχαριστώ για τη φιλοφρό-
 νησι!

ΤΑΚΗΣ: Κι' εγώ για την άποδοχή της
 παράκλησής.

(Χειραφία).

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ένα καμπαρέ).

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ:... Τι θα γίνει, λοιπόν, ά-
 γάπη μου; Πότε θα χωρίσης;

ΤΑΚΗΣ: Κάνε λίγο υπομονή, μωρό
 μου. Πρέπει βλέπεις, να της το φέρω με
 τρόπο. Να χωρίσουμε φιλικά. Γιατί αν
 θυμώση και δεν μου δώση το διαζύγιο,
 τότε τί γίνεται;

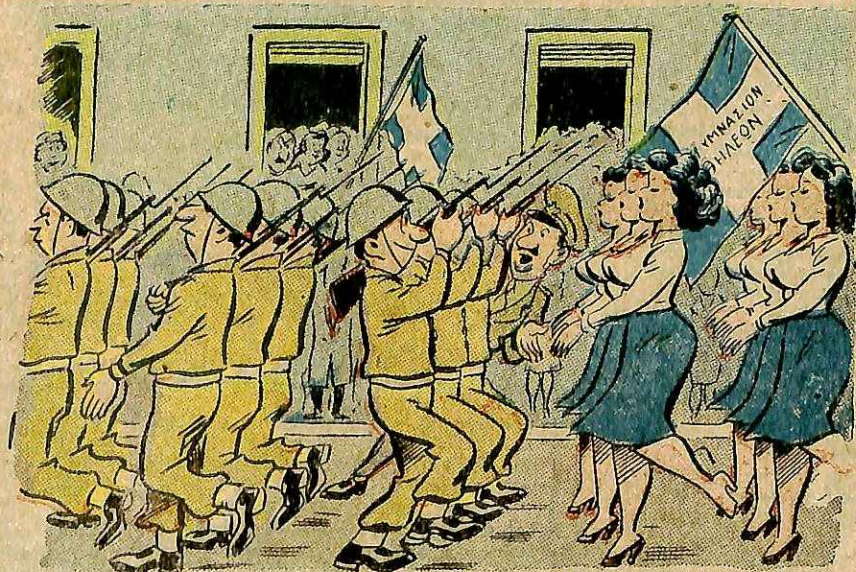
ΛΟΥ-Ι-ΖΑ: Εγώ σου λέω πως μπο-
 ρείς να πάρης το διαζύγιο ό,τι ώρα θε-
 λεις!

ΤΑΚΗΣ: Αυτό το λές εσύ, αλλά ό δι-
 κηγόρος μου λέει το αντίθετο.

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ: Ο δικηγόρος σου δεν ξέ-
 ρει ότι η γυναίκα σου σε απατά...

ΤΑΚΗΣ: (Σαν να τον κέντρισε σφή-
 κα): Μάε απατά; Τρελλάθηκες;

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ: Είσαι φουκαράς, σαν όλους

Ο άξιωματικός: Η τελευταία τριάς, γιατί βαδίζει ανάποδα;...
 (Του Β. Χριστοδούλου)

τους συζύγους. Ό κόσμος τώχει τούμπα-
 νο κι' έσύ κρυφά καμάρι!...

ΤΑΚΗΣ (κατακόκκινος): Και που το
 ξέρεις, εσύ;

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ: Ραβόμαστε στην ίδια μο-
 δίστρα. Στη «Μαριάννα».

ΤΑΚΗΣ (κάθιδρω): Ναί, ακριδώς.
 "Ακουσα πως ράβει τώρα σε κάποια Μα-
 ριάννα.

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ: "Ε, λοιπόν, αυτή μου τη
 είπε. Έχει έραστή πουλόν λένε μάλιστα.
 Γιώργο. Τον ξέρεις εσύ αυτόν;

ΤΑΚΗΣ (έξαλλος): Τον ξέρω τον ά-
 τιμο!

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ: "Ε, τί σε νοιάζει τώρα,
 χρυσό μου; Μιά φορά έτσι βρίσκουμε την
 άφορμή να πάρης το διαζύγιο. Θα την πι-
 άσης επ' αυτοφώρω και θα λυθή το ζή-
 τημα.

ΤΑΚΗΣ (άγρια): Και θ' άτιμασθώ, ε;
ΛΟΥ-Ι-ΖΑ: Ού! Αυτά στη ζωή καυ-
 μένε, είναι... λεπτομέρειες!

ΤΑΚΗΣ: Κατά τη δική σου αντίληψη.
 (Χτυπάει το ποτήρι του).

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ: Τι θέλεις;

ΤΑΚΗΣ: Να πληρώσω να φύγουμε.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο σπίτι του Τάκη)

ΝΤΙΝΑ (μπάνει τραγουδώντας ευθυ-
 μα): "Άστα τα μαλλάκια σου..."

ΓΙΩΡΓΟΣ (την άκολουθεί):... άνακα-
 τωμένα...

ΤΑΚΗΣ (μόλις κρατώντας την όργη
 του): Πολύ ευδιάθετοι είσαστε, βλέπω.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Και γιατί να μην είμα-
 στε;

ΝΤΙΝΑ (επαναλαμβάνει): Και γιατί
 να μην είμαστε;

ΤΑΚΗΣ (χτυπάει έξαλλος τη γροθιά
 του στο τραπέζι): Να τελειώση πια αυτή
 η κωμωδία! Τάμαθα όλα!

ΝΤΙΝΑ: Ποιά «όλα»;

ΤΑΚΗΣ: Έχετε σχέσεις έρωτικές.

ΓΙΩΡΓΟΣ (μ' άπάθεια): Άπόψε ά-
 κριδώς ετοιμαζόμαστε να στο πούμε. Ά-
 γαπιόμαστε και θα παντρευτούμε!

ΝΤΙΝΑ: Άλλωστε αυτό ήταν τό φυσι-
 κό. Τό αντίθετο θα ήταν άφύσικο.

ΤΑΚΗΣ: Όστε τ' όμολογείτε;

ΓΙΩΡΓΟΣ (με ύπεροψία): Άνδρικώ-
 τατα!

ΤΑΚΗΣ: Θα σε σκοτώσω, παληάν-
 θρωπε!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Να μένουν, παρακαλώ, τό
 αίματα και να συζητήσουμε πολιτισμένα.

ΤΑΚΗΣ (τρέμοντας όλοκληρος): Έκα-
 νες μία αίσχρη προδοσία! Μούκλεψες την
 ευτυχία μου!

ΓΙΩΡΓΟΣ (ψύχραιμα): Κάτσε κάτω να
 κουβεντιάσουμε. Έπειδή σε λυπάμαι στο
 χάλι που σε βλέπω, θα σου πω άμέσως
 όλη την αλήθεια. Δεν θέλω να σου πα-
 ρατείνω το μάρτυριο. Προδοσία έκανα βέ-
 βαια. Όχι όμως αυτή που φαντάζεσαι.

Έκανα μία... ευεργετική προδοσία. Έ-
 πειδή σάς αγαπώ πολύ και τους δυο, τα
 μαρτύρησα όλα στη Ντίνα που έδειξε ά-
 πόλυτη κατανόηση. Γιατί σε λατρεύει, ά-
 νόητε! Και κάναμε μαζί τό σχέδιο να
 διαδώσουμε στη μοδίστρα που ράβεται
 ή μικρή πως είμαστ' έρωτευμένοι, για να
 γίνης έξαλλος, όπως έγινε και να σ' έ-
 παναφέρουμε... «στην ευθείαν όδόν». Δια-
 φορετικά θάχανες πραγματικά τη γυναί-
 κά σου, που την κυνηγάνε διακόσιαι και
 νέοι και άμορφοι και πλούσιοι και θα
 χτύπαγες το κεφάλι σου στον τοίχο όπως
 παρ' όλίγο να τό χτύπησης πριν. Κατά-
 λαβες, ηλίθιε;

ΤΑΚΗΣ (άναστενάζει μ' άνακούφισι):
 Το προτιμώ έτσι. Άλλωστε δεν ήταν
 παρά μία γελούρα περιπέτεια.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Η Ντίνα την έχει συγχω-
 ρήσει.

ΝΤΙΝΑ: Σχεδόν. Θα έξαρτηθ ή άπ' τό
 μέλλον.

ΤΑΚΗΣ (μ' άγωνία): Κι' ή μοδίστρα;
 Κι' ό κόσμος που θα λή ότι έσείς οί
 δυο με άποτεύσατε; Πως θα τό διαψεύσω;

ΓΙΩΡΓΟΣ (με ίκανοποίηση): "Όσο γι'
 αυτό έχεις ένα... άκλόνητο επιχείρημα.
 Ότι είμαι άσχημος! Δεν μου τό είπες;
 Έκδικήθηκα λιγάκι κι' εγώ! Άλλά... θε-
 ωρητικώς!... (Άπό μέσα του): Κοροϊδο
 που είσαι!

(Αυλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

ΠΩΣ να μη χαλάσουν τα
 χέρια της νοικοκυράς, με
 τις δουλειές του σπιτιού...;

Ίδιως τό πρόβλημα άπα-
 σχολεί έκείνες που έχουν μω-
 ρά και που πρέπει να πλύ-
 νουν κάθε μέρα τα ρουχα-
 λάκια τους. Όταν τα χέρια
 μπαينوγαίνουν συνεχώς στη
 ζεστή σαπουνάδα, γάνουν τη
 φυσική λιπαρότητά τους, τό
 δέρμα τους γίνεται τραχύ και ζαρωμένο και τα νύχια
 μαλακώνουν τόσο πολύ, ώστε σπάζουν με τό παραμικρό.

Τα λαστιχένια γάντια προστατεύουν. Βέβαια, τα χέ-
 ρια άπ' τό βρέξιμο. Έχουν, όμως, τό μειονέκτημα να
 τρυπάνε εύκολα, και συνεπώς προσθέτουν μιάν όχι ά-
 σήμαντη οικονομική επιβάρυνσι για τη νοικοκυρά. Άν

δεν υπορτήε ν' αντιμετώπισετε
 αυτή τη δαπάνη, βουτάτε τα χέ-
 ρια σας στο νερό όσο τό δυνα-
 τόν λιγώτερο συχνά, και χρησι-
 μοποιήτε μάλλον κρύο νερό πα-
 ρά ζεστό.

Τό καθάρισμα και τό κόψιμο
 των λαχανικών για τό φαγητό
 βάφει και λερώνει τα χέρια. Πλε-

Κάνετε ένα έλαφρό μασσάζ στα δά-
 χτυλα για να βελτιώθ ή κυκλοφορία
 του αίματος.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Πώς μπορεί να διατηρηθούν ώροια

τε τα πλάγια των νυχιών και τρίβετε με την κοέμα τα
 πετσάκια τους. Μην παραλείψετε να τρίψετε τό χαλαρό
 δέρμα ανάμεσα στον αντίχειρα και τό δείκτη, ιδίως δε
 στη βάση του αντίχειρος.

Έπειτα φοράτε γάντια για τον ύπνο, για να μη λε-
 ρώνη ή κρέμα τα σκεπάσματα. Καταλληλότερα είναι
 άσπρα βαμβακερά γάντια, με βα-
 μπακάκια βουτηγμένα με λάδι στις
 άκρες των δακτύλων για να τρέ-
 φονται τα έθραυστα νύχια. Στην
 ανάγκη όμως, μπορείτε να μεταχει-
 ρισθήτε άπλά πάπινα σακκουλάκια,
 δεμένα στους καρπούς των χειρών.

Τα πετσάκια των νυχιών γίνον-
 ται συνήθως παχύτερα τό χειμώνα,
 ιδίως σ' όσες υποφέρουν από κρύα
 χέρια ή χιονίστρες. Τώρα που έ-
 στανε ό καιρός, φροντίστε να ξανα-
 γίνουν λεπτά και μαλακά: Μου-
 σκεύετε τα νύχια σας σε ζεστή
 σαπουνάδα, σκουπίζετε τα δά-
 χτυλά σας κι' ύστερα σπρώχνε-
 τε προς τό πίσω τα υαλακωμέ-
 να πετσάκια μ' ένα κοτσάνι πο-
 τκαλιού. Άν ό γύρος τους έψη
 ξεφύτσει, τον λισιώνετε μ' ένα κο-
 φτερό ψαλλιδάκι, αλλά νωρίς να
 τό κόψετε πολύ.

Για τα μικρά κομματάκια δερ-
 ματος, που μένουν επίμονα κολ-
 λημένα στο νύχι, υπάρχουν ειδι-
 κά διαλυτικά υγρά.

Βουτάτε ύστερα
 σε όξυζενέ ένα βαμ-
 πάκι, στερεωμένο σ'
 ένα ευλάκι, και τό
 περνάτε κάτω άπ' τις
 μύτες των νυχιών
 για να καθαρίσουν
 και να μεινουν άσ-
 πρα και διαφανή.
 Μην καθαρίζετε πο-
 τέ τα νύχια σας με
 μετάλλινα άντικείμε-
 να, γιατί νραντζου-
 νίζεται τό λεπτό δερ-
 μα και φαίνεται ή
 ύστερα διακόκκινα λερω-
 μένο.

Τό άδιαφανές βερ-
 νίκι είναι καλύτερο
 για τα πασπαλιωμέ-
 να νύχια, γιατί κρύβει κάθε άτέλεια τους
 όταν χρειαστή να γίνουν έμφανισμα για
 μία γιορτή ή για ένα πάρτυ.

Με τις δουλειές του νοικοκυριού, τό βερ-
 νίκι των νυχιών ξεφάει εύκολα και γοει-
 αζεται ανανέωσι κάθε 3—4 μέρες. Για να
 διατηρηται περισσότερο, φροντίστε να
 λειανείτε τα νύχια σας, τρίβοντάς τα με
 μία κατάλληλη σκόνη και με τό πολισου-
 άρ, πριν τα βάψετε.

Κάθε φορά που αφαιρείτε με άσετόν
 τό παλιό βερνίκι, τρίβετε κατόπιν τα νύχια σας με λί-
 γο καστορέλαιο. Έτσι, τό προφυλάσσετε άπ' τη βλά-
 βη που τους προκαλεί τό συχνό βάψιμο.

Στη γυναικεία όμορφία τό χέρι είναι ένας άπ' τους
 κυριώτερους συντελεστές και γι' αυτό φροντίστε πάντα
 όσο μπορείτε να έχετε δάκτυλα και νύχια ώροια. Μην
 τήτε ότι δεν έχετε καιρό. Όταν θέλετε, θα βρήτε.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό λευκό χέρι είναι τό απαραίτητο
 συμπλήρωμα της όμορφίας του προ-
 σώπου.

Οί σάπφειροι και τα
 τουρκουάζ δείχνουν τό
 χέρι λευκό, ενώ τα
 σμαράγδια και τα
 ρουμπίνια τό δεί-
 χνουν κόκκινο.

Τό

Η άνοιξη μοσχολογούσε στα Κρητικά βουνά, μα το κρύο ήταν τσουκνέτο ακόμη και στις απόκρημνες κορυφές του Ψηλορείτη ήταν σπριγγιμένο το χιόνι. Ωστόσο οι μυγαλιές είχαν άμβλυσει και οι κορυφαίοι κάθε πρωί, ξεφάντωναν στα δέντρα.

Ήταν Απρίλιος του 1944. Η πιο μαύρη, η πιο σκοτεινή εποχή της κατοχής και του πολέμου. Το γερμανικό θηρίο ξεψυχούσε και στο στερεό σπαρτάρισμα του σάρωνε χωριά και πολιτείες. Ήπνιεν ανθρώπους και καρδιά...

Τότε ακριβώς δύο τολμηροί Βρετανοί, ο ταγματάρχης Μίχαλ Πάτρικ Λή Φέρμορ και ο λοχαγός Στάνλεϋ Μόσ, που είχαν έρθει μυστικά στην Κρήτη από το 1942, ανέλαβαν να εκτελέσουν μια από τις πιο εκπληκτικές ως τότε επιχειρήσεις του πολέμου: την απαγωγή του Γερμανού στρατηγού Φόν Κράϊπε.

Πολλές μέρες πριν από την εκτέλεση του σχεδίου τους, ο Λή Φέρμορ —που οι Κρητικοί συνεργάτες του τον γνώριζαν με τ' όνομα Μιχάλης ή Φίλεντεμ— είχε έρθει σ' επαφή με ώρισμα παλληκάρια, που θα τον βοηθούσαν αποτελεσματικά στο έργο του. Με τους πρώτους που συνενώθηκε ήταν ο χωροφύλακας 'Αρχανών Στράτης Ι. Σαβιολάκης, από την 'Ανώγει των Σφακιών και ο Μιχάλης 'Ακουμιανός, που δέχθηκαν να πάρουν μέρος στην εκτέλεση του σχεδίου με όλη την ψυχή τους.

Στους δύο άντρες, ο Λή Φέρμορ ανέθεσε να παρακολουθούν τις κινήσεις του Γερμανού στρατηγού και να κρατούν σημεία των ωρών της διαδρομής του από τη βίλλα «ΑΡΙΑΔΝΗ» της Κνωσού που κατοικούσε, ως τις 'Αρχάνες που ήταν η έδρα της μεσοκράτειρας. Τα δύο αυτά μέρη συνεδεότο με ένα δρόμο τεσσάρων-πέντε χιλιομέτρων περίπου και η παρακολούθησή του Γερμανού στρατηγού άρχισε να γίνεται συστηματικά και

με περίσκεψη. Πρωί, μεσημέρι, βράδυ, νύχτα, ξεμερώματα, τα δύο τολμηρά παλληκάρια, δεν άφηναν ούτε μια στιγμή το «πόστο» τους. Κέντρο τους είχαν το σπίτι του καπετάν Παύλου Ζωγραφιστού στις Πατιόδες και βοηθούς τους, τον ίδιο τον καπετάνιο και την αδελφή του 'Αννα, μια τολμηρή και ατρόμητη κοπέλλα, που δεν λογαριάζε τίποτε. Από την πρώτη στιγμή που μνησθηκε στην υπόθεσή, ανέλαβε να εκτελέσει κρηνη συνδέσιμ με τους δικούς της και τους δύο 'Αγγλους. 'Από εκεί λοιπόν, παρακολουθούσαν μέρες δόλοκληρες το πηγαινε-Έλα από τον στρατηγό, σημειώνοντας με κάθε λεπτομέρεια τις κινήσεις του, τους σταθμούς του, και γενικά όλα εκείνα που τους ενδιέφεραν.

Μερικά από τα παλληκάρια που επρόκειτο να πάρουν μέρος στην επιχείρηση, κρυβόντουσαν στο έσοχικό σπίτι του Μαθιού Λουλακάκη στην Κακή Ράχη. 'Εκεί πήγε και τους βρήκε ο Λή Φέρμορ και τους είπε ότι είχε φτάσει η ώρα να δράσουν.

Ήταν 25 'Απριλίου 1944 και η επιχείρησή θα γινόταν την επομένη το βράδυ, σύμφωνα με το σχέδιο που είχαν καταστρώσει οι δύο 'Αγγλοι κομάντος. Το προσκλητήριο των έθελοντων έγινε αμέσως και στην ώριμένη ώρα, ήταν όλοι παρόντες. Οι

Έλληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η απαγωγή του Κράϊπε

τον 'Αη-Γιάννη του 'Αμαρίου, κατέβηκαν στις 'Αρχάνες κι' έστησαν καρτέρι ακριβώς στη διασταύρωσή, κρυμμένοι στις πλαγιές του δρόμου, μέσα στα ρείθρα και πίσω από τους θάμνους.

Η ανοιξιάτικη νύχτα ήταν σκοτεινή, χωρίς φεγγάρι. Κανείς δεν μιλούσε, ούτε κινήθηκε. 'Όλοι τους περίμεναν υπομονετικά και μόνο τα μάτια τους, αείκινητα, άχνιευαν μέσα στο σκοτάδι. Ήσαν όλοι τους ένας κι' ένας, παλληκάρια ψημένα στις τολμηρές επιχειρήσεις, μαθημένα από τα μικρά τους στο τουφέκι. Κρατούσαν τώρα αυτόματα όπλα και για κάθε ενδεχόμενο, ήσαν εφοδιασμένοι όλοι τους με τα φοβερά «στιλέττα» των κομάντος, κατ'άλληλα για παρόμοιες περιπτώσεις.

Ο ταγματάρχης Φέρμορ και ο λοχαγός Μόσ, με τις στολές των Γερμανών αξιωματικών, στάθηκαν στη μέση του δρόμου περιμένοντας να εμφανιστεί το αυτοκίνητο του στρατηγού. Για να μην κάνουν ωστόσο λάθος, έστειλαν αρκετά μπροστά τον 'Ηλία 'Αθανασάκη, ώστε μόλις το έβλεπε να παρουσιάζεται, να τους κάνει σινιάλο με ένα φαναράκι της τσέπης.

Πραγματικά, το σύνθημα δόθηκε ακριβώς στις εννιάμισι. Το αυτοκίνητο του στρατηγού άνοιξε στη στροφή του δρόμου και κατέβαινε με μικρή σχετικώς ταχύτητα. Οι Βρετανοί δεν έβγασαν καιρό. Μόλις το είδαν να πλησιάζει προς το μέρος τους, άναψαν τα κλεφτοφανάρα τους με το κόκκινο φως και το έριξαν καταπάνω του. Το αυτοκίνητο έκοψε την ταχύτητά του και τότε οι δύο αξιωματικοί, στη μέση πάντα του δρόμου, δι-

αύο Βρετανοί, ντυμένοι με στολές Γερμανών αξιωματικών, πήραν μαζί τους το Στρατή Σαβιολάκη, το Μιχάλη 'Ακουμιανό, τον Παύλο Ζωγραφιστό, το Δημήτρη Τζατζαδάκη από την 'Επισκοπή Πεδιάδος, τον 'Ηλία 'Αθανασάκη από το Καταλαγάρι, τον 'Αντώνη Παπαλεωνίδα από το Καλό Χωριό Μονοφατίου, το Γρηγόρη Χυράκη από το Θραψανό, το Νίκο Κόμη από τις Ποταμιές, το Γιώργη Τυράκη από το Φουρφουρά και τους χωροφύλακες Μαυώλη Πατερράκη από το Σέλινο και 'Αντώνη Ζωϊδάκη από

— Στρατηγέ, του είπε, είσατε αιχμάλωτος του 'Αγγλου ταγματάρχη Λή Φέρμορ.

έταξαν επιτακτικά το σωφέρ να σταματήσει. Σατισμένος λιγάκι εκείνος, έπειδή δεν είχε καταλάβει ακόμη περί τίνος επρόκειτο, αναγκάστηκε να υπακούσει. Τότε, τα παλληκάρια, που ήσαν κρυμμένα, ξεπεταχθηκαν από όλα τα σημεία με τα περισσότερα στα χέρια. Με καταπληκτική ταχύτητα, έτρεξαν το στρατηγό Φόν Κράϊπε και τον τράβηξαν έξω από τ' αυτοκίνητό του, ενώ συγχρόνως δύο-τρεις άλλοι, αχρήστευσαν τον οδηγό. Σε όλο αυτό το διάστημα, ο στρατηγός προσπαθούσε να ξεφύγει από τα χέρια τους και φώναζε δυνατά καλώντας βοήθεια. Μα τότε μπήκε στη μέση ο Βρετανός.

— Στρατηγέ, του είπε σε απταιστή γερμανική, είσατε αιχμάλωτος του 'Αγγλου ταγματάρχη Λή Φέρμορ. Σας προειδοποιώ ότι κάθε απόπειρά σας να ξεφύγετε ή να καλέσετε βοήθεια, θα εκθέσει σε κίνδυνο τη ζωή σας...

Μετά την εκτέλεση του σωφέρ, οι 'Αθανασάκης, Κόμης, 'Ακουμιανός και Τζατζαδάκης, γύρισαν πίσω στα σπίτια τους, έκρυψαν τα όπλα τους και κάθε τι που μπορούσε να τους προδώσει και έαναρχισαν την ήσυχη ζωή τους, προσποιούμενοι τους άγροτες. 'Ο Α. Παπαλεωνίδας, ο Γρ. Χυράκης, ο 'Αντ. Ζωϊδάκης και ο καπετάν Παύλος Ζωγραφιστός, συνέχισαν το δρόμο τους προς τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα.

Μετα την εκτέλεση του σωφέρ, οι 'Αθανασάκης, Κόμης, 'Ακουμιανός και Τζατζαδάκης, γύρισαν πίσω στα σπίτια τους, έκρυψαν τα όπλα τους και κάθε τι που μπορούσε να τους προδώσει και έαναρχισαν την ήσυχη ζωή τους, προσποιούμενοι τους άγροτες. 'Ο Α. Παπαλεωνίδας, ο Γρ. Χυράκης, ο 'Αντ. Ζωϊδάκης και ο καπετάν Παύλος Ζωγραφιστός, συνέχισαν το δρόμο τους προς τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα.

Μετα την εκτέλεση του σωφέρ, οι 'Αθανασάκης, Κόμης, 'Ακουμιανός και Τζατζαδάκης, γύρισαν πίσω στα σπίτια τους, έκρυψαν τα όπλα τους και κάθε τι που μπορούσε να τους προδώσει και έαναρχισαν την ήσυχη ζωή τους, προσποιούμενοι τους άγροτες. 'Ο Α. Παπαλεωνίδας, ο Γρ. Χυράκης, ο 'Αντ. Ζωϊδάκης και ο καπετάν Παύλος Ζωγραφιστός, συνέχισαν το δρόμο τους προς τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα.

Μετα την εκτέλεση του σωφέρ, οι 'Αθανασάκης, Κόμης, 'Ακουμιανός και Τζατζαδάκης, γύρισαν πίσω στα σπίτια τους, έκρυψαν τα όπλα τους και κάθε τι που μπορούσε να τους προδώσει και έαναρχισαν την ήσυχη ζωή τους, προσποιούμενοι τους άγροτες. 'Ο Α. Παπαλεωνίδας, ο Γρ. Χυράκης, ο 'Αντ. Ζωϊδάκης και ο καπετάν Παύλος Ζωγραφιστός, συνέχισαν το δρόμο τους προς τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα.

Μετα την εκτέλεση του σωφέρ, οι 'Αθανασάκης, Κόμης, 'Ακουμιανός και Τζατζαδάκης, γύρισαν πίσω στα σπίτια τους, έκρυψαν τα όπλα τους και κάθε τι που μπορούσε να τους προδώσει και έαναρχισαν την ήσυχη ζωή τους, προσποιούμενοι τους άγροτες. 'Ο Α. Παπαλεωνίδας, ο Γρ. Χυράκης, ο 'Αντ. Ζωϊδάκης και ο καπετάν Παύλος Ζωγραφιστός, συνέχισαν το δρόμο τους προς τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα.

Μετα την εκτέλεση του σωφέρ, οι 'Αθανασάκης, Κόμης, 'Ακουμιανός και Τζατζαδάκης, γύρισαν πίσω στα σπίτια τους, έκρυψαν τα όπλα τους και κάθε τι που μπορούσε να τους προδώσει και έαναρχισαν την ήσυχη ζωή τους, προσποιούμενοι τους άγροτες. 'Ο Α. Παπαλεωνίδας, ο Γρ. Χυράκης, ο 'Αντ. Ζωϊδάκης και ο καπετάν Παύλος Ζωγραφιστός, συνέχισαν το δρόμο τους προς τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα.

Μετα την εκτέλεση του σωφέρ, οι 'Αθανασάκης, Κόμης, 'Ακουμιανός και Τζατζαδάκης, γύρισαν πίσω στα σπίτια τους, έκρυψαν τα όπλα τους και κάθε τι που μπορούσε να τους προδώσει και έαναρχισαν την ήσυχη ζωή τους, προσποιούμενοι τους άγροτες. 'Ο Α. Παπαλεωνίδας, ο Γρ. Χυράκης, ο 'Αντ. Ζωϊδάκης και ο καπετάν Παύλος Ζωγραφιστός, συνέχισαν το δρόμο τους προς τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα.

Μετα την εκτέλεση του σωφέρ, οι 'Αθανασάκης, Κόμης, 'Ακουμιανός και Τζατζαδάκης, γύρισαν πίσω στα σπίτια τους, έκρυψαν τα όπλα τους και κάθε τι που μπορούσε να τους προδώσει και έαναρχισαν την ήσυχη ζωή τους, προσποιούμενοι τους άγροτες. 'Ο Α. Παπαλεωνίδας, ο Γρ. Χυράκης, ο 'Αντ. Ζωϊδάκης και ο καπετάν Παύλος Ζωγραφιστός, συνέχισαν το δρόμο τους προς τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα.

Μετα την εκτέλεση του σωφέρ, οι 'Αθανασάκης, Κόμης, 'Ακουμιανός και Τζατζαδάκης, γύρισαν πίσω στα σπίτια τους, έκρυψαν τα όπλα τους και κάθε τι που μπορούσε να τους προδώσει και έαναρχισαν την ήσυχη ζωή τους, προσποιούμενοι τους άγροτες. 'Ο Α. Παπαλεωνίδας, ο Γρ. Χυράκης, ο 'Αντ. Ζωϊδάκης και ο καπετάν Παύλος Ζωγραφιστός, συνέχισαν το δρόμο τους προς τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα.

Μετα την εκτέλεση του σωφέρ, οι 'Αθανασάκης, Κόμης, 'Ακουμιανός και Τζατζαδάκης, γύρισαν πίσω στα σπίτια τους, έκρυψαν τα όπλα τους και κάθε τι που μπορούσε να τους προδώσει και έαναρχισαν την ήσυχη ζωή τους, προσποιούμενοι τους άγροτες. 'Ο Α. Παπαλεωνίδας, ο Γρ. Χυράκης, ο 'Αντ. Ζωϊδάκης και ο καπετάν Παύλος Ζωγραφιστός, συνέχισαν το δρόμο τους προς τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα. Μόλις έφτασαν κοντά στις 'Ασίτες, είδον πίσω τους τη Νίδα.

Ο 'αγέρωχος' Γερμανός, άλλαξε αμέσως ύφος. Σταμάτησε να παλεύει και να φωνάζει και παρακάλεσε τον 'Αγγλο με φωνή που έτρεμε σχεδόν από φόβο και συγκίνηση:

— Μη με σκοτώσετε, σέρ! Σας υπόσχομαι να μην ξαναφωιάω...

— Θέλω να μου δώσετε το λόγο της στρατιωτικής σας τιμής, απάντησε ο Φέρμορ. Μόνο τότε θα πιστέψω στην υπόσχεσή σας.

Θέλοντας και μη, υπάκουσε εκείνος. Έδωσε το λόγο της στρατιωτικής του τιμής και τότε του έδωσαν μόνο τα χέρια και τα πόδια, αφήνοντάς του ελεύθερο το στόμα. Τον έβαλαν να καθήσει στη μέση στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου, ενώ από τη μία μεριά κι' από την άλλη κάθισαν, ο Σαβιολάκης και ο Τυράκης δεξιά και ο Πατερράκης αριστερά. 'Ο τελευταίος στήριξε γυμνό το στίλεττο του στο μέρος ακριβώς της καρδιάς του Γερμανού, με την έντολη να του το χώσει στο στήθος, αν έκανε απόπειρα να ξεφύγει ή να δραπέτευση.

Μα ο Φόν Κράϊπε βρισκόταν σε τέτοια ήθικη κατάπτωση, που άσφαλώς δεν θαχε τη δύναμη να κουνήσει ούτε το κατυλάκι του. 'Αλλωστε καταλάβαινε το μάταιο μιας τέτοιας απόπειρας. Αυτοί που τον συνέλαβαν, ήσαν αποφασισμένοι να στείλουν στα άκρα. Κι' όπως έδειχναν τα πράγματα, ο στρατηγός αγαπούσε τη ζωή του και για κανένα λόγο δεν ήθελε να τη χάσει...

Ο λοχαγός Στάνλεϋ Μόσ, κάθισε στο τιμόνι του αυτοκινήτου και ο Φέρμορ δίπλα του. 'Υστερα ξεκίνησαν χωρίς να βιαζώνται. Τα υπόλοιπα παλληκάρια με το Γερμανό σωφέρ, ξεκίνησαν για την Νίδα, όπου είχαν συμφωνήσει να συναντηθούν την άλλη μέρα. 'Αργά τη νύχτα, έφτασαν στο μετόχι του Μωράκη στη Σίλαμο. 'Ός εκεί είχαν πάει καλά και κανένα κακό συναπάντημα δεν τους έτυχε στο δρόμο.

Από εκεί και πέρα όμως άρχισαν οι δυσκολίες και για να περάσουν στον 'Αγιο Μύωνα, που ήταν ο δρόμος τους, βάπτεσαν πάνω σε πολλά γερμανικά φυλάκια. Κάτι τέτοιο όμως έπρεπε να τ' αποφύγουν οπωσδήποτε, γιατί αν τους ανακάλυπταν, θα πήγαιναν όλα χαμένα... 'Ο σωφέρ του Κράϊπε μάστιχα, άρχισε να δείχνει τα πρώτα σημάδια της ανυπακοής. Για να είνε λοιπόν, πιο σίγουροι, αποφάσισαν να τον εκτελέσουν, αν και θεωρούσαν σκληρό αυτόν τον θάνατο. Δεν μπορούσε όμως να γίνει διαφορετικά. 'Αν τον κρατούσαν απλώς αιχμάλωτο, υπήρχε πάντα φόβος να δραπέτευση. 'Εξ άλλου, αυτό μπορούσε να ματαιώσει την απαγωγή του στρατηγού. 'Ο σωφέρ θα σε να ματαιώσει την απαγωγή του στρατηγού. 'Ο σωφέρ θα σε να ματαιώσει την απαγωγή του στρατηγού. 'Ο σωφέρ θα σε να ματαιώσει την απαγωγή του στρατηγού.

Ετσι δεν άλλαξαν την απόφασή τους...

Ετσι δεν άλλαξαν την απόφασή τους...

Ετσι δεν άλλαξαν την απόφασή τους...

Ετσι δεν άλλαξαν την απόφασή τους...

Ετσι δεν άλλαξαν την απόφασή τους...

Ετσι δεν άλλαξαν την απόφασή τους...

Ετσι δεν άλλαξαν την απόφασή τους...

Ετσι δεν άλλαξαν την απόφασή τους...

Ετσι δεν άλλαξαν την απόφασή τους...

Ετσι δεν άλλαξαν την απόφασή τους...

Ετσι δεν άλλαξαν την απόφασή τους...

Ετσι δεν άλλαξαν την απόφασή τους...

Ετσι δεν άλλαξαν την απόφασή τους...

Ετσι δεν άλλαξαν την απόφασή τους...

προς τη Νίδα όπου, όπως αναφέραμε, επρόκειτο να συναντηθούν με τους 'Αγγλους κομάντος.

Στο μεταξύ οι τελευταίοι, με τον αιχμάλωτο στρατηγό, πέρασαν με τ' αυτοκίνητο του από τα Σπήλια, χωρίς να σταθούν στη βίλλα «ΑΡΙΑΔΝΗ» ούτε λεπτό. 'Ωστόσο ο φρουρός της εισόδου, απέδωσε τις κανονισμένες τιμές χωρίς να υποψιαστεί την αλήθεια. 'Ο Φόν Κράϊπε, κούνησε μόνο το κεφάλι του. 'Ο Φέρμορ όμως και ο Μόσ, χαιρέτησαν στρατιωτικά και μόνο όταν απομακρύνθηκαν λίγο, κατέβησαν το χέρι τους.

Προχώρησαν τώρα ολόταχως προς την πόλη, πέρασαν τους κεντρικούς της δρόμους και βγήκαν από την πόρτα των Χανίων. Παντού οι σκοποί παρουσιάζαν όπλα. 'Ετσι άφησαν πίσω τους τον Προπύταμο, τη Γαζανή Καμάρα, τους Κουμπέδες, ανέβηκαν την πλαγιά του Στρούμπουλα, πέρασαν από το Μάραθο και τη Δαμάστα κι' έφτασαν στη μεγάλη στροφή, λίγο πριν από το Γενή Καδέ.

Κατά το διάστημα της δλονύχτιας σχεδόν διαδρομής τους, συναντήθηκαν με πολλά γερμανικά αυτοκίνητα, που ερχόντουσαν από την αντίθετη διεύθυνση. 'Αλλά ούτε ο Φέρμορ, ούτε ο Μόσ άνησυχούσαν γι' αυτό. Και δεν είχαν άδικο. Οι Γερμανοί, μόλις έβλεπαν το αυτοκίνητο του στρατηγού —που το αναγνώριζαν μέσα στο σκοτάδι της νύχτας από ένα φωτεινό σήμα που είχε δίπλα στον αριθμό— παραμερίζαν στις άκρες του δρόμου, για να το αφήσουν να περάσει πρώτο χωρίς να υποψιάζονται τίποτα. 'Εφτασαν λοιπόν, σ' ένα ώριμο σημείο του υψογύ, που είχε καθοριστεί από πριν και εκεί κατέβησαν το στρατηγό.

— Να τον πάτε αμέσως στη σπηλιά των 'Ανωγείων, είπε ο ταγματάρχης Φέρμορ στο λοχαγό. Θάβουν μαζί σας ο Πατερράκης κι' ο Σαβιολάκης. Θά σας συναντήσω εκεί αύριο το πρωί.

Πήρε κατόπιν το Γιώργη Τυράκη κι' έφυγαν με τ' αυτοκίνητο, κατηφορίζοντας προς τα λιοφύτα του χωριού Κλεωμιά. Παράτησαν τ' άμαξι κάπου εκεί κοντά και ο Βρετανός κομάντος σε στα μαζιλάρια του εσωτερικού του, ένα γραμμά απευθυνόμενο προς το διοικητή φρουρίου Κρήτης, που το είχε ετοιμάσει από πριν. Νά τι έγραφε:

«Προς τας Γερμανικὰς Στρατιωτ. 'Αρχὰς εἰς τὴν νήσον Κρήτην Κύριοι.

Ο Μέραρχος Διοικητής, αντιστράτηγος Κράϊπε, συνελήφθη αιχμάλωτος πρό ολίγου υπό βρετανικής επιδρομικής δυνάμεως, εύρισκόμενης υπό τας διαταγὰς μας.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀναγινώσκετε τὰς γραμμὰς αὐτὰς, ὁ στρατηγὸς Κράϊπε καὶ ἡμεῖς θὰ εὐρισκόμεθα καθ' ὅδον πρὸς Κάιρον. Θέλομεν νὰ ὑπογραμμίσωμεν ὅμως ἰδιαιτέρως, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις αὕτη διεξήχθη χωρὶς τὴν βοήθειαν κρητικῶ πληθυσμοῦ ἢ Κρητῶν ἀνταρτῶν καὶ οἱ μόνοι ὁδηγοί, τοὺς

οποίους ἐχρησιμοποίησαμεν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δράσεως, ἀνηκόν εἰς τὰς ἐνόπλους Ἑλληνικὰς δυνάμεις τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ συμπεριελήφθησαν εἰς τὴν δύσιν μας.

Ὁ στρατηγὸς σας εἶνε εἰς ἐντιμὸν ἀιχμάλωτος πολέμου καὶ θὰ τὸν μεταχειρισθώμεν με ὅλας τὰς τιμὰς τὰς ἀρμούσας εἰς τὸν βαθμὸν του. Οἱ ἀδελφοὶ ἀντίποινα, στρεφόμενα ἐναντὶον τοῦ ἀστικῶ πληθυσμοῦ τῆς νήσου, θὰ εἶνε τελείως ἀδικαιολόγητα καὶ ἀδίκαια.

Θὰ ξανασυναντηθώμεν συντόμως ΠΑΤΡΙΚ ΛΗ ΦΕΡΜΟΡ Ταγματάρχης, διοικητῆς τῆς ἐπιδρομικῆς δυνάμεως ΣΤΑΝΛΕΥ ΜΟΣ

Λοχαγός, Γκολνστον Γκρουαντ

Υ. Γ. Λυπούμεθα ἰδιαιτέρως, διότι ἐγκαταλείπομε τὸ θανύσιον αὐτὸ αυτοκίνητον γιὰτὶ δὲν ἠμπορούμεν νὰ τὸ πάρουμε μαζί μας!

Μόλις ἐγκατέλειψαν τὸ ἄμαξι, ὁ Φέρμορ μετὰ τὸν Τυράκη, ξαναγύρισαν μετὰ τὰ πόδια στ' Ἀνώγεια. Τὸ πρῶτὸ ἦταν ἀρκετὰ προχωρημένον ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ Γιάννη Σκουραγιώρη, ὅπου εἶχαν συμφωνήσει νὰ συναντηθῶν μετὰ τοὺς ἄλλους. 'Ελά, ὅπου εἶχαν συμφωνήσει νὰ συναντηθῶν μετὰ τοὺς ἄλλους. 'Ελά, ὅπου εἶχαν συμφωνήσει νὰ συναντηθῶν μετὰ τοὺς ἄλλους.

Στο μεταξύ ο ταγματάρχης Φέρμορ, έστειλε ένα σύνδεσμο στον καπετάν Γ. Πετρακογιώρη, που ήταν αρχηγός ανταρτικής έκδρας, παραγγέλλοντάς του ότι ζητούσε τη βοήθειά του. Πραγματικά, ο Πετρακογιώρης, έφτασε την ίδια εκείνη μέρα με μερικά παλληκάρια του, τους πήρε όλους μαζί και τους κατέβασε στον 'Αη-Γιάννη του 'Αμαρίου, για μεγαλύτερη ασφάλεια.

Τα πράγματα όμως ήσαν διαφορετικά εδώ. Οι Γερμανοί τους πήραν ειρήνη, τους κύκλωσαν μέσα σε μια ρεματιά και επί τέσσαρα ολόκληρα μερόνυχτα, δεν τους άφησαν να ξεμυτίσουν. 'Η κατάσταση άρχισε να γίνεται 'εξαιρετικά σοβαρή, γιατί τους έλειπαν τα τρόφιμα και μόνο νερό υπήρχε άσθονο.

Στις δύσκολες όμως αυτές στιγμές, η αδελφή του χωρο-

(Η συνέχεια έπαισθεν)

Ἑλληνες καὶ ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Συνέχεια ἐκ τῆς προηγούμενης σελίδος

φύλακα Ἀντώνη Ζωιδάκη, μιὰ τομηρὴ κοπέλλα, κατ'ὥρθωσε μὲ ἀληθινὸ κίνδυνον τῆς ζωῆς τῆς, νὰ τοὺς προσδοτήσῃ. Μὲ μιὰ κατὰ κἀμὲν μ' ἕνα σκηνί, ἀνέθηκε πάνω στὸ λόφο τῆς ρεματιάς καὶ ἐκεῖ καμώθηκε πὺς τὴ βόσκει στὸ πράσινο χορτάρι. Ὑστερὰ τὴν ἄφησε νὰ κατεβῇ πρὸς τὰ κάτω, τὴν πῆρε ξωτίσω κυνηγώντας τὴν κ' ἔφτασε γρήγορα κοντὰ στοὺς πολιορκουμένους. Τὰ τροφίμα πού τοὺς πῆγε ἦσαν ἐλάχιστα, μὰ ἀρκετὰ γιὰ νὰ τοὺς κόψουν λίγο τὴν πείνα...

Στὸ τέλος κατ'ὥρθωσαν νὰ διαφύγουν τὸν κλοιὸ κ' ἀπὸ ἕνα μυστικὸ μονοπάτι νὰ φτάσουν γρήγορα στὰ Σαχτούρια. Ἀλλὰ εἶχαν κ' αὐτὰ κυκλοθεῖ καὶ ἀναγκάστηκαν τότε νὰ τραβήξουν πρὸς τὸ Γερακάρι. Οὐτ' ἐκεῖ ὅμως ἀπορούσαν νὰ μείνουν καὶ γιὰ νὰ μὴ βοεθοῦν σὲ χειρότερη θέσι, σκαρφάλωσαν σ' ἕνα κοντινὸ βουνό γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύκτα τοὺς.

Ἀπὸ κεί ψηλά, μποροῦσαν νὰ ἐποπτεύουν τὰ χωριώματα. Ἐτοί, ὅποιος κ' ἂν ἀποφάσιζε ν' ἀνέβη ἐκεῖ πάνω ἀπ' ὁποιαδήποτε μεριά, θὰ τὸν ἐπαίριαν εἰδησι. Ἐδῶ λαν φρουρούς, ἐπέσαν στὸν ὕπνο ὅπως-ὅπως καὶ μόλις ἐξημέρωσε τραβήξαν πρὸς τίς Ἀλῶνες, ἀφοῦ κατ'ὥρθωσαν νὰ βροῦν ἕνα μολάρι γιὰ τὸ στρατηγὸς, πού δυσκολευόταν νὰ περπατήσῃ πάνω στὰ βουνά.

Κ' ἡ πορεία ἄρχισε πάλι κουραστικὴ καὶ ἐπιπικρὴ. Περπατῶσαν πολλές ὥρες καὶ δὲν θὰ σταματοῦσαν ἴσως διόλου, ἂν δὲν συνέβαινε κάποιο αὐτῆς στὸν Φόν Κράϊπε, πού λίγο ἔλειπε νὰ τοὺς στοιχίσῃ τὴ ζωὴ. Τὸ μολάρι δὲν εἶχε καλὰ χάμουρα καὶ καθὼς ἀνέβαιναν τώρα ἕναν ἀπότομο ὕψωμα, γλῦστρησε τὸ σαμάρι ἀπὸ κάτω τοῦ καὶ ὁ στρατηγὸς κατακλίθηκε πρὸς τὸ κερεμὸ. Εὐτυχῶς κατ'ὥρθωσαν νὰ τὸν συγκρατήσουν οἱ ἄλλοι κ' ὁ Γερμανὸς τὴ γλύτωσε μ' ἕνα σπᾶσιμον τοῦ δεξιοῦ τοῦ χειριοῦ. Τότε κάποιο εἶπε ὅτι ὁ Γιάννης Πατσός, ἕνας νεαρὸς ἀνδρῶτης ἀπ' τὴν Πατσῶ, εἶχε κόψει ἐπιτήδεια τὰ χάμουρα τοῦ μολασιοῦ, γιὰ νὰ γκρεμίσῃ τὸ στρατηγὸ ἀπ' τὸ σαμάρι τοῦ καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἤθελε νὰ ἐκδικήσῃ τὸ θάνατὸν τῶν δικῶν τοῦ πού εἶχαν ἐκτελέσει οἱ Γερμανοὶ.

Μπήκε ὅμως στὴ μέση ὁ ἴδιος ὁ ταγματάρχης Φέρμορ καὶ διέψευσε τὴ διάδοσι.

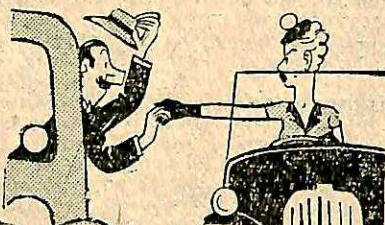
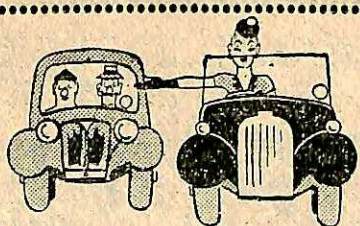
— Ὁ Πατσός, παρ' ὅλο τὸ δικαιολογημένο μῆσος τοῦ, μοῦ ἔδωσε τὸ λόγο τῆς τιμῆς του, ὅτι θὰ σεβαστῇ τὴ ζωὴ τοῦ αἰχμαλώτου μας, εἶπε. Κ' ἕνας λόγος τιμῆς Κρητικὸ παλληκαριό, εἶνε κατὰ πολὺ ἱερό. Ἐσεῖς τὸ ξέρετε αὐτὸ καλύτερα ἀπὸ μένα...

Ἐτοί συνέχισαν τὴν πορεία τοὺς, παρ' ὅλους τοὺς πόνους πού ὑπέφερε ὁ στρατηγὸς καὶ πού δὲν ἔπαυαν οὔτε καὶ μετὰ τὸ δέσιμον τοῦ χειριοῦ τοῦ. Κάπου εἰκοσι μέρες περιπλανήθηκαν οἱ φυγάδες στὰ κρητικὰ βουνά, σταματώντας λίγες ὥρες μόνο στὰ διάφορα χωριά γιὰ τὸν ἐφοδιασμὸ τοὺς.

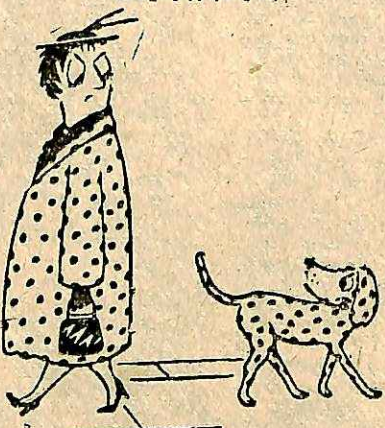
Ἐπιτέλους ἔφτασαν στὸ Ροδάκινο, ἔμειναν μιὰ μέρα καὶ τραβήξαν κατόπιν πρὸς ἕνα δυτικώτερο ἀκρογιάλι ὅπου τοὺς περίμενε, στὴ μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα τῆς 14 Μαΐου, μιὰ τορπιλλάκατος. Σ' αὐτὴν ἐπιβιβάστηκαν ὁκτὼ ἀνθρώποι: οἱ δύο τομηροὶ Βρεταννοὶ μαζί μὲ τὸν Φόν Κράϊπε καὶ οἱ πέντε ἡρωικοὶ ἀκόλουθοί τοὺς. Πατερνάκης, Κόμης, Παπαλεωνίδας, Τυράκης καὶ Σαβιολάκης. Καὶ τὴν ἐπομένη, κατὰ τίς ὁκτὼ τὸ βράδυ, ἔφτασαν στὴ Μάρσα Ματρούχ, ὅπου τοὺς περίμενε ἕνας Ἀγγλὸς στρατηγός. Ὁ ταγματάρχης Λή Φέρμορ, στάθηκε προσοχή.

— Στρατηγέ μου, τοῦ εἶπε, λαμβάνω τὴν τιμὴ νὰ σὰς ἀναφέρω ὅτι ἡ ἐπιχείρησις γιὰ τὴ σύλληψιν καὶ τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ στρατηγοῦ Φόν Κράϊπε, ἐτερωτίσθη...

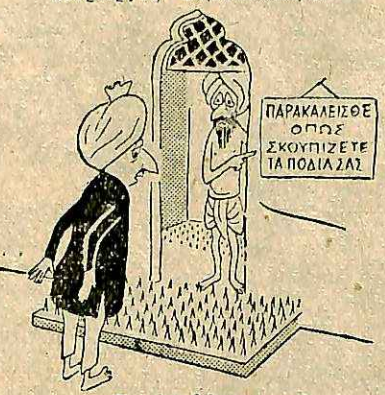
Φυσικὰ ἡ ἐπιχείρησις εἶχε τελειώσει γιὰ τοὺς δύο Ἀγγλοὺς πού εἶχαν ἐκτελέσει ἕνα ἐκπληκτικὸ κατόρθωμα ἐν ἀφάνταστῃ παλληκαριᾷ καὶ τόλμῃ. Ἀλλὰ στὴν Κρήτη ἄρχισε τὸ δεύτερο μέρος τοῦ δράματος. Τὰ χωριά Ἀνωγεία, Γερακάρι, Καρδάκι, Βούρσες, Σμίλες, Σαχτούρια, Μαναρικάρι καὶ

Παρεξήγησις...

Περίεργες συμπτώσεις...

Χωρὶς λόγια... «Samedi - Soir»

— Εἶνε λομπούτης, ἀντρούλη μου, καὶ τὸν κρατῶ ὥσπου νάρθῃ ἡ ἀστυνομία!...

πολλὰ ἄλλα, πλήρωσαν ἀκριβὰ τὴ συμμετοχή τοὺς στὴν συμμαχικὴ ὑπόθεσι. Κάπου τετρακόσιοι ἄντρες συνελήφθησαν καὶ ἐξετελέσθησαν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς, σὰν ἀντίποινα γιὰ τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ στρατηγοῦ Κράϊπε. Τὸ γράμμα πού εἶχε ἀφήσῃ ὁ Λή Φέρμορ στὸ διοικητὴ τῆς Κρήτης, δὲν ἔπιασε τόπο. Κ' ὅμως κανεὶς δὲν παραπονεθῆκε. Γιατὶ οἱ Κρητικοὶ εἶχαν δοθῇ δλόψυχα στὸν ἀγῶνα χωρὶς νὰ λογαριάζουν τίς θυσίας. Μόνο ἕνα πράγμα τοὺς ἐνδιέφερε: ἡ ἐλευθερία...
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἰω. Ἀλ. Φαντζάνη. Βουλιώτες Σάμιον: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ αἰσθητά σας. Νὰ μοῦ στείλετε τὴ διεύθυνσίν σας γιὰ νὰ σὰς γράψω τί θέλω ἀπὸ τὴ Ρόδο. Β. α. σ. Μ. γ. Μ. α. λ. α. ν. δ. ο. η. ν. Μονολίθον - Ρόδος: Ἐνέτε δικίον. Ἀλλὰ καμιά φορὰ τὴν παθαίνει κανεὶς. Περιμένω νὰ μοῦ στείλετε ὅλα τὰ στοιχεῖα, πού κατένετε σκετικὰ μὲ τὴν ἡρωικὴ δόξιν τοῦ νηιοῦ σας καὶ ἰδιαίτερος τοῦ μικροῦ σας γαριού. Ἰ. ω. α. ν. η. ν. Χ. α. ν. ν. α. ν. Βόλον: Εὐτυχῶς πού καταλάβατε ὅτι δὲν εἶμαι ἐγώ, Περιμένω. Σ. δ. ν. ι. α.: Ἐπισστεῖτε μιὰ ἀληθινὴ Ἑλληνοπούλα. Γιὰ τὸ μεγάλο συμπαιγνίον σας, θὰ γράψω. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεπιστοῦν. Ἀ. ν. α. σ. τ. α. σ. ι. ο. ν. Γ. α. ρ. ε. ν. α. κ. η. ν. Ρόδο: Πῶς τὸ νοῦμα καὶ τὴ φωνογραφία σας καὶ σὰς εὐχαριστῶ θερμὰ. Τὸ ἱστορικὸν σας εἶνε αἰτία νὰ μοῦ στείλουν δεκάδες ἐπιστολὰς ἀπὸ τὸ ἡρωικὸ νηῖόν σας. Ἀλλὰ ὑπερὶ καὶ ἄλλες κατὰ. Θ. ε. ο. δ. ο. σ. η. ν. Ε. β. α. ο. δ. ι. δ. η. ν. Κάτω - Πατῆσια: Ἐλεῖς καὶ τὸ προσηνέστερον νοῦμα σας καὶ σὰς ἀπάντησα ταχυδρομικῶς. Θὰ σὰς ἐπισκεφθῶ πολὺ σύντομα. Τ. ο. ὕ. λ. α. Π. α. ν. ο. ν. Τοῖκαλα: Περιμένω νὰ μοῦ στείλετε ὅτι σκετικὰ στοιχεῖα νηιοῦ καὶ γύρω ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ ἀντίστασιν τῆς πατρίδας σας. Εὐχαριστῶ. Ζ. α. ν. α. ο. ο. ὕ. λ. α. Μ. π. ο. ὕ. λ. α. Λάοισα: Τὰ ὀνόματα τῶν ἐκτελεσθέντων εἶνε: Χούσανθος Αὐτῆς, Γιάννης Μάοιανος καὶ Κώστας Καλαντζίδης. Ἀ. ν. τ. ὧ. ν. ι. ο. ν. Γ. ι. α. ν. α. κ. α. ο. η. ν. Ἐντοῦθα: Ὅχι, δὲν ἀδίζει ὁ κόπος. Ἀς τὸν τιμωρήσῃ ὁ Θεός. Φ. α. ν. ο. ὕ. ρ. ι. ο. ν. Πα. π. α. λ. ε. α. ν. δ. ο. ο. ὕ. λ. α. Ἄντων Ἀνδρέαν - Κυνοουσίαν: Κατὰ τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἡρωικὴν μου. Περιμένω. Ἰ. ε. ρ. ε. α. Συκοῦσιον: Γιὰ τὴν ἡν γράφω: Γιὰ τὸ ἄλλο ἐπὶ τῆς ἐγέτης δικίον. Ὁ Θεὸς εἶπε ν' ἀναποῦμε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ὄχι καὶ τοὺς Γερμανοὺς! Χ. α. ο. η. ν. Κυ. ο. ι. α. κ. ο. ὕ. λ. α. ο. ν. Γιάννην Ἀ. λ. ι. α. κ. ο. ν. Γεωργίου Πανουράκου καὶ Ἐμμανουὴλ Σαραντιδίου, Τυβῆιον: Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐνδιαφέρον. Ἰ. ω. α. ν. η. ν. Β. ι. δ. α. λ. η. ν. Καλλιθέα: Εὐχαριστῶ θερμὰ. Μ. η. ν. α. Πα. π. α. δ. α. ν. τ. ὧ. ν. α. κ. η. Χανιά - Κρήτη: Οἱ ἀπαντήσεις μου τώρα θὰ δίνονται μὲ διαφορά ἑνὸς τεύχους. Στὰ πολὺ ἐπείγοντα νοῦματά, ἀπάντῶ ταχυδρομικῶς. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον εὐχαριστῶ. Χ. α. ο. η. ν. Β. ε. ν. τ. ο. ὕ. λ. α. κ. ο. ν. Γ. θ. ε. ι. ο. ν. Εἶμαι πρόθυμος. Γράψτε μοι τί βιβλία θέλετε. Θ. ε. ο. δ. ὧ. ρ. ο. ν. Τ. ζ. α. β. α. ο. α. ν. Παναῖα: Τὸ νοῦμα σας μὲ συγκίνησε βαθύτατα. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ δημοσιεύονται. Γιὰ τὸ βιβλίο δὲν θὰ σὰς ἐνδύω. Σὰς ἀπάντῶ ταχυδρομικῶς. Χ. ο. ἡ. σ. τ. ο. ν. Π. Γ. α. ζ. ι. α. ν. ὑπάλληλον Τ. Τ. Τ. Διδυμοτείχων: Ἐδῶ: Πόσο δικίον ἔχετε γιὰ ὅλα ἐκεῖνα πού μοῦ γράφετε! Ἀπὸ τότε ἀκούη ἐπὶ τοῦ ἀνταρτικῆς κανεὶς τὸ «σκοτεινὸν ὁλὸ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν». Ἡ ἡμερομηνία θὰ διορθωθῇ κ' εὐχαριστῶ. Πότε θὰ μοῦ στείλετε τὸ δικὸν σας ἱστορικόν; Ε. Ρ. η. ν. ο. ὕ. λ. α. ο. ν. Πειραιᾶ: Νὰ κάνῃς λίγη υπομονὴ μικρόν μου φίλε. Τὸ γράμμα σοῦ ἔφτασε στὸν πορροισμὸν τοῦ καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσουν νοήνορα. Μὴν ἀναμνησ. Π. α. ν. α. ν. Κ. α. ο. ὕ. λ. α. ο. ν. 136 Σ. Π. ο. Σ. Τ. Γ. 914 ν. Εὐχαριστῶ πού μὲ θυμηθήκατε. Γιὰ τὸν ἡρωικὸ φίλον σας ἀνθυπολοχαγὸν Γιάννη Βασ. θὰ γράψω σύντομα κ' ἔτσι θὰ μάθετε τὸ ἱστορικόν του. Στὸ κείμενον θὰ ἱππῇ καὶ ἡ τελευταία σας συνάντησι. Ἀ. ν. ὧ. α. τ. η. Χ. Αἰγάλεω: Δὲν ξέρω πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τὰ τόσο εὐνεκτικὰ αἰσθητά. Γιὰ τὸν ἡρωικόν, τὸ θηλικὸν Μ. Γ. ἐνῶ ἔτοιμα πολλά πράγματα καὶ θὰ τὰ δημοσιεύσω ὅπως-ὅπως. Ἀλλὰ προσπαθῶ ν' ἀποφύγῃ ὀλισμέτους «σκοτεινούς» καὶ θὰ τὰ πετύνω. Λίγη υπομονή. Ζ. ω. η. ο. α. τ. η. ν. Πειραιᾶ: Ἀποῦ νηιοῦ τίς τόσα πράγματα σκετικὰ μὲ τὰ γραφόμενά μου, γιατί δὲν μὲ βοηθεῖτε νὰ συμπληρώσω τίς πληροφορίες μου; Εὐχαριστῶς νῶστα νὰ σὰς συναντήσω ὅπου θέλετε. Ν. Γ. 13. Νέον Κόσμον: Ἐλεῖς πολλά εὐχαριστήσια σκετικὰ μὲ τὸ ἐπὶ τῆς ἀπὸ Ἀμενίου. Τοὺς ἄλλους πού ἀμφισβόλλουν γιὰ τὰ καλὰ σας αἰσθητά, αἱ τοὺς λογαριάζετε. Γ. Β. α. τ. α. λ. α. ν. Βόλον: Τὸ μικρὸν ἱστορικόν πού μοῦ στείλατε, ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον. Γι' αὐτὸ ἐπείδῃ ἐνῶ συγκινεῖται ἀρετὰ στοιχεῖα σκετικὰ μὲ τὸ ἴδιον ἐπὶ τῆς ἀπὸ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ ἐνανοῦσῃτε ἐν ἐκτάσει μὲ τὰ δυνάμει, ἂν εἶνε δυνατόν. τῶν ἀνθρώπων πού βοήθησαν τίς ἀποστολὰς καὶ ἐν γένει τὸν ἀγῶνα
Γ. Β. Ι.

Θαύματα τῆς ἱστορίας

Τὸν τελευταῖον τὸν καιρὸν μὰς σκότισαν περίπου, τὰ «Νέα καὶ Περιέργα» τοῦ παγκοσμίου τύπου, πού προσπαθοῦν νὰ πείσουν τοὺς κόσμον τοὺς λαοὺς κ' ἡμᾶς νὰ μὰς ἀφήσουν ἐκπληκτοὺς κ' ἐνεοὺς, μὲ γεγονότ' ἀπίστευτα καὶ μὲ συμβάντα ἐξάλλα καὶ μὰς σερβίρουν, διαρκῶς χιλιάδες κουραφέζαλα!

Οὐτὲ μιὰ μέρα δὲν περνᾷ κ' οὐτὲ στιγμὴ συνήθως, πού νὰ μὴν καταπλήξουν τὸ ἀδᾶς τὸ πλῆθος, μὲ πράματα καὶ θάματα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, τὴ συνοδεία πάντοτε καὶ... μαγικῆς εἰκόνας! Καὶ θᾶναι θαῦμα, πράγματι, πρωτοφανὲς στὴν ἂν δὲν σερβίρουν... «θαύματα» δεκάκις τὴν ἡμέρα!

Ἀλλὰ γιατί σκετίζονται καὶ μὰς σκετίζουν ὅλους μὲ γεγονότ' ἀπίθανα κ' εἰδήσεις ἀμφιδόλους; Ἀς ἐρθουν αἱ... Μυγχάουζεν στὴν γῆ τὴν Ἑλληνίδα, νὰ χάσουν τὸν μπουσουλά, νὰ τοὺς σαλέψῃ ἡ βίδα κ' ἀπ' τὰ πολλὰ παράδοξα, πού γύρω τοὺς θὰ (δοῦν) κ' ἀπ' ὅσα θ' ἀντικρύσουν δεξιά, ζερβά καὶ πλάγια, θὰ θυμηθοῦν τοῦ Σολωμοῦ τὸ στίχο καὶ θὰ πούνε: «Χώρα γιομάτη... θάματα, χώρα σπαρμένη μαγία»!

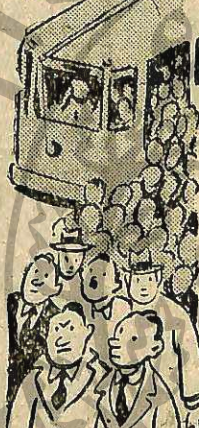
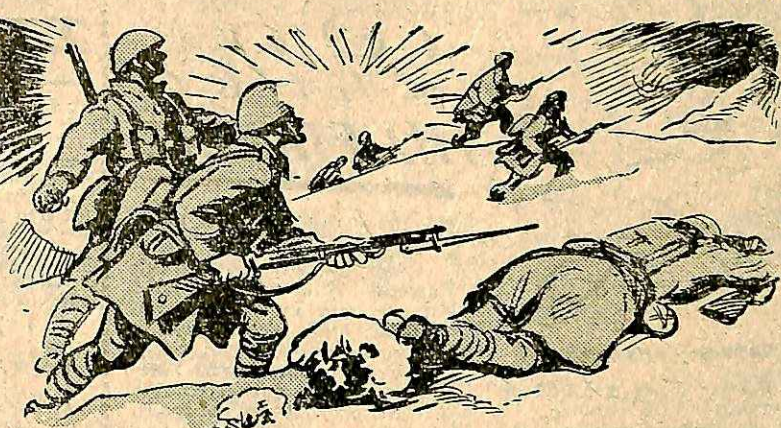
«Ποῖος εἶδε ποῖος ἀπάντησε», θὰ πούνε μέσα στ' ἄλλα, νὰ βρέχῃ ἀκατάπαυστα καὶ νὰ χιονίζῃ ἀφθόνως καὶ νὰ μὴν πέφτῃ στάλα στὴν λίμνην Μαραθῶνος; Ἐτοί στὸ μέρος ἀκριβὲς, πού πρὸ πολλῶν αἰώνων, πεδίων ἦτανε μαχῶν κ' ἱστορικῶν ἀγῶνων, ἐκεῖ πού πολεμήσαν, σὰν τὰ θεριά τ' ἀνήμερα καὶ πέσανε πανένδοξες μορφές ὑπὲρ Πατρίδος, μιὰ λίμνη... ἀδεοφόρη, ὁ κόσμος βλέπει σήμερα, πού... πέφτει μόνο ἡ στάβη τῆς, μέχρι «στερνῆς... (ρανίδος)»!

«Ποῖος εἶδε, ποῖος ἀντίκρυσε, στὴν Οἰκουμένη ὅλη, τὸ θαῦμα αὐτό, πού γίνεται στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν; Βρύσες καὶ κάνουλες μαζί σφυρίζουν σάν... φλογέρα καὶ βγάζουν μεγαλοπρεπῶς, ἀντὶ νεροῦ, ... ἀέρα! Φυσᾷ κ' ὁ βρῦσι, δηλαδὴ ἐντόνως κ' ἐπιμονῶς, φυσᾷ κ' ὁ κόσμος ἐξάλλος καί... ξεφυσᾷ συγχρόνως καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ, τὰ πρόσωπα τῆς Ὀυλῆς τὰ ἐπί- (σημα) ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, δυστυχῶς, δὲν ἔχουν πάρει... φύ- (σημα)!

Μὰς ἐφοδιάζουν φούμαρα οἱ ξένοι κάθε ὥρα, γιὰ νὰ θαμπώσουν τοὺς λαοὺς καὶ τὴ δική μας χώρα κ' ἀκούμε γιὰ φαινόμενα ἐπίγεια κ' οὐράνια, γιὰ φωτεινὰ... μετέωρα, ἀφάνταστα καὶ σπάνια. Καὶ γιὰ νὰ γίνουν πιστευτὰ, τ' ἀπίστευτά τοὺς (θέματα) τὰ συνοδεύει καὶ κλισὲ καὶ σχετικὴ λεζάντα κ' οἱ ἔξυπνοι δὲν στρέφουν καὶ πρὸς ἑαῖς τὰ (βλέμματα) νὰ δοῦνε, στὴν πατρίδα μας, ... μετεωρὰ τὰ (πάντα)!

Ἀφιερώουν δίστηλα, πολλάκις καὶ σελίδες, γιὰ μερικὲς φανταστικὰς ἡλικίας κηλίδες καὶ φάχνει τζάμπι τὸ εὐπίστο κοινὸν τῆς Ὑψηλίου, γιὰ ναῦρη τοὺς λεγόμενους «λεκέδες» τοῦ ἡλίου καὶ δὲν κυττάζουν οἱ κουτοὶ νὰ δοῦνε αὐτοῦτάς, πούναί... «λεκέδες» πάντοτε, ὁ τόπος μας γεμάτος!

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τῶν... τριχῶν, οἱ παραμυθογράφοι καὶ γιὰ... κομητὲς γράφουν, συχνά χωρὶς νυ- (σάφι) πού κάνουν τὴν ἐμφάνισιν, ἀστραπιαίως μόνο, στοὺς ἐξῆ μῆνες μιὰ φορὰ, ἢ μιὰ φορὰ τὸ χρόνον!

Καὶ δείχνει πλήρη ἄγνοϊαν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων... «βεβλαμμένων» ἐλαφρῶς, ἢ τῶν ἀνισορροπῶν, μπροστὰ σ' ἕναν... κομητὴ μας, — φαινόμενον (σαφές, —) πού σπάνια τὸν βλέπουμε καὶ λέγεται... κ. α. φ. ε. ς.!

Μὲ τ' ἄψυχα τὰ σώματα, ἐπίσης, ἀσχολοῦνται πού μετακινήθηκαν καὶ πού μετακινούνται κ' οὐδέποτε ἀνέφεραν δυὸ λέξεις ἢ δυὸ φράσεις, γιὰ τῶν λεωφορείων μας καὶ γιὰ τῶν τραμ τῆς (στάσεις,

πού τόσους μῆνες τώρα κ' ἑπτὰ φορές τὴν ὥρα μετακινούνται συνεχῶς κ' ἐν συντομία πάση κ' οὐτὲ στιγμὴ δὲν κάνουν οἱ στάσεις μας μιὰ... (στάσι)!

Μὰς ἀναφέρουν πομπωδῶς τὰ ἐντυπα τὰ ξένα, γιὰ διδύμα ἐξωτικά πού βγαίνουν κολλημένα κ' ἐκεῖ πού ἐκθειάζουν τὸ θαῦμα τοῦ Σιάμ, ἀφήνουν ἀσχολίαστα τὰ πράσινα μας τραμ, ὅπου μονοὶ ὡς εἰθίσται οἱ συμπολίτες μπαίνουν καί... Σ. ι. α. μ. αἰ. οἱ. ἀ. δ. ε. λ. ο. οἱ, σὺς τέρμα κα- (τεβαίνουν)!

Βομβαρδισμὸν ὑφίστανται τοῦ Σύμπαντος τὰ πέ- (ρατα), μ' εἰδήσεις συνταρακτικὰς καὶ πιδ τρελλὰς ἀκόμα, πού λένε γιὰ περιέργα καὶ ἀσυνήθη... τέρατα κ' ἀφήνουν κόσμον καὶ ντουινὰ μ' ὀρθάνοιχτο τὸ (σώμα)!

Ἀλλὰ καὶ στὸ κεφάλαιον αὐτό, ἀναντιρρήτως, κ' ἀπὸ κτήρι πομπάλοιν, γυαλιὰ φοράμε στοὺς λαοὺς τῆς γῆς, ἀδιακρίτως καὶ πρέπει νὰ μᾶς, θαρρῶ, λαὸς ἀνευ ὁμοίων πού σὲ μιὰ χώρα κατοικεῖ... «τερᾶτων» καὶ (σημείων)!

Χωρὶς ἀντίρρηση, λοιπόν, καὶ λόγια περὶ τὰ τὰ σκήπτρα τοῦ «θαυματουργοῦ» ὁ «Ἕλληνας» τὰ (κρατᾷ,

ἐφόσον κάνει κ' ἐκλογές, πραγματικὰ... θαυματουργὲς κ' ἐνῶ γνωρίζε, πρὸ πολλοῦ τί «φέρνει» κάθε (Κόμμα), οἱ ψῆφοι οἱ περισσότεροι, στίς... κάλπες εἶναι (ἀκόμα)!

Πλὴν ὅμως, γιὰ ν' ἐφήσουμε τ' ἀστεία καὶ τὴν σά- (τιρα,

τὸ λέμε καθαρὰ καὶ γι' ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ σκήπτρα τοῦ θαυματουργοῦ πῶς τάχει ὁ «Ἕλληνας» (πάντα, ἐφ' ὅσον ἐξευτέλισε τὴν γείτονα Αὐτοκράτειρα, μὲ τὸ γνωστὸ κ' ἀσύλληπτο τὸ «θαῦμα» τοῦ (Σ. α. ρ. α. ν. τ. α.!)

Τὸ θαῦμα αὐτὸ αἰῶνον καὶ θηλικὸν θὰ μένῃ κ' ἡ Ἐπέτειός του, σήμερα, ἢ ἐνδεκάτῃ σημαίνει, γι' αὐτὸ ὅς τὸ τὸνίσουμε κ' ὅς τὸ βροντοφωνήσουμε σ' ὁλόκληρὴν τὴν γῆν, πῶς ἡ Ἑλλάς εἶναι μικρὴ, ἀλλὰ θαυματουργή!
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκίζα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εύθυμο έναταναν

Αύθεντική σκηνή στο μάθημα ζωολογίας σ' ένα σχολείο.
— Ένας μαθητής σπκώνει δειλά το χέρι του.
— Τι θέλεις, παιδί μου; τον ρωτάει ο καθηγητής.
— Θέλω να κάνω μια ερώτησι κ. καθηγητά.
— Ορίστε σέ ακούω.
— Ποιοι μεγαλύτεροι γρηγορώτερα: Οι άντρες ή οι γυναίκες;
— Μεγαλώνουν το ίδιο. Άλλα πώς σου ήθε να κάνης τέτοια ερώτηση;
— Νά, κ. καθηγητά. Όσο

περνάνε τα χρόνια, τόσο μεγαλώνω εγώ και τόσο μικραίνει η μεγάλη μου αδελφή!...

Επείγουσα οικογενειακή ανάγκη να άποσταλή γράμμα στον «θείο Κλεομένη», που είχε καλά εγκατεστημένους στην Αίγυπτο.

Το αίτημα της οικογενείας το μαντεύετε: Λίγες λιρίτσες γιατί τα οικονομικά δεν πάνε καθόλου καλά. Άλλα πώς να διατυπώθῃ ἡ «παρακλήσις διὰ τὴν μικρὰν διευκόλυνσι» ἀφ' οὗ ὁ νόμος ἀπαγορεύει αὐτοὺς τοὺς εἶδους τὰ ἀλισβεριόσια;

Οικογενειακὸ συμβούλιο, λοιπὸν γιὰ νὰ βρεθῇ ἕνας... κρυπτογραφικὸς τρόπος. Ἡ κόρη προτείνει νὰ χρησιμοποιοῖται ἡ λέξις «χοιρμαδες». ἀντὶ νὰ «λῆρῃς».

—Κί, ἂν μὰς στείλῃ στ' ἀλήθεια, χοιρμαδες; παρατηρεῖ ἡ μητέρα.

—Έχει δίκιο! λέει ὁ πατέρας, ἔχοντας τὸ κεφάλι του.

Άλλο «κόλπο» χρειάζεται. Νέο γενικὸ στύψιμο τοῦ μυαλοῦ. Ἀποτέλεσμα ὅμως ὑπὸν. Ὁ πατέρας, στενοχωρημένος, ζητάει μιὰ διέξοδο:

— Πῶς νὰ τὸ γράψουμε. Βρὲ γυναίκα:
— Πού ξέρω ἐγὼ ἡ κακομοίρα ἀπὸ τέτοια;

— Τὸ βοήκα!.. φωνάζει ἕν-

βουσιασμένος ὁ δεκαετής κανάκης του.
Καὶ στρώνεται καὶ σὲ πέντε λεπτά ἔχει ἑτοιμὴ τὴν ἐπιστο-

λή, τὴν ὁποῖαν διαβάζει μεγαλοφώνως:
«Ἀγαπητέ καὶ σεβαστὲ θεῖο Κλεομένη. Εἴμαστε ὅλοι καλά καὶ τὸ αὐτὸ ἐπιθυμοῦμεν καὶ δι' ὑμᾶς. Μάθε, θεῖο Κλεομένη, ὅτι ἔχουμε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ μὰς στείλῃς ὅσα λεπτά εὐκολύνεσαι, ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἀπαγορεύεται, δὲν σοὺ τὸ γράφουμε. Γι' αὐτὸ...»

Ἄλλὰ ἡ ἀνάγνωσις διακόπτεται βιαίως ἀπὸ μιὰ χαϊδευτικὴ... κατραπακιά, πού συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὸν... φραστικὸ ἐνθουσιασμὸ τοῦ υπαυτᾶ:
—Φτοῦ σου, γυιόκα μου! Κρίμα στὰ λεφτά πού ἔδεωσα γιὰ νὰ σὲ στείλω στὸ σχολεῖο! Φτοῦ σου καὶ ἐγὰν φτοῦ σου!...

—Μὰ γιατί τὸ φτύνεις ἐστὶ τὸ παιδί; διαμαρτύρεται ἡ μαμά.
—Γιὰ νὰ μὴν τὸ βασκάνω τὸ σκασμένο!

Δυὸ ἀγαπημένες κι' ἐπιστήθιες φιλενάδες στέκονται ἐκθαμβες μπροστὰ σὲ μιὰ... μαγικὴ Βιτρίνα, ὅπου ἐκτίθενται μὲ ὑπερφάνη αὐταρέσκεια ὅλα τὰ θαύματα... τῆς θεᾶς Μόδας.
Καὶ ὁ βουδὸς θαυμασμός τους μεταβάλλεται ἀκαριαίως σὲ... «παρλάν»:

—Ὡραῖο φορεματάκι. Κλαίρη μου! Θὰ πῶ τοῦ Μάκη νὰ μοῦ τὸ ἀγοράσῃ!

—Ἐξοχή τσαντούλα, Λίλιαν μου! Θὰ πῶ τοῦ Χρήστου νὰ μοῦ τὴν πάρῃ...

—Μούλια αὐτὸ τὸ παλτοῦδάκι! Θὰ ζητήσω μὲ τρόπο ἀπὸ τὸν Κώστα νὰ μοῦ τὸ χαρίσῃ.

—Ἀμ αὐτὰ τὰ «ντεσσού»; Θὰ τὸν διώξω τὸν Μίμη. ἂν δὲν μοῦ τ' ἀγοράσῃ!...

Καὶ ἡ... Βασιτίσα πάει μα-

κρούα! Ὡς τὴ στιγμὴ πού παρεμβαίνει κάποιος γαβριὰς, πού ἔχει ἀκούσει ὅλο τὸν... κατάλογο τῶν θυμάτων.

—Ρέ κορίτσια!.. τοὺς λέει σοβαρώτατα. Ὅταν φτάσετε σέ...μένα, ἀφήστε με ἀπ' ὧδε, γιατί δὲν ὑπάρχει φράγκο!...

Ένας Παπαγικὸς, ἐτόνιζε προεκλογικῶς μὲ ζωρητὴτητα σὲ φίλο του Πλαστηρικόν:

—«Συναγεμώ!»
Κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ σὰν συνηθιζόντο, τοῦ ἐφώναζε:

—«Συναγεμώ!»

Ὁ Πλαστηρικὸς μειδιούσε καρτερικῶς. Καὶ προχθές, ὅταν συνήτησε, ἔπειτα ἀπὸ καιρὸ τὸν Παπαγικὸ φίλο του, τοῦ εἶπε ἀπλόως:

—Λήϊς!

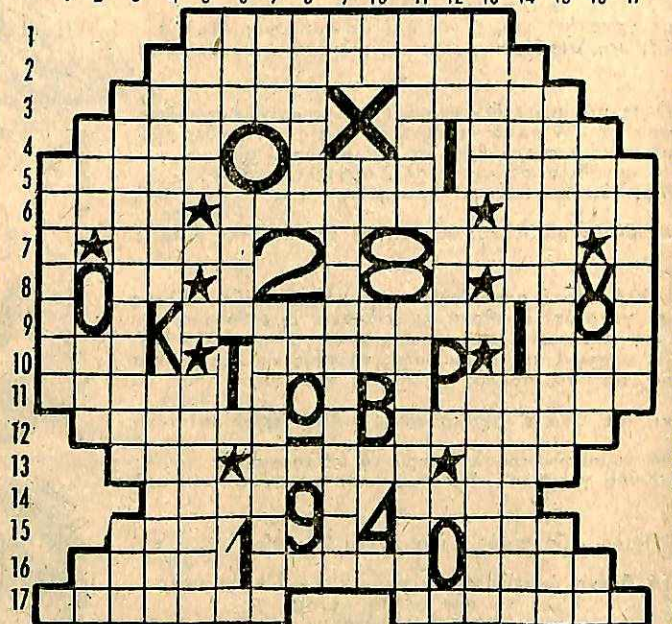
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 352

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Κατελήφθη ἀπὸ τὸ στρατό μας κατὰ τὸν Ἑλληνο-ιταλικὸ πόλεμο.
- 2) Χαρακτηριστὸς πού ταίριαζε στὰ στρατευματὰ μας κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1940.
- 3) Συγείζεται μὲ τοὺς μὺς.
- 4) Προστατεύει τὴ νηπὴν τοῦ αὐτοκινήτου (ξεν.).

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

λείται ἀπὸ πολλὰ ἄτομα.

5) Δὲν γίνεται ὥπως ποιεῖ.

— Ἀγατὴ τὴν τεμπελιά. — Εἶνε πολὺ ἀσθενής.

6) Ὀυποϊκὸς ἥως. — Πολεμικὰ ὅπλα. — Ἄγιος (ξεν.).

7) Τὸ μικρὸ ὄνομα γνωστῆς στάς. — Συνήθεια (αἰτ.).

8) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Ἀναστασιμὸν ἄσθεος.

9) Ἐνῖαν πολλὰς κατὰ τὴν κατοχή (καθ.).

10) Ἀοικὶα ἰδρύματος. — Ὁ ποταμὸς τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου.

— Πέννα στὰ ἀγγλικά.

11) Στοιχίζου. — Ἀυτοκαταστροφὴ ἀπὸ τὸ ηλεκτρικὸ κουδούνι (καθ.).

12) Νεογένητο. — Ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὸ ηλεκτρικὸ κουδούνι (καθ.).

13) Σπυρίον τῆς ἀοιθυτικῆς.

— Ἀν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ κόκαλο ναρκωτικῆς ἀδυναμίας. — Πόλις τῆς Ν. Ἀμερικής.

14) Δὲν ἔντι ταῖοι. — Στὴν ἀνοσιγόνητα ὑπῆλθαν πολλοὶ σπύμενα ὑπάρχει μόνον ἕνας.

15) Τοπικὸ ἐπίσημα (δου.).

— Τελικὸς συνδυασμός.

16) Ἀναθᾶ. — Ἀέιο. — Τζίν... νναστὴ στάς.

17) Συνοικία τῶν Ἀθηνῶν. — Δικτάτω μὲ ἀδρεῖ τέλος.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Βουδὴ τῆς Ἑλλάδος πού βάφθηκε μὲ αἷμα τὸ 1940.

2) Συμπεκτικόν. — Ἐλαττωματικὸς συνδυασμός. — 21.

3) Προσωνυμία τῶν Ἰταλῶν.

— Πράξεις ὑποστάς σὲ φωνῆν.

4) Ἐνοσίαν τῶν φωτισμένων.

— Μεγάλον τιμὴν τῆς νῆας μας.

5) Ζῶον πού εἶνε καὶ ζωδιόν.

— Ἀνάθεια (ξεν.).

6) Στρατιωτικὸ σῶμα. — Ἀλφόνσος... γνωστὸς Γάλλος συνναγεμώ.

7) Ἀοικία πού ἔχουν ἀνέσι μὲ τὸ ποδόσφαιρό μας. — Τέχνη στὴν ὑπὸστασι τοῦ Ἀνέως.

8) Πόλις τῆς Ρουμανίας. — Μόριο πού δηλώνει ἐπίτασιν.

9) Νότα. — Στόλιζαν τὰ ἱταλικά κράνη.

10) Ἄν ἀκολουθοῦν αἰσιμὸ παῖονον αἰέτως ἀξία. — Δυὸ ὅμοια σύμφωνα. — Νότα.

11) Κίνδυνος θανάτου γιὰ τὰ καράβια (πληθ.). — Ἰσον μὲ ἄλλο σὲ ποσότητα.

12) Ἐπώνυμον στός τοῦ ἀνγλικοῦ κινηματογράφου. — Ἀντνῶους στὰ ἀλβανικά βουνά.

13) Καθημερινὸς ἀπασχίτης.

— Ένα τέτοιο κορίτσι δυσκολεπαυτεῖται.

14) Φοάκτης κήπων. — Ἡ ἐδδου τέννη τοῦ ὀφείλει πολλά.

15) Περίηπου ποταμὶ τοῦ νομοῦ Λαοίσης. — Πάθους ὑποστάς σὲ φωνῆν.

16) Σπῶς πού σὲ λίγο θὰ εἶνε τῆς ἐπῆνης. — Τὸ μικρὸ ὄνομα τῆς πρώτης κυρίας τῆς Ἀστυντινῆς. — Χαρακτηριστικὸ τῆς κοπτικῆς προσφῶς.

17) Ὁργανωσις ἀντιστάσεως ἐπὶ κατοχῆς.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 351ου

στὴ σελ. 62

33

Ἄλοιφή κατὸ τῆς

«ακ. ἦς»

Ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Ἀτόμιο Φίλιπ. τοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου μιὰ ἀλοιφή μὲ θηλυκὴς γεννητικὸς ὁρμόνης ἀπεδείχθη πολὺ ἀποτελεσματικὴ κατὰ τῆς κοινῆς «ἀκμῆς» πού ἀσπνιζεῖ τὸ πρῶτον τῶν ἐφηβῶν. Εἶναι γινεῖ καὶ ἄλλοτε δοκιμὲς τῆς οὐρονοθεραπείας γι' αὐτὲς τὲς περιπτώσεις ἀλλὰ διὸν ἱκανοποιητικὸ ἀποτέλεσμα γιὰτὶ ἡ νοσηνσις ὁρμονῶν ἐσωτερικῶς ὑποοῦσε νὰ προκαλέσῃ ἀνεπιθύμητες γενικὲς μεταβολὰς στὸν ὁργανισμό. Ἐξ ἄλλου, ἡ τοπικὴ νοσηνσις ποιεῖ τοὺς προσέκρουε στὴ δυσκολία ὅτι οἱ λιπαροὶ κι' οἱ ἀσπαστικὲς αἰσίες τῶν ἀλοφῶν προκαλοῦν συνά ἀλ-λεργικὲς ἀντιδράσεις. Τὸ μειονέκτημα αὐτὸ δὲν συναντᾶται στὴν λῶσιον «ἀκνεστρολ» τοῦ δόκτωρος Φίλιπ. Μὲ ἄλλη ἐπάλειψι τοῦ δερμάτος καὶ προὶ ποῖν ἀπ' τὸ πλῆθος τοῦ ποσώπου θεραπεύτηκαν ἀπ' τὴν ἀκμὴ 35 ἐφηβοί. Δυστυχῶς τὸ φάρμακο δὲν ὀφέλει ἔξ ἰσού καὶ τὶς νέες κοπέλλες.

Ἡ μεγάλη συζήτησι πού εἶχε γινεῖ γιὰ τὴν ταχύτητα τῶν νέων πλοίων τοῦ Στόλου πού παρηγγέλληκαν τὸ 1905, εἶνε ἀφορμὴ νὰ μονομαχήσουν ὁ ναύαρχος Ι. Ραζγκώτσικας μὲ τὸν παλαιὸ συνάδελφό του Λυκ. Τσουκαλά καὶ ὁ δεύτερος πάλι, μὲ τὸν συνάδελφό του Ματθαῖο Ματθαίουπουλο.

Κί' οἱ τρεῖς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχαν τὸ βαθμὸ πλωτάρχου τοῦ Β. Ναυτικοῦ.

Ὁ Τσουκαλὰς ἔγραψε στὶς ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες «Ἐστία» κι' «Ἐμπρός», σειρά ἀρθρῶν. Καὶ μ' αὐτὰ, βασίζόμενος στὰ πρόσφατα, τότε, διδάγματα κι' ἀποτελέσματα τῶν φεβρων ναυμαχιῶν τοῦ ρωσικο-πῶνικοῦ πολέμου, ἔκανε ὠρισμένες ὑποδείξεις σχετικὲς μὲ τὴν ἀναδιοργάνωσι τοῦ ἑλληνικοῦ Ναυτικοῦ καὶ συγκεκριμένα μὲ τὴν ταχύτητα τῶν παραγγελθέντων, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, νέων πολεμικῶν σκαφῶν.

Ὁ ναυτικὸς αὐτὸς ἀρθρογράφος ὑποστήριζε ὅτι τὰ νέα πολεμικὰ πλοῖα ἔπρεπε νὰ παραγγελθοῦν μὲ ταχύτητα 18 μιλίων τὴν ὥρα, ἐνῶ ἀντίθετα, πολλοὶ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ Ναυτικοῦ ὑποστήριζαν ὅτι ἡ ταχύτητα τῶν νέων σκαφῶν ἔπρεπε νὰ εἶναι μικρότερη καὶ τὰ σκάφη βαρύτερα. Ἡ συζήτησι ἐξακολούθησε γιὰ μερικὲς μέρες. Ὁ Τσουκαλὰς ἐπέμενε στὰ διδάγματα τοῦ πολέμου Ρωσίας καὶ Ἰαπωνίας, καθὼς καὶ τῆς νεώτερης πολεμικῆς τέχνης, οἱ ἄλλοι ὅμως πού εἶχαν ἀντιθετὴ γνώμη, ἐστήριζαν τὰ ἐπιχειρήματά τους στὸ οἰκονομικὸ μέρος ἀπ' τὴ μιὰ πλευρὰ καὶ στὶς μικρὲς θαλάσσιες ἀποστάσεις ἀπ' τὴν ἄλλη καὶ ἔτσι γι' αὐτοὺς ἦταν περιττὴ ἡ ἀνάπτυξι μεγάλης ταχύτητας ἀπὸ τὰ σκάφη τοῦ ἑλληνικοῦ Στόλου.

Ὁ Τσουκαλὰς ἔγραψε καὶ νέα ἄρθρα τονίζοντας κυρίως, ὅτι ἡ Ἑλλάδα δὲν θάπρεπε νὰ ὑστερῇ στὴν ταχύτητα σκαφῶν ἀπ' τὸν ἀντίπαλο στόλο. Ἐγραψε κι' ἐκτενέστερα, ταυτοχρόνως καὶ βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «Ἡ ναυτικὴ δύναμις τῆς Ἑλλάδος» ὑποστηρίζοντας κι' ἐδῶ τὴν ἀπόψιν του. Περιέγραψε ἀκόμα στὸ βιβλίο αὐτὸ καὶ τὴ μεγάλη ναυμαχία τῆς Τσουσίμα, ὅπου ὁ ρωσικὸς στόλος ἔπαθε πανωλεθρία καὶ ἐτόνιζε ὅτι ἡ Ἑλλάδα, ἂν δὲν ἐξασφάλιζε στὰ νέα πολεμικὰ πλοῖα τῆς τὸ ἄνωτατο ὄριο ταχύτητας, ἦταν προωρισμένη νὰ νικηθῇ.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ὁργανωτὲς τοῦ Στόλου, πού εἶχαν ἔλθει, τότε, στὴν Ἑλλάδα δέ-τηκαν τὶς ἀντιλήψεις τοῦ Τσουκαλά.

Ἐτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν ὁ τότε πλωτάρχης Ματθαίουπουλος ἔγραψε σχετικὸ ἄρθρο στὴν «Ἐστία» προκρούοντας τὶς ἀπόψεις τοῦ Τσουκαλά.

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ εἶνε ἀφορμὴ ζωηροῦ ἐπεισοδίου πού τυχερῶς τὸ ἴδιο βράδυ στὴν πλατεία Συντάγματος, ὅπου συναντήθηκαν, οἱ δύο ἀξιωματικοὶ τοῦ Ναυτικοῦ.

Ὁ Τσουκαλὰς, πού θεωρῶσε τὸν ἑαυτὸ του θιγόμενον ἀπ' τὸ ὅρος τοῦ ἄρθρου τοῦ συνάδελφου του πλησίασε τὸν Ματθαίουπουλο καὶ τοῦ εἶπε:

—Νομίζω ὅτι σοὺ ἐπιβάλλεται ἀξιοπρέπεια, ὅταν συζητοῦνται μεγάλα ἐθνικὰ ζητήματα!

Ταυτοχρόνα ἐκίνησε τὸ χέρι ἐναντίον του κι' οἱ δύο ἀξιωματικοὶ θὰ συμπλέκονταν, ἂν δὲν ἔμπαιναν στὴ μέση οἱ φίλοι καὶ τῶν δύο, πού τοὺς ἐχώρισαν.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ὅμως, ἀνταλλάχθηκαν με-ταξύ τους μάρτυρες. Καὶ ἀφ' οὗ ἀποκλείστηκε κάθε ἄλλη λύσις, ἀποφασίστηκε νὰ γίνῃ μονομαχία μὲ ραβδωτὰ πιστόλια, τὸ ἀπόγευμα κοντὰ στὸ Γουδί.

Στὴ μονομαχία αὐτὴ, ὁ Τσουκαλὰς, ἀμέσως μετὰ

τὸ παράγγελμα «πῦρ» σήκωσε τὸ πιστόλι τοῦ καὶ πυροβόλησε στὸν ἀέρα. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ματθαίουπουλος πυροβόλησε χωρὶς νὰ σκοπεύσῃ.

Ἡ μονομαχία ἐπείτα, κατὰ τὴ γνώμη τῶν μαρτύρων, θεωρήθηκε ὅτι εἶχε λήξει, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ συμ-φιλωθοῦν οἱ ἀντίπαλοι.

Τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας, ὁ Τσουκαλὰς συναντήθηκε στὸ δρόμο, μὲ τὸν συνάδελφό του Ραζγκώτσικα καὶ ἀνταλλάξαν χαιρετισμό.

Ὁ Ραζγκώτσικας, τότε τοῦ εἶπε:

—Βρὲ ἀδελφέ... Πολὺς θόρυβος γίνεται! Δὲν ἀφίνε-ται νὰ κανονιστοῦν ἀπ' τὴν ὑπηρεσία; Γιατὶ τ' ἀνακατεύεις;

Ὁ Τσουκαλὰς ἀπάντησε μὲ ὕφος ἔντονον:

—Μὲ συγχωρεῖς φίλε μου! αὐτὰ εἶναι ζητήματα πού ἀπὸ τὴν ἐξέλιξί τους κινδυνεύει κι' αὐτὴ ἡ ὑπόστασι τοῦ Κράτους!

Καὶ ἀνέπτυξε πάλι ὁ Τσουκαλὰς στὸν Ραζγκώτσικα τὶς ἀντιλήψεις του καὶ τοῦ ἀνέφερε τ' ἀποτελέσματα τῆς ναυμαχίας τῆς Τσουσίμα ὑποστηρίζοντας ὅτι ἐπιβάλλεται δημοσία συζήτησι, ὅσες φορές προ-καίται γιὰ ἐθνικὸ κίνδυνον.

Ἄλλ' ὁ Ραζγκώτσικας προβάλλοντας τὶς ἀντιλήψεις του γιὰ τὴν πειθαρχία καὶ ἀντικρουόντας τὴν δημοσίαν συζήτησι πάνω σὲ ζητήματα πού ἀνήκουν στὸν ὑπηρεσιακὸ κύκλο, ἐπέμεινε κι' αὐτὸς στὶς ἀπόψεις του. Στὴ διάρ-κεια ὅμως τῆς συζητήσεως αὐτῆς ἀνταλλά-χθηκαν φράσεις προσδηλητικές.

Ἐτσι ἐφτάσαν στὸ σημεῖο νὰ ὀρίσουν μάρτυρες μεταξύ τους.

Οἱ μάρτυρες κατέβηκαν μεγάλες προσπάθειες νὰ συμβιβάσουν τοὺς ἀντιπάλους καὶ νὰ ματαιώσουν τὴν μονομαχία. Ὅταν ὅμως εἶδαν, πῶς οἱ προσπάθειές τους δὲν ἔφεραν ἀποτέλεσμα ἀποφάσισαν στὸ τέλος νὰ γίνῃ ἡ μονομαχία στὸ Γουδί. Γιὰ ὅλο διάλεξαν τὸ σπαθὶ κι' εἶνε δεκτὸς ὁ ὅρος τῆς ἀχρηστεύσεως τοῦ ἐνὸς ἀπ' τοὺς δύο ἀντιπάλους.

Πραγματικὰ ἡ ἐνοπλὴ συνάντησι πραγματοποιήθηκε στὸ ὠρισμένο γήπεδο κοντὰ στὸ Γουδί. Παραευνθήκαν οἱ μάρτυρες καὶ δύο γιατροί. Στὴν πρώτη συμβολῇ, τοσαυταστήκη ἐλαφρά, στὸ ἄριστερό χέρι, ὁ Ραζγκώτσικας καὶ ἡ μονομαχία, διεκόπη γιὰ λίγο.

Ὁ γιατρός τοῦ Ραζγκώτσικα ἔδεσε τὸ τραῦμα, ἀλλ' οἱ μάρτυρες σχημάτισαν τὴ γνώμη ὅτι ὁ ὅρος τοῦ πρωτοκόλλου περὶ ἀχρηστεύσεως τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους δὲν εἶχε ἐκπληρωθῇ καὶ κατὰ συνέπεια ἡ μονομαχία ἔπρεπε νὰ ἐπαναληθῇ.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν δέθηκε τὸ τραῦμα τοῦ Ραζγκώτσικα.

Ἀλλὰ στὴ διάρκειά τῆς δευ-τῆς μονομαχίας ἐπαναλήφθηκε. Ἀλλὰ στὴ διάρκειά τῆς δευ-τῆς μονομαχίας ἐπαναλήφθηκε. Ἀλλὰ στὴ διάρκειά τῆς δευ-τῆς μονομαχίας ἐπαναλήφθηκε.

Ἀφ' οὗ εἶνε κι' ἡ συμφιλίωσις οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐσφί-ξαν ἀμοιβαίᾳ τὰ χέρια τους χωρὶς ὅμως καὶ νὰ συμ-φωνήσουν γιὰ τὴν ταχύτητα τῶν πλοίων, πού ἐξακο-λούθησε, γιὰ πολὺ καιρὸ, μετὰ τὴ διπλὴ μονομαχία, ν' ἀποτελῇ θέμα δημοσίας συζητήσεως.

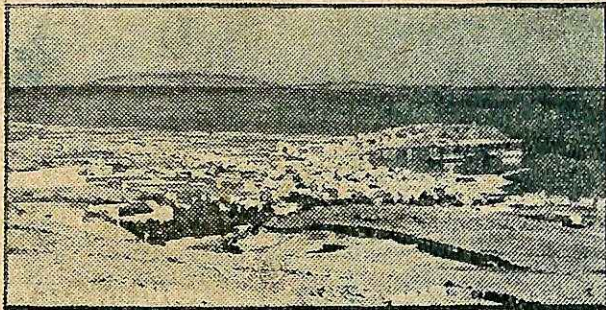
Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ διασημότεροι Ἕλληνες ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Μιὰ διπλὴ μονομαχία γιὰ τὰ καράβια τοῦ Στόλου

Ὁ Τσουκαλὰς καὶ ὁ Ματθαίουπουλος θὰ συμ-πλέκονταν, ἂν δὲν ἔμ-παιναν στὴ μέση οἱ φί-λοι καὶ τῶν δύο γιὰ νὰ τοὺς χωρίσουν...

Γενική άποψη της Τήνου

Η ΤΗΝΟΣ

Πο να γνωρίσουμε την Ελλάδα

Από όλα τα ελληνικά νησιά η Τήνος είναι εκείνη που δεχεται κάθε χρόνο τους περισσότερους επισκέπτες. Από κάθε ελληνική γωνιά, ακόμη κι από το εξωτερικό, φτάνουν κατά χιλιάδες οι προσκυνητές στη Μεγαλόχαρη.

Επιβλητική και κυρίαρχη δεσπόζει στην πολιτεία της Τήνου η μεγάλη εκκλησία της Ευαγγελιστρίας, που έχει τη θαυματουργή εικόνα της Παναγίας. Η εκκλησία πλασιώνεται από έναν απέραντο περίβολο, όπου, Βρισκονται τα γραφεία, η βιβλιοθήκη, τα κελιά και το μουσείο με έργα των Τηνιακών καλλιτεχνών. Το έσωτερικό του ναού, με τις χρωματιστές μαρμαρινές κολώνες του, από τα ψησιμένα μαρμαρα της Τήνου, λάμπει από το χρυσάφι και το ασήμι των αφιερωμάτων.

Εξω από την εκκλησία βρίσκεται το μεγάλο μαοάρινο συντριβάνι, έργο του Αντωνίου Λυτρα, όπου γίνονται οι μεγάλοι αγιασμοί. Το έστησε εκεί η πίστις ένος Τουρκού αείωματικού, του Μουσταφά Άγα, πούν από πενήντα χρόνια. Παράλτος είχε έλθει στην Τήνο ο Μουσταφάς να προσκυνήσει τη Χάρι Της. Οι Τουρκοί, ως γνωστόν πιστεύουν στην Παναγία, στο Χριστό και σε μερικούς από τους Άγιους μας.

Ο Τουρκος άειωματικός την ώρα της προσευχής του αισθάνθηκε τα παραλυμένα μέλη του να ξαναπαίρνουν ζωή, να κινούνται, και υπόρεσε να σηκωθεί όρθιος, έντελως καλά, γιατρεμένος...

Και τότε, έστησε, στόν περίβολο της εκκλησίας, το ωραίο μαοάρινο συντριβάνι, σύμβολο αιώνας πίστεις που σώζει — όπως και στα χρόνια του Ευαγγελίου — όσους πιστεύουν...

Η θαυματουργός εικόνα, που τη σκεπάζουν δόκλρη αστραφερά πολύτιμα πετράδια — δώρα ευλαβικών προσκυνητών — βρέθηκε στις 30 Ιανουαρίου του 1823 σ' ένα χωράφι του Δοξαρά. Επί δυομιση χρόνια σκάδαν στο χωράφι αυτό για να βρούν την εικόνα ύστερ' από την έπιμονή ένος γεροπεριβολάση του Πολυζώη, και μιας καλονρήας, της Πελαγίας, σούς οποίους παρουσιαζόταν συχνά στόν ύπνο τους η Παναγία και τους έ-

λεγε να βρούν την εικόνα της και να γτίσουν εκεί έκκλησία. Πράγμα που έγινε.

Αν ή σημερινή Τήνος με τη «Μεγαλόχαρη» έχει γίνει «τόπος καθαυτός και ίάσεως» και ή φήμη της έχει ξεπεράσει τα ελληνικά σύνορα και ή αρχαία Τήνος δεν ύστερούσε από την άποψη αυτή. Ήταν επίσης έκκουμένη με το μεγαλόπρεπο ναό του Ποσειδώνα, που τον θεωρούσαν για θαυματουργό θεραπευτήριο και κατέφευγαν σ' αυτόν από παντού για να γιατρευτούν.

Δεν ήταν όμως ή αρχαία Τήνος μόνο το καταφύγιο των άρρώστων, αλλά και των καλοφαναδών. Γιατί στα νερά της ψάρευαν στην άοχαιότητα, ένα έκλεκτο ψάρι, που το λέγαν: ί χ θ ύ ς ύ π α τ ο ς ή λ α δ ί α ς και που ήταν περιζήτητο στα συμπόσια των Ελλήνων και των Ρωμαίων.

Γνωστή ήταν ακόμη ή Τήνος και για τους φοβερούς άνεμους της. Από τα μπουρίνια που κατεβαίνει το βουνό της ο Τσικνιάς, ως τους άγριοδωράδες, που έπικρατούν σ' όλη εκείνη την περιοχή του Αιγαίου. Οι άνοχοι μάλιστα πίστευαν πως στο άνεμόδαρτο αυτό νησί κι' έπάνω στόν Τσικνιά — το παλιό του όνομα ήταν Γύρος — είχε στήσει την κατοικία του ο Αίολος και ότι από εκεί άνοιγε τους άσκούς του ο Θεός των άνέμων.

Οι άρχαιολόγοι δεν μπόρεσαν να μάς ξεκαθαρίσουν αν ή Τήνος πήρε το όνομά της από το μυθολογικό πρότο οίκιστή της, τόν Τήνο, ή από τη φοινικική λέξη Τάνοθ, που σημαίνει φίδι. Πάντως, οι άρχαίοι άνόμαζαν την Τήνο «Οφιούσαν», είτε από το στενόμακρο σα φίδι σχήμα της, είτε από τα πολλά φίδια που βρισκότουσαν στο νησί. Για τα φίδια του νησιού υπάρχει μάλιστα και κάποια ιστορία:

Σε πολύ παλιά χρόνια, ένας βασιλιάς, που ή κόρη του είχε παρσσοθή σ' έρωτικές τρέλλες την έστειλε μ' ένα πλοίο του στην Τήνο για να τη φάν τα φίδια. Το βασιλικό καράβι λοιπόν, έχκατέλειψε τη Βασιλοπούλα στην έρημη άκτή του άνεμόδαστου νησιού. Κι' εκείνη για να ζεσταθή άνωσε μερικά φούγανα. Ένας δυνατός άνεμος όμως, πήρε τα φού-

γανα και μετέδωσε τη φωτιά στα δάση, που έκάλυπταν ολόκληρο το νησί. Από την πυρκαϊά αυτή ή Τήνος έβεινε πιά χωρίς δάση, αλλά συγχρόνως έλευθερώθηκε από τα φίδια. Η ιστορία αυτή άναφέρει ακόμη πως κάποιο καράβι που περνούσε κοντά από την Τήνο και είδε την πυρκαϊά, πήρε μαζί του τη Βασιλοπούλα και την έανάφερε στην πατρίδα της, όπου, όπως τελειώνουν ωραία όλα τα παραμύθια, τη συγχώρεσε ο πατέρας της.

Εκτός από το παραμύθι της Βασιλοπούλας, υπάρχουν και πολλά άλλα που συνδέονται με το νησί αυτό του Αιγαίου. Οι Τηνιακοί μάλιστα, ιδίως οι χωρικοί, λατρεύουν τα παραμύθια. Και υπάρχουν οι παραμυθιάδες ή οι παραμυθούδες, που προσκαλούνται στα σπίτια σε βροδυνη βεγγέρα και έπι ώρες διηγούνται τις πιο φανταστικές και περίεργες ιστορίες.

Ένα από τα ωραία έθιμα του νησιού που το βρίσκει κανείς σε μερικά χωριά της Τήνου — τουλάχιστον το εύρισκε πρό το πολέμου — είναι το τραπέζι της Αγάπης.

Το μεσημέρι των Χριστουγέννων ο πιο πλούσιος του χωριού καλεί όλους τους συγχωριανούς του να φάνε στο τραπέζι του, σά μια οίκογένεια. Και αφού ο παπάς ευλόγησε το φαγητό ο καθένας με τη σειρά του έξομολογείται αν είχε κάνει κακό σε κανένα συγχωριανό ή άθελά του τόν είχε πικράνει και του ζητάει συγγνώμη. Έτσι, άγαπημένοι πιά όλοι οι συγχωριανοί συνεχίζουν το Χριστουγεννιάτικο γεύμα σε μια άτιμόσφαιρα που θυμίζει πρωτοχριστιανικούς χρόνους.

Υπάρχουν κι' άλλα έθιμα, ωραία και περίεργα, στην Τήνο, όπως και πολλά αξιοθέατα πράγματα που θα δη ή ταξιδιώτης γυρίζοντας το νησί της Παναγίας. Από την παλιά βενετσιάνικη αλλά έρειπωμένη σήμερα πρωτεύουσα του Έξωβουρνου, ως τους τόσο καλλιτεχνικούς περισσότερων της Τήνου — σωστά σπτίτια για άνθρώπους — που συναντάει κανείς παντού στο νησί, στα πιο περίεργα σχήματα, που άλλοτε παριστάνουν μεσαιωνικά κάστρα και πύργους, άλλοτε σπτίτια με πλούσια διακόσμηση λαϊκής τέχνης, κι' άλλοτε πάλι μύλους, που αντί για στερνά έχουν άσπρες χτισμένες σπερουγες.

Οι περισσότερες της Τήνου είνε ένα δείγμα της καλλιτεχνικής διαθέσεως, που διακρίνει τους Τηνιακούς — παλιά παράδοση, από την άρχαιότητα — και ή όποια είχε έκδηλωθή αξιοθαύμαστα τόν περσσιένο αιώνα, με τους έκκουμένους ζωγράφους και γλύπτες: Το Γκίζη το Λύτρα, το Σώγο, το Φιτάλη, το Χαλεπά και τόσους άλλους. Και ή καλλιτεχνική αυτή παράδοση άς έλπίσαμε πως θα συνεχισθή και στο μέλλον.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Φιλοφρονήσεις μεταξύ καλλιτεχνών

Ο Καρούζο συναντήθηκε κάποτε στη Νέα Υόρκη με τόν Μάκ Κόρμικ, πούν έθεωρείτο ως ο μεγαλύτερος τενόρος των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο Μάκ Κόρμικ, μόλις είδε τόν Καρούζο, έτρεξε κοντά του φωνάζοντας:

— Να ο μεγαλύτερος τενόρος του κοσμου!

Ο Καρούζο, θέλοντας να του άναποδώσει το φιλοφρόνημα, χτύπησε με το χέρι του το μέτωπό του και είπε: — Με περίλυπο ύφος:

— Ω Θεέ μου, φαίνεται πως πέθανε ο Μάκ Κόρμικ!...

Μεταξύ γεονύμφων:

— Πως μαζεύτηκαν τόσες νύμφες έδώ μέσα χειμώνα καιρό; ρωτάει ο σύζυγος.

— Σεχνάς, άγάπη μου, άπαντάει ή σύζυγος πως περνάμε το μήνα του μέλιτος!

Ο σύζυγος: Δυστυχία μου! Κατάμα το ξενοκούμπο του πουκάμισου μου!

Η σύζυγος: Αυτή τη φορά, τουλάχιστον, ξέρεις που βρίσκεται!...

Ερωτική έξομολόγηση:

— Αγαπητή κυρία, τί θα λέγατε, αν ένας νέος σάς μιλούσε γι' άγάπη; — Θα του έλεγα πως είνε ζών!

— Ε, λοιπόν... είμαι ζών!

Η σύζυγος: Τί ώρα είνε αυτή που γυρίζεις;

Ο σύζυγος: Έντεκα, χροσή μου.

Η σύζυγος: Έντεκα;... Δεν βλέπεις το ρολόγι στόν τοίχο που δείχνει τρεις;

Ο σύζυγος: Και πιστεύεις περισσότερο το ρολόγι από μένα;

— Από τότε που έκαμα έγγειση στην γυναίκα του, λέει ένας χειρουργός για κάποιο τραπέζι, δεν με χαιροτάει πιά!

— Η δυστυχισμένη θα πέθανε, βέβαια, στην έγγειση!...

— Καθόλου! Κι' αυτός είνε ο λόγος που ο άντρας της δεν με χαιροτάει!...

Μεταξύ φυλακισμένων:

— Απόψε τη νύχτα, είδα ένα όνειρο ωραιότατο!

— Τί δηλαδή;

— Ότι ο τωρινός σπιτονοικοκύρης μας μάς έκανε έξωσι!

Ο διευθυντής των φυλακών λέει στόν καινούργιο κατάδικο:

— Έδώ μέσα, καθένας όφείλει να μάθη ένα επάγγελμα. Τί προτιμάς να γίνης εσύ;

— Αεροπόρος, κύριε διευθυντά!

Ο καθηγητής της φυσικής ιστορίας, στις εξετάσεις είνε άπογοητευμένος από ένα μαθητή του, τελείως άμελέτητο. Στο τέλος, του λέει για να ξεθυμάνη:

— Θα σου κάνω μιά μόνο ερώτηση άκόμη, την τελευταία. Αν μου άπαντήσεις σωστά, θα σε προβιβάσω. Πες μου λοιπόν, πόσες τρίχες έχει ή ουρά του γαϊάδρου;

— Τρεις χιλιάδες, άπαντάει άδίστακτα ο μαθητής.

— Μπιά! Πως το ξέρεις;

— Μά αυτή είνε άλλη ερώτηση! Είπατε πως θα μου κάνετε μιά μόνο!

— Μα'άριοι οι κροτούντες... ρε Θε'ωράκη!..

(Του Β. Χριστοδούλου)

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

Α'

«Ο παλίδας κι' επιβλητικός πύργος του Βιλαντρώ ήταν βυθισμένος στο πέπλος. Σε μια μεγάλη και σκυθρωπή κρεβατοκάμαρα, στέκονταν αμίλητοι γύρω απ' το μεγάλο κρεβάτι μερικοί γέροι υπηρέτες, αρκετοί γείτονες ευγενείς, ένας νέος με προσώπο αγέρωχο κι' αυστηρό και μια ξανθεία και χλωμή κοπέλλα, που κλαιγε με λυγμούς.

Πάνω στο δρύινο κρεβάτι ψυχοραγούσε ένας γέρος, ώραιος, μ' ασπένια μαλλιά. Τα άσπρινα δάχτυλά του έσφιγγαν σπασμωδικά τα σκεπάσματα. Και χαμογελούσε ήρεμα στο άσπιο φάσμα του Θανάτου, που τον πλησίαζε σιγά-σιγά...

Ήταν ένας μεγάλος άρχοντας, ο κόμης Γκασπάρ ντε Βιλαντρώ, κι' η ξανθή κοπέλλα που κλαιγε ήταν η μοναχοκόρη του Διάνα. Ο νέος με την αυστηρή φυσιογνωμία, ο άρραβωνιστικός της Διάνας, είχε ένα απ' τα ένδοξα ονόματα της Γαλλίας: Λεγόταν Άννας ντε Μονμουρανσύ.

Ο έτοιμοθάνατος κύτταζε γλυκά και τρυφερά τους δυο άρραβωνιασμένους. Πέθαινε με τη συνείδησή του ήσυχη πως είχε κάμει το καθήκον του: Είχε εξασφαλίσει την ευτυχία της πολυαγαπημένης του Διάνας. Και μπορούσε πια να παραδώσει την ψυχή του στον Θεό. Σαν καλός Χριστιανός άλλωστε, πίστευε βαθειά ότι ο θάνατος αποτελεί την αρχή της αληθινής ζωής.

Οι παλαιοί φίλοι και συμπολεμιστάι του προσέυχονταν γύρω απ' το κρεβάτι του. Τους παρηγορούσε η σκέψη πως θα ξαναβρίσκονταν όλοι μαζί στον Άλλο Κόσμο. Κατά τις 4 τ' απόγευμα, άνηχησε μια μακρινή καμπάνα. Ο κόμης Γκασπάρ άνασκήωθηκε λίγο στο κρεβάτι του και μουρμούρισε:

—Με φώναξαν;... Άκουσα μια φωνή απ' το μακρύ... μια φωνή γνωστή μου κι' αγαπητή... που πρόφερε τ' όνομά μου... Ζήτησε να φιλήσω έναν Έσταυρωμένο, που βρισκόταν δίπλα στο μαξιλάρι του, που ύστερα το σπασί του — το όπλο που τον είχε δοώσει σε τόσες μάχες.

Επειτα κόλεσε μ' ένα νύχια πιό κοντά του τους δυο άρραβωνιασμένους, τους έβαλε να γονατίσουν και ψιθύρισε, με φωνή ολοένα πιό άδύνατη:

—Να μένετε πάντα ενωμένοι, όπως ο κισσός με τη βελανιδιά... Έσύ, γυνί μου, να είσαι το στήριγμά της συντρόφου σου... να την αγαπάς, νασαι καλός μαζί της... Κι' εσύ, κόρη μου, νασαι πάντα γλυκεία στον άντρα σου, στον πατέρα των παιδιών σου, να τον υπακούεις και να τον αγαπάς... Φιλήστε με τώρα!...

Οι δυο νέοι έσκυψαν πάνω απ' τον έτοιμοθάνατο, που τους έσφιξε στο στήθος του. Ύστερα γονάτισαν πάλι.

—Είμαι έτοιμος, ... ψιθύρισε τότε ο κόμης.

Τα μάτια του βασιλεύσαν. Το κεφάλι του έγυρε στο πλάι κι' έμεινε ακίνητο. Ο κόμης Γκασπάρ ντε Βιλαντρώ δεν ζούσε πιά.

★

Την ίδια στιγμή, ένας καβαλλάρης ξεπέφανε απ' το καθίδρο αλόγο του, στην απέραντη και άδειανή αύλη του πύργου. Φώναξε επανειλημμένως, αλλά δεν πήρε απάντηση. Κανείς δεν φάνηκε για να τον δεχθί.

Έδεσε μόνος του τ' αλόγο του σ' ένα σιδερένιο χαλκά, ανέθηκε την πέτρινη σκάλα και μπήκε στον πύργο.

Σε μια μικρή αίθουσα, βρήκε ένα γέρο υπηρέτη, που κλαιγε, γονατιστός. Όταν ο τελευταίος τον άντελλοθη, σηκώθηκε με κόπο και τον πλησίασε.

Ο γέρος είχε ένα ύφος στρατιωτικό, που το τόνιζαν περισσότερο τα κοντά και πυκνά μαλλιά του.

—Καλώς ήρθατε, άρχοντά μου, του είπε ο υπηρέτης. Άλλοίμονο, ο σεβαστός μου κύριος, ο κόμης ντε Βιλαντρώ, δεν ζή πια για να σας προσφέρει τη φιλοξενία του, που ύπηρεσε πάντα ιερό καθήκον στον πύργο του!...

Ο επίσκεπτης σταυροκοπήθηκε με κατανύξη. Ο υπηρέτης τον βοήθησε να βγάλει το μανδύα του, φορτωμένο από μισολυωμένο χιόνι.

—Πέστε μου, παρακαλώ, ο βαρώνος Άννας ντε Μονμουρανσύ βρίσκεται εδώ; ρώτησε.

—Μάλιστα, άρχοντά μου.

—Ειδοποιήστε τον λοιπόν ότι θέλει να τον μιλήσει άμέσως ένας άπεσταλμένος του βασιλέως Φραγκίσκου Α'.

—Τού βασιλέως Φραγκίσκου; φώναξε ο υπηρέτης, ενώνοντας τα χείριά του. Θεέ μου! Πέθανε λοιπόν ο βασιλιάς Λουδοβίκος;

—Όλοι οι άνθρωποι είναι θνητοί! Κι' οι βασιλιάδες, οι έκλεκτοι του Θεού, είναι άνθρωποι κι' αυτοί...

Ο υπηρέτης έκαμε ευλαβικά το σταυρό του κι' έτρεξε ύστερα να ειδοποιήσει το βαρόνο Μονμουρανσύ.

Β'

Άφου έβαλε στο σταύλο το αλόγο του ξένου, ο γέρος υπηρέτης Πιέρ Άλουέν εξαγαγύρισε στην αίθουσα, όπου είχε άφισει τον επίσκεπτη και τούφερε κρασί, ψωμί και κρύο ψιτό.

—Όστε λοιπόν, είπε εκείνος, ο κόμης Γκασπάρ, ο γυνναός κι' ενάρετος αυτός ευγενής, τελείωσε σήμερα το ταξίδι της ζωής.

—Έρατε τον άφεντή μου; ρώτησε ο καμαριέρης.

—Μολονότι ήμουν 30 χρόνια νεώτερός του, μούκανε επανειλημμένως την τιμή να με όνομάσει άδελφό του. Τον αγαπούσα...

Παρακολουθήστε από τδ σημερινό τεύχος το περιπετειώδες ιπποτικό μυθιστόρημα του δημοφιλούς Γάλλου συγγραφέως ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΡΑΙΤ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

Ένας άθωος Γάλλος ευπατρίδης, θάμα σκεπτικής μηχανογράφας, ένοχοποιείται ως δολοφόνος, καταδικάζεται σε θάνατο και απαγχονίζεται... Το δίπλο αυτό έγκλημα γίνεται άφορμή να ξεσπάσουν θανάσιμα μιση και φλογερά έρωτικά πάθη, μέσα στη βυελλωδή ατμόσφαιρα της Γαλλίας του 17ου αιώνας, που παρασύρουν τα πρόσωπα της συγκλονιστικής αυτής ιστορίας σ' εκπληκτικές περιπέτειες με ήρωες πανίσχυρους ευγενείς και πεντάμορφες γυναίκες, ζοφερούς ραδιούργους και θαρραλέους εκδικητές, απάνθρωπους δολοφόνους και περιπαθείς έρωτευμένους που εξαγινίζουν με τα τρυφερά αισθήματά τους τα αίματάρα δράματά και τα έγκληματικά πάθη.

Το άριστομυθιστορικό αυτό ιστορικό μυθιστόρημα με τους περιπαθείς και ποινεμένους έρωτες και τις σκληρές εκδικησεις του, τις συναρπαστικές μονομαχίες του και τις απάνθρωπες σφαγές του, θα καταπλήξει και θα συναρπάσει τους άναγνώστες μας.

—Μα τότε, ευγενέστατε, έλατε και στείτε να προσευχηθήτε μαζί με τους άλλους φίλους του, δίπλα στο νεκροκρέβατο του κόμης, που πέθανε σαν άγιος, άφου είχε ζήσει σαν ήρωας!

Κι' ο Πιέρ Άλουέν ώδήγησε τον ξένο στο δωμάτιο του νεκρού. Ο επίσκεπτης πήρε το ένα χέρι του κόμης και το φίλησε. Τον ράντισε με άγισμο.

—Άς είναι το χνώμα σου έλαφρό! είπε σιγανά.

Ένας ψηλός γέρος, με μαύρη βελουδένια φορεσιά, τούδωσε το χέρι και ψιθύρισε:

—Όποις κι' αν είσαστε, σας ευχαριστώ εκ μέρους όλων μας για τα αισθήματα που δείχνετε στον αγαπητό μας νεκρό... Είμαι ο δούε ντε Καζαλί.

Ο ξένος ύποκλήθηκε κι' άπάντησε σιγανά:

—Λέγομαι Πιέρ ντε Τεοαίγ, άρχων του Μπαγιάρ.

Τ' όνομα αυτό έκαμε όλους ν' άνασκήωσουν και να τον κυτάξουν με περιέργεια και θαυμασμό. Γιατί ήταν ένα όνομα πασίγνωστο, ένδοξο, που συνώπιζε όλες τις αρετές.

«Άφοδος και άσφοδος Ιππότης». Έτσι είχε έπαινομασθή στον καιρό του ο άρχοντας του Μπαγιάρ, το είδωλο αυτό της Γαλλίας.

—Ποιν από λίγο, φώναξε ο γέρος δούε, συλλογίζομαι με πικρία πως φεύγουν απ' τη ζωή οι μεγαλύτεροι κι' οι πιό ενάρετοι άντρες. Μα ο Θεός, για να μου έδειξη πόσο είχα άδικο, έδεσε μπροστά μου τον άνθρωπο που αξίζει περισσότερο απ' όλους μας μαζί!

Στο μεταξύ, ο ιππότης Μπαγιάρ, για ν' άποφύγη τους έπαινους, βγήκε βιαστικά απ' το νεκροκό θάλαμο. Ο βαρώνος Μονμουρανσύ τον άκολουθήσε.

—Θα μέινετε εδώ άποψε, ιππότη, για να παρακολουθήτε αύριο την κηδεία του κόμης Γκασπάρ; ρώτησε.

—Οχι, πρέπει να φύγω άμέσως, άπάντησε ο Μπαγιάρ. Και θα σας πάρω μαζί μου! Καταλαβαίνω κι' έκτιμώ το πένθος σας. Άλλά οι ψυχές άδυνατίζουν, όταν έγκαταλείπονται στα δάκρυα...

—Είναι κι' έν άλλο καθήκον που με κρατάει εδώ... είπε ο Μονμουρανσύ. Ύπάρχει σ' αυτό τον πύργο μια όρρανή, η κόρη του κόμης, που πρόκειται να γίνη γυναίκα μου.

—Την αγαπάτε; —Τρελλά, μ' όλη μου την ψυχή! Πώς να μεγαλώσω τον πόνο της με την εξαφίνή μου άναχώρησι! Μπορώ να την άφισω ολόμωχη, δίχως προστάτη; Θαταν πολύ σκληρό να νοιώση τον έαυτό της όλοτέλα έγκαταλελειμένο...

—Το καθήκον προς το βασιλέα έρχεται πρώτο από κάθε άλλο. Ο βασιλεύς λοιπόν σας περιμένει. Συγκεντρώνετε το στρατό του... Η ζωή, νέε μου, είναι φτιαγμένη από θυσίες. Πρέπει να θυηθήτε από νωρίς στην άυταπαρήνση, για να σας φανή αργότερα λιγώτερο θάους ο ζυγός του καθήκοντος.

—Έσείς, ιππότη, είσατε άνώτερος απ' τα ανθρώπινα πάθη, μουμυούρισε ο βαρώνος. Σίγουρα, δεν αγαπήσατε ποτέ, δεν υποφέρατε...

—Παιδί! άπάντησε μ' ένα χαμόγελο ο ιππότης. Ποιά καρδιά μπορεί ν' άποφύγη τον έρωτα; Άγαπήσα κι' εγώ, περισσότερο ίσως από σας... και υπέφερα γιατί με περιφρόνησαν, μ' άποδίδωσαν... πράγμα που δεν κινδυνεύει να πάθετε σείς, ο νέος κι' ώραιός, ο πλούσιος κι' ευγενής... Γιατί λοιπόν να υποφέρετε; Τί φοβάστε;

—Όχι! άπάντησε ο Μονμουρανσύ με πνιγμένη φωνή.

Ο Μπαγιάρ τον κύτταξε με έκπληξη.

—Μήπως ζηλεύετε, βαρόνε; τον ρώτησε.

Ο νέος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

—Τότε λοιπόν, πρόσθεσε ο ιππότης, σας λυπάμαι, γιατί ο χειρότερος, ο σκληρότερος έχθρος είναι ο ίδιος ο έαυτός σας!

—Θα μού επιτρέψετε να σας άνο έω την καρδιά μου, όπως θα την άνοιγα μπροστά στο Θεό; μουμυούρισε ο νέος.

Ο Μπαγιάρ έσφιξε τα χείρια του στα δικά του κι' είπε άπλά:

—Σας άκουω... —Ποιν από τρεις μήνες, η Διάνα ήταν ένα ζυγρό και χαρούμενο παιδί, που σκόρπιζε γύρω το κρυστάλλινο γέλιο της. Μ' αγαπούσε τότε... ίσως περισσότερο σαν άδελφή παρά σαν μέλλουσα γυναίκα μου, πάντως όμως μ' αγαπούσε. Όταν δεν ήμουν κοντά της, μ' άναζητούσε. Φλυαρούσαμε άτελείωτα, κάναμε τρελλά όνειρα για το μέλλον, περνούσαμε ευτυχισμένες ώρες, ώρες που δεν θα τις ξεχάσω ποτέ! Ο Μονμουρανσύ άναστέναξε βαθεία και σκούπισε τα μάτια του.

Γ'

—Άλλοίμονο! συνέχισε ο βαρώνος. Ξαφνικά, άλλαξε άπότομα ο χαρακτήρας της, κι' ίδεες της, οι τρόποι της! Όταν της έλεγα «σ' αγαπώ!», μου άπαντούσε «κι' εγώ σ' αγαπώ...». Μα πρόφερε τα τρυφερά αυτά λόγια κι' ένα τόνο ψυχρό, δίχως έρωτα, σχεδόν χωρίς φιλία!... Όταν της θυμίζα τις παλιές τρέλλες μας, γελούσε θλιμμένα, μ' ένα ύφος που σήμαινε: «Έχω χάσει τις έλπίδες μου, δεν πιστεύω πια στο μέλλον... ούτε σε σένα! Ύποφέρω...». Ο ιππότης άκουγε με προσοχή και συγκίνησι.

—Μα τί είχε συμβί; ρώτησε.

—Την έποχή εκείνη, δηλαδή ποιν από τρεις μήνες, είχαν συγκεντρωθή σ' αυτό τον πύργο για ένα μεγάλο κυνήγι όλοι οι συγγενείς της περιφέρειας, εκτός από ένα: το Σιμόν ντε Μπαζά. Οι οίκογένειες Βιλαντρώ και Μπαζά είναι έχθρες μεταξύ τους απ' το 14ο αιώνα και δεν διατηρούν καμιά σχέση, ούτε καν άπλάως τυτική.

—Η Διάνα, θαρραλέα κι' αξία αμαζόνα, λάβαινε μέρος στο κυνήγι.

—Μια μέρα λοιπόν, τ'άλλογό της άφηνίασε και την παρέσυρε στα βάθη του δάσους του Μπαζά. Έγώ δεν ήμουν κοντά της, δεν ήξερα τίποτε... Νόμιζα πως η άγνημένη μου βρισκόταν με τον πατέρα της, κι' εκείνος πάλι τη νόμιζε κοντά μου. Μόνο κατά τις 5 το βράδυ, όταν σήμαναν οι σάλπιγγες για την έπιστροφή, άνακαλύψαμε την εξαφάνισή της Διάνας.

—Καταλαβαίνετε την άπελπίσιά μου... και τον τρόμο όλων μας! Το δάσος του Μπαζά είναι γεμάτο θανάσιμους κινδύνους. Βάραθρα και κακοποιούς... Μου φαινόταν πως έδλεπα μπροστά μου το κομψό της πολυαγαπημένης μου, καταρραδισμένο, κομματιασμένο, βουτηγμένο στο αίμα!

Κι' ο βαρώνος έκρυψε το πρόσωπό του στα χείρια του, σαν για ν' άποφύγη τις φοικτές εκείνες άσμηνήσεις.

—Άρχισαμε όλοι να ψάχνουμε παντού... συνέχισε. Όταν είχε πια νυχτώσει, ο κόμης ντε Βιλαντρώ έβγαλε μια χαρούμενη φωνή. Είχε δη νάρχεται προς το μέρος του η Διάνα, σιγά-σιγά, με τ' αλόγο της κουρασμένο απ' το τρελλό τρέξιμο επί τόσες ώρες... Άκουσα τη φωνή του κόμης κι' έτρεξα κοντά του.

—Η Διάνα δεν είχε ντυθήσει, δεν είχε πάθει τίποτε. Όστόσο ήταν χλωμή σαν πεθαιμένη κι' έτρεμε σύγκορη. Άπάντησε στις ερωτήσεις μας ότι η τρομερή συγκίνησή της όφειλόταν μόνο στο δικαιολογημένο τρόμο της... Δεν ήξερε πόσο είχε διαρκέσει η άπουσία της. Ένας πέπλος σκέπαζε τη μνήμη της... Δεν θυμόταν τίποτε, απ' την περιπέτειά της... Δεν πρόσφερε τ' όνομά μου...

—Την άλλη μέρα, την έπιασε δυνατός πυρετός κι' επί δύο βδομάδες πάλεψε μεταξύ ζωής και θανάτου. Ύστερα άρχισε η άνάρρωσή... Το σώμα της γιατρεύτηκε γρήγορα, η ψυχή της όμως έμεινε πάντα φοβάσση...

—Από τότε, είναι διαρκώς θλιμμένη, άνησυχη, σκεπτική. Δεν μ' αγαπάει πια, το καταλαβαίνω!

—Υποθέτετε πως αγαπάει άλλον; ρώτησε ο ιππότης.

—Οχι! διαμαρτυρήθηκε ο νέος. Έκακό φορές όχι!... Ποιν από λίγο, όρκίσθηκε στον έτοιμοθάνατο πατέρα της ότι θα γίνη η άφοσιωμένη, υπάκουη και πιστή μου σύζυγος. Πώς μπορούσε ποτέ να έπινοκίσει;... Όχι, ποτέ!... Νοιώθω ώστόσο πως ύπάρχει ανάμεσα και κάτι άνεξηγητό, άκατανόητο... και πως, αν φύγω τώρα μαζί σας, θα χάσω για πάντα τη Διάνα μου! Τί πρέπει να κάμω, ιππότη; Συμ-

βουλευτέ με, δείχτε μου ποιο δρόμο ν' άκολουθήσω! —Ο Μπαγιάρ σκέθηκε λίγο κι' ύστερα άπάντησε:

—Για να συγκρατήσετε τη μνηστή σας στον επικίνδυνο αυτό κατήφορο, δεν ύπάρχει παρά ένας μόνο τρόπος: δάστε της τ' όνομά σας! Μια Μονμουρανσύ δεν μπορεί ποτέ να παραβή τα καθήκοντά της...

—Όσο είναι ακόμη ελεύθερη κοπέλλα, έχει δικαίωμα ν' άκούση άλλα λόγια αγάπης και να σας ξεχάσει. Μα ο άκατάλυτος δεσμός του γάμου θα την κάνει ιερή για όλους και για τον ίδιο τον έαυτό της... Κάμετέ την γυναίκα σας, ποιν φυγείτε για τον πόλεμο!

Ο βαρώνος άρπαξε τα δυο χείρια του Μπαγιάρ και τάσφιξε με πάθος.

—Ω, ιππότη, σας στέλνει ο Θεός! σώναξε. Ναι, η Διάνα θα γίνη γυναίκα μου σε μια ώρα... άφου βρισκετε και σείς σωστό αυτό το γάμο, δίπλα στο θάνατο, τη χαρά κοντά στο πένθος!

—Σε κάθε άλλη περίπτωση δεν θα τον ένέκρινα. Μα σήμερα ο καιρός έπεται. Δεν μπορεί λοιπόν να διατάσουμε μπροστά σε κοινωνικές συμβατικότητες.

—Φανήτε καλός ως το τέλος, ιππότη, σαν πατέρας μου! Προσευμάστε τη Διάνα για την τελετή του γάμου, που θάχη — άλλοίμονο! — και κάτι το πένθιμο...

—Πηγαίνω άμέσως, είπε άπλά ο Μπαγιάρ.

Δ'

Βρήκε τη Διάνα ντε Βιλαντρώ στο προσευχητήριό της. Και δεν μπορούσε να μην αισθανθή μια όδυνηρή συγκίνησι στο αντίκρουμά της.

—Η κοπέλλα φορούσε μια μακρεία μάλλινη ρόμπα, σαν σάβανο, κι' ήταν τόσο χλωμή, που θάλεγε κανείς πως δεν κυκλοφορούσε πια αίμα στις φλέβες της. Έμοιαζε σαν άγαλμα του σιωπηλού πόνου. Και το χαμόγελό της ήταν θλιβερό, σαν κλάμα.

—Ο ιππότης ύποκλήθηκε και προστά της, με σεβασμό και συγκίνησι.

Ποιν μιλήσε ο Μπαγιάρ, τον πρόλαβε η Διάνα.

—Συχωρέστε με, ιππότη, του είπε, που δεν σας δέχθηκα με τις τιμές που ταιριάζουν σ' ένα τόσο δοξαμένο ξένο! Μα έζερετε τη συμφορά που με χτύπησε...

ΜΙΑ ΓΑΤΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕ ΣΚΥΛΑΚΙΑ

Στη Ρόκ ντελ Πάπα, μια μικρή πόλη 27 χιλόμετρα έξω απ' τη Ρώμη, μια γάτα, έγέννησε... σκυλάκια! Τα κουτάβια που τρένουν κοντά της μόλις νιαουίζουν, δεν ένουν κληρονομική από τη μητέρα τους παρά μόνο τα νύχια και γενικά τα άκρα των ποδιών. Κατά τα άλλα είναι τέλεια σκυλάκια σαν τον πατέρα τους. Στη φωτογραφία μας η γάτα με τα άσπαστάσων κυριολεκτικά τον έπισημονικό κόσμο της Ιταλίας.

πιστώσει ή θα με περιφρονήσει; "Όχι καλύτερα να σωπάσω..."

"Έκαμε δυό βήματα προς τόν ίππότη, με ύφος άποφασιστικό, με τη μοιραία ώμοφροιά τών ηρώων του Αισχύλου, του Εϋριπίδη και του Σοφοκλή.

—Είμαι έτοιμη! είπε.

"Υστερα, σαν να χρειάστηκε υπεράνθρωπη δύναμη για να προσέχει τις δυό έκλεινες λέξεις, ένας καινούργιος λυγμός την έπνιξε και τραύλισε, ενώ τα δάκρυά της ξανάρχιζαν να κυλάνε:

—Είμαι δυστυχισμένη!... Πολύ δυστυχισμένη!...

"Ο Μπαγιάρ ήξερε να μιλή στους πολεμιστές, όχι όμως και στις άεμπισμένες κοπέλλες. Δεν εύρισκε λόγια τώρα, μπροστά στο άπρόδεκτο εκείνου ξέσπασμα.

—Πέστε στο βαρώνο, συνέχισε ή Διάνα, ότι θα γίνει ή άφωσιωμένη και πιστή σύζυγός του... ως τό θάνατο! Και σεις, ίππότες με τη μεγάλη ψυχή, προσευχήστε για την άτυχη όρφανή, που σας τό ζητάει γονατιστή!...

"Έπεσε στα πόδια του Μπαγιάρ, που προσπαθούσε του κάκου να την έμποδισή και πρόσθεσε:

—Προσευχθήτε για κείνη που δεν θα την ξαναδείτε πιά ζωντανή... για κείνη που θα πεθάνη άπώνα αγίαστρευτο καύμό!...

Μ' όλο που δεν είχε πολλή πείρα της γυναικείας ψυχής, ό «Άφοδος ίππότης» καταλάβαινε πως βρισκόταν μπροστά σ' ένα θύμα τραγικής μοίρας. Τόν άνασάττανε βαθειά ή άεμπισμένη έκφραση του προσώπου και της φωνής της Διάνας. Δεν εύρισκε ούτε μία λέξη παρηγοριάς...

Βγαίνοντας άπ' τό προσευχητήριο, είχε — για πρώτη φορά στη ζωή του — την όψη ενός στρατιώτη που φεύγει, που υποχωρεί!...

Δυό ώρες άργότερα, έγινε ή τελετή του γάμου, στο παρεκκλησί του πύργου, μέσα σ' ένα περιβάλλον πένθιμο, παράξενο. Μόλις ό παπάς είχε τελειώσει τις εύχές, ή Διάνα έπεσε λιπόθυμη.

Τήν περιποιήθηκαν άμέσως, για να σωγέλη. Πραγματικά, τά μάγουλά της βάφθηκαν λίγο ρόδινα. Ένας στεναιγμός φύσκωσε τό στήθος της, τά βλέφαρά της τρεμόπαιζαν σαν φερούγες σκλαβωμένες πεταλούδας...

"Ο Μπαγιάρ άκούμπησε τό χέρι του στον ώμο του Μονιώρανσ.

—Ελάτε... του είπε, Πρέπει να φύγουμε άμέσως!...

—Μά... να την άφίσω έτσι;

—Θά την ξαναδείτε μετά τόν πόλεμο.

—Αν ζω άκόμη... συμπλήρωσε ό βαρώνος.

«Κι' αν δεν έχη κι' αυτή πεθάνει!» σκέφθηκε ό ίππότης.

"Ο Μονιώρανσ άκούμπησε έλαφρά τά χείλη του στο μέτωπο της Διάνας και, δίχως να κυττάει πιά πίσω του, άκολούθησε τό Μπαγιάρ.

★

Πέρασαν άρκετοί μήνες.

Οι Γάλλοι πολεμούσαν στην 'Ιταλία. Μιά νύχτα μ' άστροφεγγιά, νύχτα μυωμένη από άρώματα της φύσεως, οι δυό στρατοί έξουορίζονταν άπ' τη φονική μάχη. Τους χώριζαν 60 μόνο βήματα.

"Απ' τό ένα μέρος, οι 'Ελβετοί σχημάτιζαν μεγάλους σκούρους όγκους, μέσα στο σκοτάδι. Κάπου-κάπου, άνασηκώνονταν μερικοί, για να ξαναπονοούν μ' ένα βογγητό. Τους χώριζαν 60 μόνο βήματα.

"Απ' τό ένα μέρος, οι 'Ελβετοί σχημάτιζαν μεγάλους σκούρους όγκους, μέσα στο σκοτάδι. Κάπου-κάπου, άνασηκώνονταν μερικοί, για να ξαναπονοούν μ' ένα βογγητό. Τους χώριζαν 60 μόνο βήματα.

Δεν ύπληξαν φρουροί. Γιατί όλοι κοιμόντουσαν τόσο βαρεία άπ' την κουρασιν, ώστε κάθε αλφινδιασμός ήταν άδύνατος.

Λίγο πιά πέρα, βρισκόταν οι 'Ιταλοί του Μαξιμιλιανού Σφόρτσα. Κοιμόντουσαν κι' αυτόι, έχοντας για μαξιλάρια τους τά κορμιά τών σκοτωμένων.

"Ο γαλλικός στρατός σχημάτιζε έπτά ή όκτώ κανονικά τετράγωνα. Περιλάμβανε τό άνθος της γαλλικής άριστοκρατίας, όνόματα έακουστά. 'Η μάχη της ημέρας εκείνης (13ης του Σεπτεμβρίου του έτους 1515) είχε κοστίσει ακριβά στους Γάλλους. Τά σπαθιά τών γιγαντώσων 'Ελβετών είχαν θεωρεί άμέτρητα παλληκάρια, πάνω στα νιάρια και στη δροσιά τους...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΝ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

45ον

"Η είδησις ήταν ψεύτικη, άλλ' έφθε τό αποτέλεσμα της. 'Ο στρατός του Καίσαρος διαλύθη κι' ό δόν Μπελέτο συνελήφθη αιχμάλωτος από τους στρατιώτες του Πάπα. γυαί καν να σκεφθ' η αντίταθ.

Τό ίδιο έγινε και με τόν Καίσαρα. 'Ο καρδινάλιος Βολτέρας του άνεκόνισε ό 'διος τή διάλυσι του στρατού του και τή σύλληψι του Μπελέτο.

Είπε πάλι να έπισκεφθ' τόν Καίσαρα, συνοδευόμενος από πολλούς έννεμείς της ακολουθίας του Πάπα. "Όταν τελείωσε την άφήνησι των γεγονότων της Τσokάνης, είπε στο Βορνια :

—'Υποθέτω ότι ή Αύτοψή Παναγιώτης θα έχη την έπιθυμία να σας δει, για να σας δώση τις όδηνιες του. "Ας γυαίσουμε λοιπόν, στη Ρώμη...

"Ο Καίσαρ θα υπορούσε ν' άνηθθ'. Θα υπορούσε επίσης η αντίταθ. 'Αλλά δεν έκαμε τίποτε. Έσκηψε μόνο τό κεφάλι, για να δείξη πως ήταν έτοιμος να υποκούση.

Έφτασε έτσι στη Ρώμη, αιχμάλωτος ενός καρδινάλιου και μερικόν ευγένων, που δεν είχαν βγάλει ποτέ ίσως τό έξος από τη θήκη του.

"Αλλ' ό Πάπας τόν φοβόταν άκόμη. Καί, για να είνε βέβαιος ότι ό άνθρωπος του δεν θα έπιχειρούσαν να τόν άπελευθερώσουν, τόν έστειλε πότε στον ένα πύργο και πότε στον άλλον.

Στό τέλος, ό Πάπας τού ώοισε ως κατοικία ή καλύτερα ως φυλακή δυό θαυμάτια του διαμυστωμένου τών Βορνια, που βρισκόταν στη βορειοδυτική πλευρά του Βατικανού.

"Ο παρθεύτης της Μαντούνης Κατάνεο άφηνείται ό σ' όλη τη διαδομή από τόν πύργο ντελ Ρίο, όπου τόν είχαν φυλακισμένο πούν ως τόν πύργο του 'Αγγέλου. ό Καίσαρ Βορνιας δεν σταμάτησε ούτε στιγμή να κλαίει.

"Επειτα από μερικές ήμέρες, ό άλλοτε άγέωγος Βορνιας παρακάλεσε να είδοποιήσουν τό δουκά του Ουρμπίνου Γουιντοβάλντο, ότι έπιθυμούσε να τού μιλήση.

Πούν από τόια νούδια, ό Καίσαρ τόν είνε άπονωνώντας από όλα τά υπάγοντά του νουσιμωπώντας ένα σατανικό τέχνησμα. 'Αλλά τώρα αισθανόταν την έπιθυμία να ταπεινωθ' υποστά του.

Μόλις ό δούδ του Ουρμπίνου ήπικε στη φυλακή του, ό Καίσαρ νουάτισε άμέσως και τόν παρακάλεσε με ταπεινοφροσύνη να τόν συνηύση για τό κακό που τού είνε κάμει. Σύμωνα με τά λόγια του, υπέκυψε για τις βιοπραγίες που είνε δρίξει τό δούλο του κακού. Διεβεδαίωσε τήν έλευθεία του, θα τού έπέστρεψε όλα όσα τού είνε άσπάζει.

"Η στιγμή τού έξισλαμού είνε φάσις. 'Ο 'Ιούλιος ό 2ος διάταξε τόν Καίσαρα να άποδώση όλα όσα είνε σφετερισθ' ως τότε από τούτους, είτε έπρόκειτο για άκίνητη περιουσία, είτε για κινητά ποάγματα και θησαυρούς.

Κατά τις πρώτες ήμέρες του Μαρτίου, ό Καίσαρ Βορνιας, συνοδευόμενος από έλανίστους όπαδούς που τού είναν μείνει πιστοί στη δυστυχία του, έγκατέλειπε τη Ρώμη.

Στό βασιλείο της Νεαπόλεως, όπου κατέφυγε, τόν δέχτηκαν με καλωσύνη και συμπάθεια. Καί, σιγά-σιγά, μια ζωηρή κίνηση άοισε να δημιουργήται γύρω του. 'Ασυνγοι μισθοφόρων και τυροδιώκτες από όλα τά μέρη της 'Ιταλίας έφταναν στη μικρή αλλη του, για να τού υποσχεθούν τήν υποστήριξή τους.

"Η κίνησι αυτή ξανάδωσε στον Καίσαρα τό θάρος του. Κι' ένα βράδυ, σε κάποιο συμπόσιο, είπε τη μοιραία φάσι :

—Μας έδωσαν από τη Ρώμη με δόλο! Θα ξαναγυαίσουμε με τη δύναμη τών όπλων!

σία, είτε για κινητά ποάγματα και θησαυρούς. Και μόνο άφού συμμορφώθηκε υ' αυτό τόν όοο, τού ξανάδωσε τήν έλευθεία του.

Κατά τις πρώτες ήμέρες του Μαρτίου, ό Καίσαρ Βορνιας, συνοδευόμενος από έλανίστους όπαδούς που τού είναν μείνει πιστοί στη δυστυχία του, έγκατέλειπε τη Ρώμη.

Στό βασιλείο της Νεαπόλεως, όπου κατέφυγε, τόν δέχτηκαν με καλωσύνη και συμπάθεια. Καί, σιγά-σιγά, μια ζωηρή κίνηση άοισε να δημιουργήται γύρω του. 'Ασυνγοι μισθοφόρων και τυροδιώκτες από όλα τά μέρη της 'Ιταλίας έφταναν στη μικρή αλλη του, για να τού υποσχεθούν τήν υποστήριξή τους.

"Η κίνησι αυτή ξανάδωσε στον Καίσαρα τό θάρος του. Κι' ένα βράδυ, σε κάποιο συμπόσιο, είπε τη μοιραία φάσι :

—Μας έδωσαν από τη Ρώμη με δόλο! Θα ξαναγυαίσουμε με τη δύναμη τών όπλων!

Τά λόγια αυτά ήταν ή κατατροπή του.

"Ο 'Ιούλιος 2ος, μόλις τά έυαθε, έστειλε δυό καρδινάλιους στο βασιλείο της Καστίλλης, που έξουσιάζε τότε και τό βασιλείο της Νεαπόλεως, ζητώντας τήν άμεση σύλληψι του Καίσαρος, που τόν γασακτόιζε σαν τόν πιο άσπογδο ένδο της 'Εκκλησίας.

"Η καθολική 'Ισπανία δεν υπορούσε να πααννωσίση αυτή τήν άείσις του Πάπα. Κι' έτσι στις 25 Μαΐου, ό τοποτηρητής του Βασίλειου της Καστίλλης στην Νεάπολι Γκονζάλβιος της Κοδορής, συνέλαβε τόν Καίσαρα και τόν έκλεισε σ' ένα φρούριο.

Έκει μέσα ό Καίσαρ Βορνιας έζησε σε άσπλη άπομονωσι ως τις 10 Αύγουστου.

Τό πού αυτής της ήμέρας τόν έβγαλαν από τό κελλί του και τόν άδήγησαν σε μία γαλέρα, που βγήκε άμέσως από τόν κόλπο της Νεαπόλεως κι' άοισε να πλέη προς τις 'Ισπανικές άκτές.

"Όταν έφτασε ή γαλέρα στην 'Ισπανία, ένα άπόσπασμα στρατιωτών παρελαβε τόν Καίσαρα και τόν άδήγησε στο φρούριο της Κινκίλα.

"Από εκεί, τόν μετέφεραν άνοτόερα στον πύργο της Μότα, κοντά στη Μεντίνια ντελ Κάμπο.

"Ο τρουερός κοντοτίερος που είχε καταπλήξει άλλοτε τήν 'Ιταλία, έγραφε τώρα μέσα στο κελλί του υπομνήματα που υπέβαλλε στο βασιλείο της 'Ισπανίας. 'Αλλά δεν πήρε ποτέ άπάντησι σ' αυτά.

★

Στη Ρώμη, δεν ύπόκει τάφος του Πάπα 'Αλεξάνδρου όου. Γιατί τό πτώμα του δεν βρέθηκε ποτέ! Έκείνοι που ήσαν πώς είνε άπανθοκαυθ' στην πυκαϊά της Καυπέρσας προτίμησαν να σωπάσουν. Κι' έτσι, οι Ρωμαιοί έλξσαν για ένα διάστημα με τόν τοόμο ότι ό αλυσταχης Πάπας ζούσε άκόν και υπονούσε να ξαναγυαίση μία μερά, για να ύπατάξη και πάλι κάτω από τό ζυγό του τήν Αιώνια Πόλη...

"Ο Καίσαρ Βορνιας κατάφερε να δρατερεύση από τόν πύργο της Μότα στις 25 'Οκτωβρίου του 1506, έπειτα από μία έγκάθεισι που κράτησε περισσότερο από δυό νούδια και κατέφυγε στην αλλη του άδελφού της πρώτης συζύγου του βασιλιά της Ναβάρρας. Μερικοί μής άργότερα, στις 12 Μαρτίου του 1507, ενώ διπύονε για πολυμική έπιχειρήσι εναντίον ενός νειτονικού γασροδεπτότου, τού κόμητος ντε Λεοέν, τραυματίστηκε θανάσιμα από σφαίρα άκορευούσας και πέθανε έπειτα από μερικές ώρες...

"Ηταν τότε μόλις τούτα τούιν νούδων. Τό σώμα του ένταφιάστηκε πιά στο βωμό της έκκλησίας της Βιάνς 'Αλλ' έπειτα από μερικά νούδια, ό έπίσκοπος της Παυπελούςνας γασακτόισε αυτό τόν ένταφιασμό ως 'Ιερουσαλίμ, λέγοντας ότι τό λείψανό ενός κακούργου κι' έπιδόκου δεν είνε θέσι μέσα στον 'Ιερό νούο της έκκλησίας και διότ'ε τήν έκτασή του από εκεί. Τά όσα τά έπαινε τού νιού, τού Πάπα 'Αλεξάνδρου όου μεταφέρθηκαν σε άκετή άπόστασι από τήν έκκλησία κι' ένταφιάσθηκαν μέσα σε μία τάφο.

"Όσο για τή Λουκρητία, πέθανε στις 24 'Ιουνίου 1519, σε ηλικία 39 ετών, κατά τή διάκριση ενός τοκετού.

Στό Μοντεφόρτε κυματίζει πάντα ή σημαία τών 'Αλβια.

"Εκείνος που φέρει τώρα τόν τίτλο του κόμητος 'Αλβια είνε, ό ίππότης ντε Ρανκαστέν.

Οι γάμοι του με τήν Ποιμαθέα έιναν λίγο καιρό μετά τά γεγονότα που άσπνηθήκαμε.

Με τήν ευκαιρία αυτή, ή πυανωδέσποινα του Μοντεφόρτε έδωσε στον άγαπημένο της σύζυγο τόν τίτλο του κόμητος 'Αλβια, υ' όλα τά δικαιώματα τις έξουσιες και τά προνόμια που άπόρρεαν άπ' αυτόν.

"Από τό νούο τους άπέκτησαν ένα άνοράκι, που τό άνόμισαν Μάνφρεντ υ' άνάμνησι του πρώτου 'σούλγους της Ποιμαθέας.

Γενικός οίκονόμος και έπιστάτης του πύργου διατάχθηκε ό Τζιάνκο. "Όσο για τό φίλο μας Σπαντακάκη έκτελεί νουή άσπνησι της 'Ιδιαίτερης σωματοφυλακής τών άνόνητων του Μοντεφόρτε.

ΤΕΛΟΣ

ΟΤΑΝ οι βαρυνεθούτες συγγενείς και φίλοι που ήταν παραταγμένοι γύρω άπ' τό φέρετρό του μακαρίτη μέσα στην έκκλησία είδαν τόν 'Αγισίλαο να μπαίνει δεν ύπόρεσαν να κρατήσουν τήν σοβαρότητά τους.

Γιατί πρώτα-πρώτα ήταν χάρμα ό χρυσός εκείνος άνθρωπος σ' αυτή τήν πένθιμη στιγμή. 'Η μούρη βαρύθυμη, κατεβασμένη. Τά φρύδια σμιγμένα. Τά μάτια του άντανακλούσαν τά θλίβερά συναισθήματα που ένοιώθε και τό καρύδι έπαιζε στον μακρύ λαιμό του σαν να κρατούσε τόν λυγμό που έπρόκειτο να ξεσπάση, από τήν μία στιγμή στην άλλη.

"Ήδη στο βάθος τών άγαθών ματιών του λαμπύριζε ένα δάκρυ.

Τά χέρια σταυρωμένα μπρός. Τό βήμα του έπίσημο, άργό, σαν να τό είχε ξεσηκώσει άπ' τόν βηματισμό τών 'εκορακίων' που πάνε τους μακαρίτες στον ύστατο περίπατο. Τ' αυτή τού κόκκινα άπ' τήν συγκίνηση. Ρυτιδωμένο τό μέτωπό του. Παρά τόν δροσερό καιρό, 'ιδρώτας άνέβλυζε άπ' τήν φαλάκρα του.

"Ήταν φανερό ότι ό φίλτατός μου 'Αγισίλαος βρισκόταν σε μία κατάστασι ζωηρότατης συγκινήσεως.

Με τόν άγιο εκείνον άνθρωπο, όμως, συνέβαινε πάντα τούτο: "Όσο σοβάρος ήταν, τόση ευθυμία προκαλούσε. "Όσο βαρύνθυμος έκφραζόταν, τόση 'Ιλαρότητα σκορπούσε.

Καταλαβαίνει, λοιπόν, εύκολα κανένας τί έγινε μέσα στην έκκλησία, τήν ώρα της νεκρώσιμης ακολουθίας, όταν πρόβαλε ή λιγνή, μακρόστενη, όστεώδης και άσπρη σιλουέττα του φίλτατου μου 'Αγισίλαου, σαν κυρίαρχη μορφή μέσα στο πένθιμο έκκλησιασμα.

Στις κηδείες συμβαίνει πάντα ό πρωταγωνιστής να είναι ό νεκρός, που έχει τό θλίβερό προνόμιο να συγκεντρώνει τό γενικό ένδιαφέρον. 'Ανθρωποι που στην... κάθετη κατάστασί τους δεν άπάσχαλησαν ποτέ κανέναν, μόλις... όριζοντιωθούν γίνονται θέμα γενικής συζήτησεως και συμπαθείας:

—Τί καλός άνθρωπος!

—Τί σπουδαίος οικογενειάρχης!

—Τί λαμπρός πατριώτης!

Συνήθως, μάλιστα, βρίσκεται και κανένας έπικήδειος ορτορας, που άποκαλύπτει τά καταπληκτικά προσόντα και τις άρετές του μακαρίτη, που όσο ζούσε κανένας δεν τό είχε άνταλήθθ.

"Ο μακαρίτης είναι πάντα τό κύριο πρόσωπο που άπορροφά τό ένδιαφέρον, τά σχόλια και τους ύμνους τών βαρυνεθούτων συγγενών και φίλων, σ' όποισδήποτε κηδεία. Με άλλα λόγια οι κηδείες κούδουν συχνά άθρονο κωμικό στοιχείο κι' άποτελούν πτυχές της μεγάλης δραματικής ανθρώπινης κωμωδίας.

"Όμως, στην περίπτωση αυτή, τό ένδιαφέρον μετατοπίστηκε άστραπιαία άπ' τόν μακαρίτη στον φίλτατό μου 'Αγισίλαο. Με τήν εμφάνισή του και μόνο έσπασε άμέσως ή βαρεία άτμόσφαιρα και στά σοβαρά πρόσατα τών βαρυνεθούτων χαράχτηκαν άμέσως οι γραμμές του δύσκολα συγκρατημένου γέλιου!

—"Ο 'Αγισίλαος!

Είπε ό ένας. Κι' ό άλλος δαγκώνοντας τά χείλια:

—Ανών, τί έχει να γίνη!

Τρίτος σκούνησε με τόν άγκώνα του τέταρτον:

—Βλέπετε;

Κι' ό τέταρτος δαγκώνοντας τά χείλια:

—"Όχι! ό Θεός να βάλη τό χέρι του...

Καινούργιοι ψιθυροί διέτρεξαν τόν κόσμο κι' όλων τό ένδιαφέρον έφτασε στο κορφωμά του. 'Ακούα και ή χήρα σήκωσε τό κεφάλι και κύτταξε με άνησυχή άπορία τόν 'Αγισίλαο που σταθηκε θάρυ, ευθυμής, συγκινημένος μπροστά στο φέρετρό.

—"Ήλθα να σε άποχαριτώσω, φίλτατε Γιωργάκη, άρχισε ό ορτορας και ή

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Πένθιμα... συγχαρητήρια

Θηκε σε μία γωνιά και παρακολουθούσε με κατανύξι τήν άπόκοσμη ακολουθία της κηδείας.

Φίλος του ήταν ό μακαρίτης. Κι' άποτελούσε κοινό μυστικό ότι είχε ζήσει ταραχώδη και δραματική ζωή με τήν γυναίκα του που τού είχε κάνει άβίωτο τόν βίο με τις ζήλειες της, τις γκρίνιες της, τους καυγάδες της, τόν άνώμαλο και τρεμερό της χαρακτήρα.

Κι' όμως τώρα, ντυμένη στα κατάμαυρα, ή βαρυνεθούσα χήρα έκλαιγε τού καλού καιρού, χύνοντας ποτάμι τά δάκρυα μπροστά στον μακαρίτη.

Κάποτε τελείωσε ή ακολουθία. Και τότε καταπληκτικοί είδαν όλοι τό φίλτατό μου 'Αγισίλαο να προχωρή μέσα στον κόσμο, κάνοντας νόημα στον παπά ότι έπρόκειτο να μιλήση.

—'Ανών! Βλέπετε;

—Θά μιλήση!

★

Τήν ίδια στιγμή ο 'Αγισίλαος άρπάχτηκε σηκώντας από μερικά γερά μπράτσα...

—"Όχι! ό Θεός να βάλη τό χέρι του...

Καινούργιοι ψιθυροί διέτρεξαν τόν κόσμο κι' όλων τό ένδιαφέρον έφτασε στο κορφωμά του. 'Ακούα και ή χήρα σήκωσε τό κεφάλι και κύτταξε με άνησυχή άπορία τόν 'Αγισίλαο που σταθηκε θάρυ, ευθυμής, συγκινημένος μπροστά στο φέρετρό.

—"Ήλθα να σε άποχαριτώσω, φίλτατε Γιωργάκη, άρχισε ό ορτορας και ή

φωνή του άντήχησε ξερή μέσα στους έλλους της έκκλησίας. "Ήλθα να σου άπευθύνω τό ύστατον χαιρε και συγχρόνως τά θερμά... συγχαρητήριά μου διά τήν λυτρωσίσι σου από τά βάσανα τού μάταιου τούτου κόσμου!

"Η λέξη «συγχαρητήρια» δεν συνήθίζεται σε κηδείες κι' άντήχησε παράξενα στ' αυτιά του άκροατηρίου. 'Αλλά άδιάφορος για τήν έντύπωσι ό φίλτατός μου 'Αγισίλαος συνέχισε ύψώνοντας λιγάκι τόν τόνο της φωνής:

—"Ω! πόσον γενναίως άντιμετώπισες αυτά τά βάσανα και με πόσην ύπομονήν άντεπεζήληδες εις τάς άντιεόρτητες του βίου. 'Ωμίλησα πολλές φορές διά τόν ήρωισμόν σου έν ζωή και έξέφρασα τήν γνώμην ότι έπρεπε να σου άπονεμηθ' παράσημον. Διότι δεν ήσουν μόνον ήρώας αλλά και στωικός φιλόσοφος, άντιμετωπίζων με έγκρατέστησιν άκούη και τήν παντούφλαν της συζύγου — τήν συζυγικήν παντούφλαν, λέγω — ή όποια περιίπταται έν είδει περιστεράς υπέρ τάς κεφαλές όλων ήμών τών πανδρεμένων, που έθιπτευσαν εις τό στρατόπεδον του γάμου.

Μερικοί στο άκουσμα της παντούφλας δεν ύπόρεσαν να συγκρατήσουν τά γέλια. 'Αλλοι, όμως — οι στενότεροι συγγενείς — άγρύωναν:

—Τί λέει, μωρέ!

—Γιά παντούφλα μιλά.

—Δεν τόν δειχνουν από κει;

"Η βαρυνεθούσα χήρα άκούοντας τόν έξάσφαμο που είχε άρχισι εναντίον της ό φίλτατός μου 'Αγισίλαος δέκομε ένα λυγμό της κι' έστρεψε με άγανάκτησι τά δακρυσμένα μάτια της στον ορτορα. 'Εκείνος όμως, άτάραχος συνέχισε:

—"Η συζυγός σου με κυττάζει, φίλτατε Γιωργάκη, λίαν άνησυχος, διότι νομίζει ότι είναι δυνατόν εις τήν ακατάληπτον ταύτην στιγμήν, να διαπράξω τήν γκάφην να όμιλήσω διά τήν δράσιν της.

"Όχι, κυρία μου! "Όχι, άγαπήτη μου Μελπομένη! Σέβομαι ταύτην τήν στιγμήν τόν πόνον σου και δεν θα άναφέρω τό πόσον έφρόντισες να στελής γοργώτερα εις τόν τάφον τόν πολυκλαυστον Γιωργάκην μας, με τις παντούφλες σου, με τους καυγάδες σου, με τας ζηλοτυπίας σου, με τάς θουλικάς σου κρεβατομουρούρας, με τά κυνηγιά σου.

Στό σημείο αυτό έσκούε ή βαρυνεθούσα χήρα:

—Τί σου λέει, Γιωργάκη μουσουσου! Τί σου λέει ό ψεύταρος! Σου σήκωσα ποτέ παντούφλα; Μίλα τουσουσου...

Κι' ό ορτορας με τήν ίδια πάντα άταραξία συνέχισε:

—Δυστυχώς, φίλτατη Μελπομένη, δεν ήμπορεί να όμιλήσ' ό φίλτατος Γιωργάς και να έπιβεβαιώση όσα λέγω κατ' αυτήν τήν Ιεράν στιγμήν. Θα πάρη εις αυτήν τήν Ιεράν στιγμήν τόν βαρυντόν τάφον του τήν άνάμνησιν τών βαρυνάτων παντούφλων σας και της διαπεραστικής φωνής σας, λαμπρόν δείγμα της όποιας ταύτην τήν στιγμήν μάς δίδετε!

Γέλια άντήχησαν, ενώ ή βαρυνεθούσα χήρα έσκούε:

—Δώστε τοσουν! Πιάστε τοσουν! Βγάλετε τον δεωωωω!

Τήν ίδια στιγμή ό 'Αγισίλαος άρπάχτηκε σηκώντας από μερικά γερά μπράτσα...

—"Όχι! ό Θεός να βάλη τό χέρι του...

Καινούργιοι ψιθυροί διέτρεξαν τόν κόσμο κι' όλων τό ένδιαφέρον έφτασε στο κορφωμά του. 'Ακούα και ή χήρα σήκωσε τό κεφάλι και κύτταξε με άνησυχή άπορία τόν 'Αγισίλαο που σταθηκε θάρυ, ευθυμής, συγκινημένος μπροστά στο φέρετρό.

—"Ήλθα να σε άποχαριτώσω, φίλτατε Γιωργάκη, άρχισε ό ορτορας και ή

φωνή του άντήχησε ξερή μέσα στους έλλους της έκκλησίας. "Ήλθα να σου άπευθύνω τό ύστατον χαιρε και συγχρόνως τά θερμά... συγχαρητήριά μου διά τήν λυτρωσίσι σου από τά βάσανα τού μάταιου τούτου κόσμου!

"Η λέξη «συγχαρητήρια» δεν συνήθίζεται σε κηδείες κι' άντήχησε παράξενα στ' αυτιά του άκροατηρίου. 'Αλλά άδιάφορος για τήν έντύπωσι ό φίλτατός μου 'Αγισίλαος συνέχισε ύψώνοντας λιγάκι τόν τόνο της φωνής:

—"Ω! πόσον γενναίως άντιμετώπισες αυτά τά βάσανα και με πόσην ύπομονήν άντεπεζήληδες εις τάς άντιεόρτητες του βίου. 'Ωμίλησα πολλές φορές διά τόν ήρωισμόν σου έν ζωή και έξέφρασα τήν γνώμην ότι έπρεπε να σου άπονεμηθ' παράσημον. Διότι δεν ήσουν μόνον ήρώας αλλά και στωικός φιλόσοφος, άντιμετωπίζων με έγκρατέστησιν άκούη και τήν παντούφλαν της συζύγου — τήν συζυγικήν παντούφλαν, λέγω — ή όποια περιίπταται έν είδει περιστεράς υπέρ τάς κεφαλές όλων ήμών τών πανδρεμένων, που έθιπτευσαν εις τό στρατόπεδον του γάμου.

Γυναίκες 40

ΥΜΝΟΣ θάπρεπε να γίνη στην Γυναίκα ειδικά
που έλαμπρυνε κι' εκείνη, μια ιστορική σελίδα,
"Υμνος, να τον τραγουδάνε κι' οι γενιές μελ
(λοντικά).

"Υμνος για την 'Ελληνίδα, — και πρώτη—
που κινδύνους άψηφάνας, έτρεξε κοντά
με τον 'Ελληνα στρατιώτη
την στιγμή που η Πατρίδα, κάλεσε όλα τα παιδιά της...

Λεβεντόκορη κοπέλλα, λυγρή σαν Καρυάτις,
όφησε τον άργαλειό της σής 'Ηπειρου τα χωριά
και με κάσες φορτωμένη, πήρε την ανηφορία,
σκαρφαλώνοντας σε όρη,
στον Μοράβα, στο Τομόρι,
κουβαλώντας στους λεβέντες που εκεί πάνω πολεμούσαν.
σε άπάτητες κορφές,
όπλα, φάρμακα, τροφές...
Κι' έτσι, παίρνανε κουράγιο και άδάμαστοι ώρμούσαν
οι λεβέντες οι φαντάροι
μ' ένα άλλοιωτικό καμари.

Κι' ανεβαίνουν οι δροσάτες και γλυκερές χωριατοπούλες,
όλες 'Ηπειρώτοπούλες,
απ' τα βόρεια τα χωριά
κι' ανεβαίνουν φορτωμένες, μέσ' τα κρύα παγωμένες
την άληθινή 'Ελληνίδα, πρώτη στην παλληκαρία.
Και δούλεψαν όλες, όλες!... Ούτε 'Ηπειρου τα βουνά,
κι' άλλες που δεν κουβαλούσαν σής νοσοκομεία
ήταν κάτασπρα ντυμένες μέσα στα νοσοκομεία
και με τ'α χαμόγελά τους γλύκαιναν άληθινά
τον στρατιώτη τραυματία κάποιο άρρωστο παιδί
που περιμενε, στού πόνου το κρεβάτι ξεπλωμένο,
για κατρή της Πατρίδας, κουρασμένο, πληγωμένο
τη ζωή να ξαναδη...

"Ετσι ακούραστες γυρνούσαν και ακούραστα κερνούσαν
τα γλυκά χαμόγελά τους στα λεβέντικα παιδιά
και ξεχείλιζε η 'Αγάπη και τα δάκρυα συγκινούσαν
κάθε τρυφερή καρδιά.
Οι Γυναίκες του Σαραντά!... Πόσες αδερφές και μάνες
δεν περίμεναν ν' ακούσουν της Ειρήνης τις καμπάνες
κι' όλο κάνανε μετανοίες στον Θεό και προσευχές,
κουβαλήτρες, νοσοκόμες και άδάμαστες ψυχές.
Οι Γυναίκες του Σαραντά!... Κι' έξω απ' τα νοσοκομεία,
δίχως δρόσι, ούτε μία δεν άπέμεινε, ούτε μία.
Κι' όσες ίσως ήταν έξω υπό ύπηρεσίες άλλες,
όλες τους, μικρές μεγάλες
νοιώθανε για το καθήκον, τόσο άλήθεια πυρετά
κι' όσο ήταν δυνατό,
σ' όλα τους τα μερονύχτια, πλέκανε για τον Στρατό,
Κάλτσες, γαντιά και πουλόβερ και κουβέρτες και φανέλλες
παντρεμένες και κοπέλλες
δεν σταθίκανε στιγμή

κι' ενώ ακούγονταν τριγύρω κάποιες μάνες οι λυγμοί
όταν θόλωνε το βλέμμα
έτοιμάζανε το δέμα,
του λεβέντη πουχε πάει, να μην δη πατρίδα σκλάβο
και κοιμότανε στα χιόνια του 'Ιδαν και του Μοράβα!...
Καμαρώστε οι Γυναίκες! Μ' όλη την ψυχή σας δώστε
της τιμής τον άξιο φόρο, σε μανάδες κι' αδελφές,
που ακούραστες άλήθεια — τις Γυναίκες καμαρώστε! —
που σε άπάτητες ραχούλες και ψηλές βουνοκορφές,
μέσ' την άγρια καταιγίδα,
είχαν φέρει την ελπίδα,
στα παιδιά τους και τ' αδελφία, που με τ' όπλο τους στο
μένανε άγρυπνοι τη νύχτα, νηστικοί το μεσημέρι...
Καμαρώστε τις Γυναίκες πέρα-πέρα, μία-μία
που δεν στάθηκαν στιγμή
και σκορπίζανε το κέφι κι' έφερναν την ευθυμία,
δίχως ν' ακουστούνε διόλου της καρδιάς τους οι λυγμοί!

*
"Όταν από κάποια ράχη
μια χαροκαμένη μάνα, πέρα αντίκρυζε μια μάχη
—κι' είχε χάσει το παιδί της, σ' άλλη μάχη φονική—
έννοιωθε κι' αυτή μονάχη
μια στοργή καινούργια νύχη
κι' άλλου γιουό γινόταν μάνα, πιο γλυκειά και στοργική.
Κι' ίσως νάλεγε: 'Η ψυχή μου
δεν μπορεί να ξεχωρίση το χαμένο το παιδί μου,
που σκοτώθηκε μια νύχτα σε μιάν άγρια λαγκαδιά,
από τ' άλλα τα παιδιά!
Και καμάρωνε κι' ο κόσμος τις ηρώικες εκείνες
τις Γυναίκες που ανεβαίνουν, απ' τα βάρη τους, σκυφτές!
—Τί Σουλιώτισες καινούργιες!... Τί καινούργιες Μπον
(μουλίνες
οι Γυναίκες είν' αυτές!...
Δεν διαφέρανε καθόλου! Πλούσιες και φτωχές άντάμα
τον 'Αγώνα των παιδιών τους τον βοηθήσανε γερά.
Λες και τόχανε σαν τάμα
δίχως δάκρυ, δίχως κλάμμα
ν' αντίκρυσουν μέσ' το πένθος, κάποιες Νίκης τη χαρά!

*
"Έντεκα περάσαν χρόνια κι' όμως οι χαροκαμένες
δεν μιλάνε... Κι' αν γυρίζουν πάντα μαυροφορεμένες,
σεβασθήτε τις Γυναίκες που προσφέρανε βοήθεια!...
σεβασθήτε τις μητέρες και τα μητρικά τους στήθεια!
πούχανε Γιγάντων γάλα
και θηλάσαν τα παιδιά τους και τα είδανε μεγάλα
και τα χάσανε μια μέρα σ' άγρια και πυκνά ρουμάνια.
Δεν γυρνούν με περηφάνεια
κι' ούτε λέξι μία, δεν λένε...
"Όμως πάντα τέτοια μέρα στη γωνιά τους σιγοκλαίνε
και θυμούνται... και θυμούνται, κάποιο άξιο παλληκάρι
που όπως θέλησε η Μοίρα, η Πατρίδα τόχει πάρει!...

*
"Υμνος πρέπει να γραφή
για τη σύζυγο, τη μάνα και την κάθε μια αδερφή,
που τους έπαιρνε τον νου,
ή περπατούσε του έχθρου μας, μέσ' το χώμα του 'Αλβανού
που ν'α πρέπει!... Τέτοιος 'Υμνος για τη θεία 'Ελληνίδα,
που να μη σής 'Ιστορίας την καλύτερη σελίδα
και να λέν: 'Ελληνίδες... έτσι πάντα
σαν κι' εκείνες τις Γυναίκες του άλησμόνητου Σαραντά!
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η Βαβίλιββα Του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Φράγκα επισκέπτεται τον αρχηγό της Δημοσίας Ασφαλείας και του ανακοινώνει το μυστικό της. Πιστεύει ότι η κόμηση Ναδίνα δεν είναι η μητέρα της, αλλά κάποια άλλη που της μοιάζει καταπληκτικά. Τού εξηγεί δε ότι η κόμηση έχει συμφέρον να παντρεύη την Τερέζα με τον κ. ντε Κομρεν-μόν, γιατί αυτός την αγαπάει τρελλά και θα δέχονταν να την πάρει χωρίς προίκα.

27ον —Εξακολουθήστε, δεσποινίς, της είπε ο κ. Ζερβαί με ζωηρό ενδιαφέρον. Παρακολουθώ τη σειρά των σκέψεών σας με μεγάλη προσοχή.

—Ο παππούς μου, εξακολουθούσε η Φράγκα, ο μαρκήσιος ντε Σάντα Κρούζ, είχε μεγάλη περιουσία στην Αβάνα της Κούβας. Δυστυχώς όμως ήταν χαρτοπαίκτης και άσπαστος και όταν πέθανε, η γιογιά μου βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση. Ωστόσο, επειδή εκείνη την εποχή η μητέρα μου ήταν αρραβωνιασμένη με το γιο της Βαρώνης Γιακουμπσεν, τον Όλιβι, το συνοικέσιό αυτό, έκανε τη γιογιά μου να ξεχάσει τους φόβους της για το μέλλον...

—Δεν πραγματοποιήθηκε λοιπόν το συνοικέσιό αυτό;

—Τρείς μήνες πριν απ' το γάμο, ο Όλιβι Γιακουμπσεν πέθανε εδώ, στο Παρίσι...

—Μου φαίνεται, ότι το θυμάται αυτό, είπε ο κ. Ζερβαί. Ο θάνατός του, αν δεν γελιόμαι, ήταν ξαφνικός και μυστηριώδης. Η Φράγκα δεν απάντησε. Ο κ. Ζερβαί κατάλαβε ότι η νέα δεν ήθελε να προχωρήσει περισσότερο. Και δεν έπαινε.

—Εξακολουθήστε τη διήγησή σας παρακαλώ, δεσποινίς, είπε.

—Την εποχή εκείνη, συνέχισε η Φράγκα, ζούσε στην Αβάνα ένας αδελφός του παππού μου, ο δόν Ζοζέ ντε Σάντα-Κρούζ. Είχε φύγει πριν από πολλά χρόνια από εκεί κι η γιογιά μου δεν είχε ακούσει να γίνεται ποτέ λόγος γι' αυτόν. Ο δόν Ζοζέ είχε πολύ μεγάλη περιουσία κι είχε φέρει μαζί του ένα νέο Γάλλο, τον κύπητα Χριστιανό ντε Ροσβέλ, που τον προστάτευε.

—Ο κύμης Χριστιανός ντε Ροσβέλ είναι ο πατέρας σας, υποθέτω.

—Μάλιστα. Κι' επειδή τότε πέθανε ο Όλιβι Γιακουμπσεν, ο δόν Ζοζέ θέλησε να παντρεύη τον προστάτευμένο του με την ανήψια του τη Ναδίνα. Και το πέτυχε στο τέλος. Η χαρά του όταν γεννήθηκε η Τερέζα ήταν απεριγράπτη. Πέθανε, όμως, πριν η αδελφή μου συμπληρώσει το δεύτερο χρόνο της ηλικίας της. Ο δόν Ζοζέ ήταν άνθρωπος με λεπτά αισθήματα, μα εκκεντρικός κι' έκανε μία παράξενη διαθήκη. Αφού στην Τερέζα δόθηκε το τμήμα της περιουσίας, με τον όρο ότι ο κύμης ντε Ροσβέλ θα έβη, σε όλη του την ζωή, την επικαρπία της.

Τα μάτια του κ. Ζερβαί πετούσαν λάμψεις σαν να είχε δυνατό πύρετό.

—Και στη συνέχεια σας δεν άφησε τίποτε, σωστά;

—Αφού ένα μεγάλο γήρμα του στην Κούβα, που θα της έδινε πολύ μεγάλο εισόδημα.

—Ετσι ολόκληρη η περιουσία που διαχειρίζεται σήμερα ο πατέρας σας αν, και στην αδελφή σας;

—Μάλιστα...

—Και πόση είναι η περιουσία αυτή;

—Πολλά εκατομμύρια! Δεν ξέρω όμως πόσα ακριβώς.

—Πολλά εκατομμύρια... είπε συλλογισμένος ο κ. Ζερβαί. Και όμως η αδελφή σας λίγο έλειψε να πεθάνει της πείνας!

—Αν σωτήσατε την κόμηση γι' αυτό το ζήτημα, θα σας πη ότι η Τερέζα είχε επαναστατήσει κατά των νονών της

κι' ότι έπρεπε να τιμωρηθώ πολύ αυστηρά.

—Και δεν διαμαρτυρήθηκε η αδελφή σας; Δεν αντέδρασε καθόλου;

—Δεν είχε κανένα τέτοιο δικαίωμα, δυστυχώς, κ. Ζερβαί. Αυτή είναι η αλήθεια. Γιατί ζούσε ο πατέρας μας που είχε την επικαρπία της περιουσίας της και συνεπώς δεν μπορούσε να γίνει τίποτα...

—Ο πατέρας σας, όμως, είναι βαρειά άρρωστος παρατήρησε ο κ. Ζερβαί μ' ένα ιδιαίτερο τόνο στη φωνή, που δεν ξέφυγε απ' την προσοχή της Φράγκας.

—Εκείνη σήκωσε ξαφνικά το κεφάλι της. 'Απ' τη φασιογνωμία της έδειχνε ότι είχε πάρει μία μεγάλη απόφαση.

—Κύριε Ζερβαί, του είπε, νοιώθω πως μπορώ να έχω απόλυτη εμπιστοσύνη σ' εσάς. 'Ηρθε λοιπόν να σας έκμυστηρευθώ τις υποψίες μου.

Τα λόγια της αυτά έκαναν ζωηρή εντύπωση στον αρχηγό της Ασφαλείας.

—Σας ευχαριστώ, της είπε, γι' αυτή

ΙΟ ΛΑΚΡΙΝΙΙ ΙΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Οικονομίες

Χειμώνας ξορκισμός προδύ—
και τους γνωστούς σου τους γαβιά—
σταμάτα τους κομμάτι,
μπαρά μεγάλη μη μάς βρή
και πάρα πάνω μη μανρί
τό... μαύρο μας το μάτι.

Κάνε τα μάτια τα στραβά,
ή όρεξί σου κι' αν τραβά
νιμερινά μοντέλλα,
γιατί, Φροσί, και των δυνων—
τό στομαχάκι τ' αδειανό
θα παίξη... ταραντέλλα!

Τετοια ζωή, στο κάθε τί,
οικονομίες απαιτεί
«αίματηρες», που λένε,
αλλοιώς στον άλλο κόσμο πιά
και δεν σε ψέλνει ού—
(τε παπα—
ούτε γνωστοί σε κλαί—
(νε!

Ριχτό, λοιπόν, στην
τσίγγινια
μη σε... ματώσω στη
(μπαλόνια,
τσουράκι και τσου—
(βαλόν
και τότε, θέλοντας και
(νή,
...αίματηρες οικονομί—
θα κάνης διγώς άλλο!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

την εμπιστοσύνη σας. Θα δείτε ότι θα φανεί αείος της...

Η Φράγκα τότε εξακολουθούσε:

—Ο πατέρας μου, όπως σας είπα, είναι άρρωστος βαρειά και μπορεί σήμερα—αύριο να πεθάνει. Κι' επειδή οι σχέσεις μεταξύ της αδελφής μου και της κόμησης δεν είναι ιδιόλου φιλικές, είναι φανερό πως η αδελφή μου, που δεν έχει καθόλου μαλακό χαρακτήρα, θα πετάξει αμέσως έξω από το μέγαρό μας την κόμηση και ο' αείωση να της μεταρθεύω ως το τελευταίο φράγκο τα χρήματά που της άφησε κληρονομιά ο θείος μας...

—Αν όμως η Τερέζα πεθάνει πριν απ' τον πατέρα μου και μάλιστα ατεκνική και χωρίς να φησι διαθήκη, τότε θα την κληρονομήσει ο πατέρας μου και η κόμηση και, τότε, απ' τον θάνατό του πρώτου, η κόμηση θα γίνη κυρία της τεραστίας περιουσίας του δόν Ζοζέ.

—Ο κ. Ζερβαί ήταν κατάχλωμος.

—Το συμπέρασμά σας, είπε, είναι πολύ λογικό! Είναι τρούμερη η κατηγορία σας και φοβερός ο αποκάλυψής σας, δεσποινίς Φράγκα...

—Φοβερός η δ'χι, κύριε Ζερβαί, απάντησε η νέα, σας παρακαλώ να πιστέψετε ότι όσα ακούσατε απ' το στόμα μου είναι η καθαρή αλήθεια! Η διαθήκη αυτή τη τυχοδιωκτική, που καταφέρει να πάρει τη θέση της μητέρας μου και να τους ξεγελάσει όλους, εκτός όμως από μένα, δεν είναι μία συνθηματική γυναικία. Ξέρει να ετοιμάσει καλά τα σχέδιά της και να προλαβαίνει κάθε εμπόδιο...

—Όταν πάρη μία απόφαση, τίποτα δεν την τρομάζει για την πραγματοποίησή της. Κι' έτσι για να εξασφαλίση θάνατο πλούτη για τον εαυτό της, αποπειράθηκε να ξεκάνη την Τερέζα πριν πεθάνει ο πατέρας μας, για να κληρονομήσει αύριο όλη την περιουσία της.

—Όλα σας λέτε, δεσποινίς, είπε πικρά, πολύ πιθανό... Το έγκλημά όμως πως μπορεί να το εκτελέσει χωρίς να προκαλέσει υποψίες; Γιατί, την ημέρα που έγινε το έγκλημά, μου φαίνεται πως βρισκόταν μαζί σας, στη Νορμανδία...

—Μάλιστα, κύριε Ζερβαί!

—Τότε πως μπορεί να λείπει από εκεί χωρίς να το διατηρήσει και χωρίς να την υποψιασθείτε, όταν μάθετε τη δραματική απόπειρα εναντίον της αδελφής σας;

—Την υποψίασθήκα λίγο ανώτερο, όταν ζήτησα να εμβαθύνω περισσότερο σ' αυτή την υπόθεση. 'Ακούστε... 'Ημιαστέ πραγματικά στο κτήμα μας, στη Νορμανδία. 'Επειδή όμως η Σίμπυλ κι' εγώ α-ποστρεφόμενες την κόμηση, ζούσαμε χωριστά. 'Όσο για τον κόμηση, ήμιαστέ απαγορευμένο να πάμε να τον δωμε στο δωμάτιό του. Ρωτούσαμε μόνο για την υγεία του και μάθαίναμε τι κάνει. Την ημέρα που έγινε το έγκλημά, λίγο πριν από το πρόγευμά, η κόμηση μας ειδοποίησε με την καυαλιέρα της ότι ήταν άδεια κι' ότι μπορούσαμε να προγευματίσουμε μόνες. Όταν κάποιος ρώτησε σχετικά την καυαλιέρα—υποθέτω δε να την ρωτήσατε και σεις—εμάθα ότι η κόμηση είχε, όπως είπα, πονηκέφαλο κι' είχε κλειδωθεί στο δωμάτιό της, απαγορεύοντας αυστηρά να την εμψυθούν ή να ταραξούν την ησυχία της.

—Τι ώρα έγινε αυτό;

—Κατά τις δέκα, πριν απ' το μεσημέρι.

—Και τι νομίζετε ότι συνέβη πραγματικά;

—Νομίζω ότι η κόμηση μεταμφιεσθήκε έτσι, ώστε να μη την αναγνωρίσει κανείς. Βγήκε κρυφά απ' το σπίτι το μεσημέρι, την ώρα που έμεις βρισκόμαστε στο τραπέζι κι' οι υπαρκτές ήταν απασχολημένοι στην κουζίνα, πήρε το τραβέρ που φέρνει στις δυο το απόγευμά και έφτασε στις έφτά το βράδυ στο Παρίσι. Μό-

λις έφτασε λοιπόν πήγε άμεσα στην Μοναχική, στο σπίτι της Τερέζας. 'Εκεί θα κρυφτηκε στο διαμέρισμα που ήταν πλάι στο δωμάτιο της αδελφής μου και θα περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να πραγματοποιήσει το βδελυρό έγκλημά της. 'Από εκεί όμως άκουσε όλη τη συζήτηση του Ροβέρτου και της Τερέζας και τότε άλλαξε σχέδιο. 'Αποφάσισε δηλαδή να σκοτώσει την αδελφή μου και να ένοχοποιήσει το Ροβέρτο...

Τα μάτια του κ. Ζερβαί έλαμψαν από ένθουςιασμό.

—Τα λογικά συμπεράσματά σας, δεσποινίς, της είπε, φανερώουν ότι έχετε εξαιρετική αντίληψη! 'Αν θέλετε τώρα να μου αποκαλύψετε τίποτ' άλλο, σας παρακαλώ, μη διατάξετε... Δεν ξέρετε πόσο με διαφωτίζει κάθε λέξη σας...

—Ξέρω, είπε η Φράγκα, ότι ο δολοφόνος ύστερ' απ' το έγκλημά έκανε άνα-κάτω τα συρτάρια της Τερέζας. 'Εψαχνε για να βρή κάτι. 'Αν, όμως, ο δολοφόνος της ήταν ο Ροβέρτος, τί ζητούσε τάχα να βρή μέσα στα χαρτιά της; Χρήματα; 'Αλλά είχε κιόλας στα χέρια του την έπιταγή των πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων.

—Ο κ. ντε Κομρενμόν ισχυρίζεται ότι ήθελε να καταστρέψει κάθε έγγραφο, που θα μπορούσε να κάνει γνωστή την ταυτότητα του θύματος, για να μπορέσει έτσι να προφτάσει να πάρη στην 'Αγγλία και να εξαργυρώσει το τοκέ, πριν αρχίσει η αστυνομία την καταδίωξή του...

—Δεν είναι δόλοιοι στα καλά του ο κ. ντε Κομρενμόν! φώναξε η Φράγκα. Πώς συλλογίζεται αυτός ο άνθρωπος; Για ποιο λόγο θα άλλαζε η θέση του ένοχου, αν τυγχόν γινόταν άμεσα γνωστό ότι το θύμα ανήκε στην οικογένεια ντε Ροσβέλ. 'Ομοίως, η αστυνομία θα φρόντιζε για το πωσδήποτε, να ερευνήσει την πρώτη στιγμή, ο φίλος του θύματος! 'Αφού μάλιστα ο φίλος αυτός είχε γίνει άφαντος, προδίδοντας ο ίδιος τον εαυτό του με τη φυγή του!...

—Σκέψτεστε πολύ σωστά, δεσποινίς, παρατήρησε ο κ. Ζερβαί.

—Η κόμηση όμως, αν παραδεχτούμε πως αυτή ήταν η δολοφόνος, είχε μεγάλο συμφέρον να βρή κάτι στα χαρτιά της αδελφής μου... 'Ηθελε, απλούστατα, να βρή τη διαθήκη της Τερέζας και να την εξαφανίσει. Γιατί, αν η αδελφή μου είχε κάνει διαθήκη και η κόμηση δεν την εξαφάνιζε, ο σκοπός του έγκλημάς της δεν θα πραγματοποιούνταν.

—'Η Φράγκα σώπασε λίγο κι' έπειτα πρόσθεσε:

—'Α! Ξέχασα να σας πω και κάτι άλλο... Κατά τη γνώμη μου, θα είχε μεταμφιεσθή η κόμηση, θα είχε μεταμφιεσθή σε άντρα. 'Αλλωστε, της άρεσε συχνά να φοράει ανδρικά ρούχα. Κι' έπειτα δ'χι είναι ψηλή κι' αδύνατη, τα ρούχα αυτά της πηγαίνουν θαυμάσια!

—Τότε, είπε ο κ. Ζερβαί, αυτή θα άφανε να πέσει απ' το ποικυμισμό της στο κυμπί που βρήκαμε μέσα στο δωμάτιο της αδελφής σας, καθώς και δυο—τρία φύλλα απ' τη γαρβένια που είχε στο πέττο της.

—Βέβαια. 'Η γαρβένια είναι, αλλωστε, το λουλούδι της προτιμήσεώς της, απόκοιθηκε η Φράγκα.

—Δεσποινίς, είπε ο κ. Ζερβαί, σας ευχαριστώ για την εμπιστοσύνη σας. 'Ολα όσα μου είπατε, θα μείνουν για πάντα θαμμένα μέσα στην ψυχή μου και δεν θα βγούν από εκεί παρά μόνο αν το απαιτήσει η σωτηρία του Ροβέρτου...

—'Η νέα σηκώθηκε.

—Συγγνώμη, της είπε ο κ. Ζερβαί, έχω να σας κάμω μερικές ερωτήσεις ακόμα. Δεν υποψιαστήκατε ποτέ ποιά μπορεί να είναι εκείνη που μοιάζει τόσο της μητέρας σας και που πήρε τη θέση της;

—'Α! 'Η Σίμπυλ κι' εγώ, αυτά τα τελευταία χρόνια, προπατήνα το σκεφτήκαμε με πολλές φορές αυτό... 'Ακούστε... 'Η Σίμπυλ ζούσε από μικρό κοριτσάκι στο σπίτι του μαρκησιού ντε Σάντα Κρούζ, σπύτι του μαρκησιού μου. Είχε ακούσει τον πατέρα της μητέρας μου, Είχε ακούσει λοιπόν να μιλούσε πολλές φορές για τον ερωτικό δεσμό που είχε ο μαρκήσιος με μία μιγάδα εξαιρετικής καλλονής, που ονομαζόταν Μαχά. 'Ετσι καταλήξαμε στο

συμπέρασμα η Σίμπυλ κι' εγώ ότι πιθανόν ο παπούς μου να είχε αποκτήσει απ' αυτή τη μιγάδα μία κόρη, της ίδιας περίπου ηλικίας με τη μητέρα μου. 'Η μητέρα μου έμοιαζε καταπληκτικά με τον παπού μου. 'Όπως λοιπόν του έμοιαζε η νόμιμη κόρη του, ίσως να του έμοιαζε κι' η νόθος...

—Δεν είναι πρώτη φορά που συμβαίνει ένα τέτοιο πράγμα, παρατήρησε ο κ. Ζερβαί. 'Εχω μάλιστα ένα φίλο που παντρεύτηκε δυο φορές κι' απόκτησε από ένα παιδί από κάθε σύζυγό του. 'Ε, λοιπόν, τα παιδιά αυτά που είχαν δυο μητέρες, μοιάζουν καταπληκτικά μεταξύ τους. 'Αλλά, αφού έρωσα πάλι στη μητέρα σας, φανερώνεται πως ο πατέρας σας συνάντησε τη νόθο κόρη του παπού σας, την ερωτεύθηκε και την έβαλε στη θέση της μητέρας σας.

—Είπε η μόνη εξήγησή που φάνηκε πιθανή σ' εμένα και στη Σίμπυλ, αποκρίθηκε η νέα.

—Τότε, είπε ο κ. Ζερβαί, πρέπει με κάθε τρόπο να προσπαθήσουμε ν' ανακαλύψουμε την αλήθεια. 'Εχω φίλους στίς 'Αντίλλες και θα τους χρησιμοποιήσω γι' αυτό το σκοπό. 'Επίσης κι' η Βαρώνη Γιακουμπσεν, που έμεινε πολλά χρόνια στην 'Αβάνα, θα ξέρη πρόσωπα κατάλληλα για να μας πληροφορήσουν. Μιλήσατε ποτέ για τις υποψίες σας αυτές στη νονά σας;

—Ποτέ, κύριε. 'Η νονά μου ήξερε ότι έχω τέτοιες υποψίες, αλλά ποτέ, ούτε η μία, ούτε η άλλη, κάναμε τον παραμικρό σχετικό υπαινιγμό. Μονάχα σήμερα το πρωί της μίλησα φανερά πιά για την κόμηση ντε Ροσβέλ.

—Της μιλήσατε για τον ερωτικό δεσμό του μαρκησιού ντε Σάντα Κρούζ με τη μιγάδα Μαχά και την παρακαλέσατε να στρέψει προς τα εκεί τις ερευνές της; Ξέρετε σε ποιά νησιά των 'Αντιλλών κατοικούσε η μιγάδα αυτή;

—'Οχι, κύριε. 'Η Σίμπυλ δεν θυμάται να το άκουσε ποτέ. 'Αλλά υποθέτει ότι θα είναι γνωστή η ιστορία αυτή στην 'Αβάνα...

—'Εχει μεγάλη σημασία, βλέπετε, ν' αποδείξουμε ότι η κόμηση ντε Ροσβέλ δεν είναι μητέρα σας, αλλά μία τυχοδιωκτρία που την εξαφάνισε και πήρε τη θέση της. 'Αλλιώς, πως θα πιστέψω ο κύμης πρώτα κι' έπειτα ο ένορκος, ότι μία μητέρα βέλησε να δολοφονήσει την κόρη της;...

—'Ω, ναι, έχετε δίκιο, απάντησε η Φράγκα.

—'Ετοιμαζόταν να χαιρετήσει τον κ. Ζερβαί, όταν ξαφνα πρόσθεσε:

—Κύριε, έχω κάτι ακόμη να σας πω. 'Τι είναι; Λέγετε...

—Μου αναφέρατε τη συνομιλία σας με τον δόκτορα Μερτιάν. 'Όπως σας είπε ο διάσημος αυτός φρενολόγος, μία δυνατή

συγκίνηση μπορεί να κάνει καλά την Τερέζα. Λοιπόν, η νονά μου θα στείλει επίτηδες ένα βαπόρι για να φέρη τον 'Αντρέα πίσω, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

—'Ω! φώναξε ο κ. Ζερβαί. Φτάνει να γίνη αυτό πριν απ' τη δική!

—Ναι! είπε η Φράγκα. Και φτάνει να μην έχη συμβή ως τότε καμιά καινούρια συμφορά, ανεπαρκώς αυτή τη φορά, στη δυστυχισμένη αδελφή μου.

—Ο αρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας έκανε μία απότομη κίνηση και είπε:

—Από τη στιγμή που αρχίσατε να μου μιλάτε, δεσποινίς, ο φόβος αυτός με βασανίζει. Δεν ήθελα να σας πω τίποτε για να μη μεγαλώσω τις ανησυχίες σας. 'Αλλά, αφού είσατε πρώτη μου κάνατε λόγο γι' αυτόν, θα σας πω καθαρά όλες μου τις σκέψεις. 'Οχι, η αδελφή σας δεν είναι ασφαλισμένη, όσο βρίσκεται στο μέγαρο ντε Ροσβέλ. Για δυο λόγους τώρα η κόμηση θα θέλη τον θάνατό της: ο πρώτος είναι ο παλιός, της άρπαγής της περιουσίας της, και ο άλλος, ο φοβερότερος...

—'Ω, ναι, σας καταλαβαίνω! τον διέκοψε η Φράγκα. Δεν πρέπει η Τερέζα ν' ανακτήσει τα λογικά της, γιατί τότε ν' αποκαλύψει και θα τους χρησιμοποιήσω γι' αυτό το σκοπό. 'Επίσης κι' η Βαρώνη Γιακουμπσεν, που έμεινε πολλά χρόνια στην 'Αβάνα, θα ξέρη πρόσωπα κατάλληλα για να μας πληροφορήσουν. Μιλήσατε ποτέ για τις υποψίες σας αυτές στη νονά σας;

—Ποτέ, κύριε. 'Η νονά μου ήξερε ότι έχω τέτοιες υποψίες, αλλά ποτέ, ούτε η μία, ούτε η άλλη, κάναμε τον παραμικρό σχετικό υπαινιγμό. Μονάχα σήμερα το πρωί της μίλησα φανερά πιά για την κόμηση ντε Ροσβέλ.

—Της μιλήσατε για τον ερωτικό δεσμό του μαρκησιού ντε Σάντα Κρούζ με τη μιγάδα Μαχά και την παρακαλέσατε να στρέψει προς τα εκεί τις ερευνές της; Ξέρετε σε ποιά νησιά των 'Αντιλλών κατοικούσε η μιγάδα αυτή;

—'Οχι, κύριε. 'Η Σίμπυλ δεν θυμάται να το άκουσε ποτέ. 'Αλλά υποθέτει ότι θα είναι γνωστή η ιστορία αυτή στην 'Αβάνα...

—'Εχει μεγάλη σημασία, βλέπετε, ν' αποδείξουμε ότι η κόμηση ντε Ροσβέλ δεν είναι μητέρα σας, αλλά μία τυχοδιωκτρία που την εξαφάνισε και πήρε τη θέση της. 'Αλλιώς, πως θα πιστέψω ο κύμης πρώτα κι' έπειτα ο ένορκος, ότι μία μητέρα βέλησε να δολοφονήσει την κόρη της;...

—'Ω, ναι, έχετε δίκιο, απάντησε η Φράγκα.

—'Ετοιμαζόταν να χαιρετήσει τον κ. Ζερβαί, όταν ξαφνα πρόσθεσε:

—Κύριε, έχω κάτι ακόμη να σας πω. 'Τι είναι; Λέγετε...

—Μου αναφέρατε τη συνομιλία σας με τον δόκτορα Μερτιάν. 'Όπως σας είπε ο διάσημος αυτός φρενολόγος, μία δυνατή

συγκίνηση μπορεί να κάνει καλά την Τερέζα. Λοιπόν, η νονά μου θα στείλει επίτηδες ένα βαπόρι για να φέρη τον 'Αντρέα πίσω, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

—'Ω! φώναξε ο κ. Ζερβαί. Φτάνει να γίνη αυτό πριν απ' τη δική!

—Ναι! είπε η Φράγκα. Και φτάνει να μην έχη συμβή ως τότε καμιά καινούρια συμφορά, ανεπαρκώς αυτή τη φορά, στη δυστυχισμένη αδελφή μου.

—Ο αρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας έκανε μία απότομη κίνηση και είπε:

—Από τη στιγμή που αρχίσατε να μου μιλάτε, δεσποινίς, ο φόβος αυτός με βασανίζει. Δεν ήθελα να σας πω τίποτε για να μη μεγαλώσω τις ανησυχίες σας. 'Αλλά, αφού είσατε πρώτη μου κάνατε λόγο γι' αυτόν, θα σας πω καθαρά όλες μου τις σκέψεις. 'Οχι, η αδελφή σας δεν είναι ασφαλισμένη, όσο βρίσκεται στο μέγαρο ντε Ροσβέλ. Για δυο λόγους τώρα η κόμηση θα θέλη τον θάνατό της: ο πρώτος είναι ο παλιός, της άρπαγής της περιουσίας της, και ο άλλος, ο φοβερότερος...

—'Ω, ναι, σας καταλαβαίνω! τον διέκοψε η Φράγκα. Δεν πρέπει η Τερέζα ν' ανακτήσει τα λογικά της, γιατί τότε ν' αποκαλύψει και θα τους χρησιμοποιήσω γι' αυτό το σκοπό. 'Επίσης κι' η Βαρώνη Γιακουμπσεν, που έμεινε πολλά χρόνια στην 'Αβάνα, θα ξέρη πρόσωπα κατάλληλα για να μας πληροφορήσουν. Μιλήσατε ποτέ για τις υποψίες σας αυτές στη νονά σας;

—Ποτέ, κύριε. 'Η νονά μου ήξερε ότι έχω τέτοιες υποψίες, αλλά ποτέ, ούτε η μία, ούτε η άλλη, κάναμε τον παραμικρό σχετικό υπαινιγμό. Μονάχα σήμερα το πρωί της μίλησα φανερά πιά για την κόμηση ντε Ροσβέλ.

—Της μιλήσατε για τον ερωτικό δεσμό του μαρκησιού ντε Σάντα Κρούζ με τη μιγάδα Μαχά και την παρακαλέσατε να στρέψει προς τα εκεί τις ερευνές της; Ξέρετε σε ποιά νησιά των 'Αντιλλών κατοικούσε η μιγάδα αυτή;

—'Οχι, κύριε. 'Η Σίμπυλ δεν θυμάται να το άκουσε ποτέ. 'Αλλά υποθέτει ότι θα είναι γνωστή η ιστορία αυτή στην 'Αβάνα...

—Καραμέλες!... Τσίγκλες εδώ!... (Του Β. Χριστοδούλου)

39

Ιστορικό διήγημα

Στα τέλη του 17ου αιώνα, ζούσε στο Έδιμβουργο ο ιππότης σέρ Φίλιπ Φόρεστερ. Ονομαστός για τις τρέλλες του και τις έρωτικές κατακτήσεις του, είχε πάρει γυναίκα τη δεσποινίδα Τζέμμι Φάλκονερ, που τον είχε συμπαθήσει για το κομψό παράστημά του.

Παρ' όλο όμως που ο Φόρεστερ φαινόταν ευθύς, ωστόσο είχε σκληρό χαρακτήρα. Κι' ενώ, ύστερ' από το γάμο τους η Τζέμμι τον αγαπούσε με πάθος, εκείνος της φερόνταν με αδιαφορία και πολλές φορές συνήθιζε να λείπει απ' το σπίτι, χωρίς λόγο. Ο αδελφός της Τζέμμι, ο ταγματάρχης Φάλκονερ, του έκανε συχνά παρατηρήσεις, αυτός όμως δεν έδινε σημασία.

Πέρασαν έτσι δυο χρόνια, όταν μια ημέρα, ο Φόρεστερ αποφάσισε να πάη έθελοντής στον πόλεμο.

κληροικοί του κατηγορούσαν ότι μεταχειριζόταν παράνομα μέσα και ζητούσε τη βοήθεια του Σατανά.

Παρ' όλ' αυτά, ο «Ιταλός γιατρός» είχε πολλούς φίλους στο Έδιμβουργο, που τον υποστήριζαν και τον συμβουλευ-

Εμφανικά, στο βάθος του καθρέφτη, άρχισαν να φαίνονται παράξενα...

όντουσαν, γιατί εκτός από τ' άλλα, ήξερε να πολεγή και το μέλλον. Η όψη του αυτή, έφτασε στ' αυτιά της λαίδης Φόρεστερ, που έτρεξε να τον ρωτήσει για την τύχη του συζύγου της.

«Έτσι, μια μέρα, η λαίδη Φόρεστερ και η λαίδη Μπόθουελ, ντυμένες φτωχικά τράβηξαν για το σπίτι του «Ιταλού γιατρού».

Μόλις είδε τις κυρίες εκείνος σηκώθηκε άμεσως και τις χαιρέτησε με σεβασμό.

— Έξω, τους είπε, ότι αυτή τη στιγμή με τιμούν με την επίσκεψή τους δυο κυρίες της αριστοκρατίας, η λαίδη Φόρεστερ κι' η λαίδη Μπόθουελ.

— Αφού τ' έχετε όλα, είπατε κατάπληκτη η λαίδη Μπόθουελ, θα ξέρετε, βέβαια, και το σκοπό της επίσκεψής μας.

— Έξω, μιλιά, είπατε ο γιατρός. «Θοβάτε να μάθετε για την τύχη του Σκωτσέζου σέρ Φίλιπ Φόρεστερ, που λείπει στη Γαλλία».

— Τότε, γιατρέ μου, μπορείτε να μάς πείτε τί έγινε ο σύζυγός μου; ρώτησε η Τζέμμι.

— Μου 'επε εύκολο, μιλιά, δη, είπε ο Ιταλός. «Αλλά πρέ-

πει πρώτα να σ' ας ρωτήσω: Μπορείτε να παρακολουθήσετε με τα μάτια σας τί κάνει τώρα ο σέρ Φίλιπ ή θέλετε να σ' ας το πω εγώ;

— «Αν μπορούμε να το δούμε με τα μάτια μας, είπαν οι κυρίες, το προτιμάμε...

— Καλά, είπε ο γιατρός. Πρέπει όμως να μου υποσχεθώτε πως ό,τι και αν δήτε, δεν θα πείτε λέξη. Το θέαμα που θα σ' ας παρουσιάσω, δεν θα κρατήσει περισσότερο από έφτα λεπτά της ώρας. Μια φωνή μόνο αν ακουστή, όχι μόνο δεν θα δήτε τίποτα, αλλά και θα ρισκινούνατε τη ζωή σας!

— Μας τρουμάζετε, είπε η Τζέμμι. «Ας είνε, όμως θα σ' ας ακούσουμε...

— Τότε είμαστε εν τάξει, είπε ο γιατρός.

Κι' έφυγε, κάνοντας μιάν υπόκληση.

Σε λίγη ώρα φάνηκε πάλι ο Ιταλός. Μια χλωμάδα είχε χυθεί στο πρόσωπό του, μαζί μ'

«Ο σέρ Φίλιπ Φόρεστερ, μαζι με τ' όμορφο κορίτσι, πήγε και στάθηκε μπρος στον παπά. Τη στιγμή όμως που θ' άρχιζε ο γάμος, οι προσκαλεσμένοι γύρισαν ξαφνιασμένοι τα κεφάλια τους και είδαν έναν αξιωματικό να βγάλλει το σπαθί του. Ο σέρ Φίλιπ έβγαλε κι' αυτός το δικό του και προχώρησε. Όλος ο κόσμος αναστατώθηκε κι' έτρεξε εδώ κι' εκεί...

Τα έφτα λεπτά, όμως, είχαν περάσει και το θέαμα δεν μπορούσε να βασταξη περισσότερο. Οι κολώνες κι' οι θόλοι της εκκλησίας άρχισαν να θαμπώνουν και να σβύνουν. Σε λίγο, χάθηκαν ολότελα. Στον μεγάλο καθρέφτη δεν φαινόταν πια τίποτε...

Σε δεκαπέντε μέρες, άσχημα νέα ήρθαν απ' την Ευρώπη. Ο σέρ Φίλιπ Φόρεστερ, τον καιρό που υπηρέτούσε 'στο στρατό, είχε χάσει μεγάλα ποσά στα χαρτιά. 'Επειδή, λοιπόν, δεν είχε να τα πληρώσει, έφυγε και πήγε στην 'Ολλανδία. Έκει γνωρίστηκε με την όμορφη κόρη ενός πλούσιου ευπόρου. Ο άφελος 'Ολλανδός, ένθουσιασμένος απ' το γαμπρό του — που δεν ήξερε πως ήταν παντρεμένος — έδωσε τη συγκατάθεσή του, χωρίς να φροντίσει να ζητήσει πληροφορίες γι' αυτόν. Κι' ο γάμος ωρίστηκε να γίνει στη μητρόπολη του Ρότερνταμ...

Ο αδελφός, όμως, της λαίδης Τζέμμι Φόρεστερ, που βρισκόταν εκεί με άποστολή, έλαβε μια πρόσκληση από ένα φίλο του αξιωματικό, να πάνε στη μητρόπολη που θα γινόταν ο γάμος της κόρης ενός φίλου του. Ο ταγματάρχης Φάλκονερ δέχτηκε. Κι' όταν, μπαίνοντας στην εκκλησία, αντίκρισε τον άντρα της αδελφής του να παντρεύεται το άβωδο εκείνο κορίτσι, τράβηξε το ξίφος του και πλήγωσε θανάσιμα το γαμπρό, που σ' έδω όρε, πέθανε.

«Έτσι βγήκε αληθινή η όπτασία του Μπατίστα Νταμιότι, που ήξερε να θεραπεύει αρρώστους, αλλά και να προλέγει τα μέλλοντα...

«Υστερα άγγιξε με το δάχτυλό του τις λυχνίες και το φως τους γέμισε το δωμάτιο. 'Απάνω στο τραπέζι ήταν δυο σταυρωμένα σπαθιά, ένα βιολί ανοιχτό με γραμμάτα άγνωστα και δίπλα ένα ανθρώπινο κρανίο. Πίσω απ' το τραπέζι, ήταν ένας μεγάλος καθρέφτης.

Ο γιατρός, χωρίς να πη λέξη, έπιασε τις κυρίες απ' το χέρι. Εμφανικά, στο βάθος του καθρέφτη, άρχισαν να φαίνονται παράξενα πράγματα, που δεν μπορούσε κανείς να τα εξηγήσει. Σιγά-σιγά όμως, έπαιρναν μορφή. Σε λίγο φάνη-

κε καθαρά το έσωτερικό μιας μεγάλης εκκλησίας. Ένας παπας, με τη στολή των Καλδινιστών, στεκόταν κοντά στην 'Αγία Τράπεζα.

Τότε, από τη μεσαία πύλη της εκκλησίας, μπήκε μεσα μια πολυάριθμη συνοδεία. Ήταν φανερό πως έπρόκειτο να γίνει κάποιος γάμος. Μπροστά περπατούσε ένας κύριος, έχοντας πλάι του μιάν ώμορφη μικρούλα, που την κρατούσε από το χέρι. Ο γαμπρός στην αρχή, είχε γυρισμένη την πλάτη του κι' έτσι δεν φαινόταν το πρόσωπό του. 'Αλλά το κομψό παράστημά του έκανε εντύπωση άμεσως στις κυρίες, γιατί τους ήταν γνωστό. Και, καθώς γύρισε άσφαινα το κεφάλι του, είδαν με φρίκη πως ο γαμπρός ήταν ο σέρ Φίλιπ Φόρεστερ!

Στο φοβερό αυτό θέαμα, η λαίδη Φόρεστερ άφησε μιάν άναρθρη φωνή.

«Ο Νταμιότι της έσφιξε το χέρι για να της θυμίσει την υπόσχεση που είχε δώσει.

«Ο σέρ Φίλιπ Φόρεστερ, μαζι με τ' όμορφο κορίτσι, πήγε και στάθηκε μπρος στον παπά. Τη στιγμή όμως που θ' άρχιζε ο γάμος, οι προσκαλεσμένοι γύρισαν ξαφνιασμένοι τα κεφάλια τους και είδαν έναν αξιωματικό να βγάλλει το σπαθί του. Ο σέρ Φίλιπ έβγαλε κι' αυτός το δικό του και προχώρησε. Όλος ο κόσμος αναστατώθηκε κι' έτρεξε εδώ κι' εκεί...

Τα έφτα λεπτά, όμως, είχαν περάσει και το θέαμα δεν μπορούσε να βασταξη περισσότερο. Οι κολώνες κι' οι θόλοι της εκκλησίας άρχισαν να θαμπώνουν και να σβύνουν. Σε λίγο, χάθηκαν ολότελα. Στον μεγάλο καθρέφτη δεν φαινόταν πια τίποτε...

Σε δεκαπέντε μέρες, άσχημα νέα ήρθαν απ' την Ευρώπη. Ο σέρ Φίλιπ Φόρεστερ, τον καιρό που υπηρέτούσε 'στο στρατό, είχε χάσει μεγάλα ποσά στα χαρτιά. 'Επειδή, λοιπόν, δεν είχε να τα πληρώσει, έφυγε και πήγε στην 'Ολλανδία. Έκει γνωρίστηκε με την όμορφη κόρη ενός πλούσιου ευπόρου. Ο άφελος 'Ολλανδός, ένθουσιασμένος απ' το γαμπρό του — που δεν ήξερε πως ήταν παντρεμένος — έδωσε τη συγκατάθεσή του, χωρίς να φροντίσει να ζητήσει πληροφορίες γι' αυτόν. Κι' ο γάμος ωρίστηκε να γίνει στη μητρόπολη του Ρότερνταμ...

Ο αδελφός, όμως, της λαίδης Τζέμμι Φόρεστερ, που βρισκόταν εκεί με άποστολή, έλαβε μια πρόσκληση από ένα φίλο του αξιωματικό, να πάνε στη μητρόπολη που θα γινόταν ο γάμος της κόρης ενός φίλου του. Ο ταγματάρχης Φάλκονερ δέχτηκε. Κι' όταν, μπαίνοντας στην εκκλησία, αντίκρισε τον άντρα της αδελφής του να παντρεύεται το άβωδο εκείνο κορίτσι, τράβηξε το ξίφος του και πλήγωσε θανάσιμα το γαμπρό, που σ' έδω όρε, πέθανε.

«Έτσι βγήκε αληθινή η όπτασία του Μπατίστα Νταμιότι, που ήξερε να θεραπεύει αρρώστους, αλλά και να προλέγει τα μέλλοντα...

«Υστερα άγγιξε με το δάχτυλό του τις λυχνίες και το φως τους γέμισε το δωμάτιο. 'Απάνω στο τραπέζι ήταν δυο σταυρωμένα σπαθιά, ένα βιολί ανοιχτό με γραμμάτα άγνωστα και δίπλα ένα ανθρώπινο κρανίο. Πίσω απ' το τραπέζι, ήταν ένας μεγάλος καθρέφτης.

Ο γιατρός, χωρίς να πη λέξη, έπιασε τις κυρίες απ' το χέρι. Εμφανικά, στο βάθος του καθρέφτη, άρχισαν να φαίνονται παράξενα πράγματα, που δεν μπορούσε κανείς να τα εξηγήσει. Σιγά-σιγά όμως, έπαιρναν μορφή. Σε λίγο φάνη-

κε καθαρά το έσωτερικό μιας μεγάλης εκκλησίας. Ένας παπας, με τη στολή των Καλδινιστών, στεκόταν κοντά στην 'Αγία Τράπεζα.

Τότε, από τη μεσαία πύλη της εκκλησίας, μπήκε μεσα μια πολυάριθμη συνοδεία. Ήταν φανερό πως έπρόκειτο να γίνει κάποιος γάμος. Μπροστά περπατούσε ένας κύριος, έχοντας πλάι του μιάν ώμορφη μικρούλα, που την κρατούσε από το χέρι. Ο γαμπρός στην αρχή, είχε γυρισμένη την πλάτη του κι' έτσι δεν φαινόταν το πρόσωπό του. 'Αλλά το κομψό παράστημά του έκανε εντύπωση άμεσως στις κυρίες, γιατί τους ήταν γνωστό. Και, καθώς γύρισε άσφαινα το κεφάλι του, είδαν με φρίκη πως ο γαμπρός ήταν ο σέρ Φίλιπ Φόρεστερ!

Στο φοβερό αυτό θέαμα, η λαίδη Φόρεστερ άφησε μιάν άναρθρη φωνή.

«Ο Νταμιότι της έσφιξε το χέρι για να της θυμίσει την υπόσχεση που είχε δώσει.

«Ο σέρ Φίλιπ Φόρεστερ, μαζι με τ' όμορφο κορίτσι, πήγε και στάθηκε μπρος στον παπά. Τη στιγμή όμως που θ' άρχιζε ο γάμος, οι προσκαλεσμένοι γύρισαν ξαφνιασμένοι τα κεφάλια τους και είδαν έναν αξιωματικό να βγάλλει το σπαθί του. Ο σέρ Φίλιπ έβγαλε κι' αυτός το δικό του και προχώρησε. Όλος ο κόσμος αναστατώθηκε κι' έτρεξε εδώ κι' εκεί...

Τα έφτα λεπτά, όμως, είχαν περάσει και το θέαμα δεν μπορούσε να βασταξη περισσότερο. Οι κολώνες κι' οι θόλοι της εκκλησίας άρχισαν να θαμπώνουν και να σβύνουν. Σε λίγο, χάθηκαν ολότελα. Στον μεγάλο καθρέφτη δεν φαινόταν πια τίποτε...

Σε δεκαπέντε μέρες, άσχημα νέα ήρθαν απ' την Ευρώπη. Ο σέρ Φίλιπ Φόρεστερ, τον καιρό που υπηρέτούσε 'στο στρατό, είχε χάσει μεγάλα ποσά στα χαρτιά. 'Επειδή, λοιπόν, δεν είχε να τα πληρώσει, έφυγε και πήγε στην 'Ολλανδία. Έκει γνωρίστηκε με την όμορφη κόρη ενός πλούσιου ευπόρου. Ο άφελος 'Ολλανδός, ένθουσιασμένος απ' το γαμπρό του — που δεν ήξερε πως ήταν παντρεμένος — έδωσε τη συγκατάθεσή του, χωρίς να φροντίσει να ζητήσει πληροφορίες γι' αυτόν. Κι' ο γάμος ωρίστηκε να γίνει στη μητρόπολη του Ρότερνταμ...

Ο αδελφός, όμως, της λαίδης Τζέμμι Φόρεστερ, που βρισκόταν εκεί με άποστολή, έλαβε μια πρόσκληση από ένα φίλο του αξιωματικό, να πάνε στη μητρόπολη που θα γινόταν ο γάμος της κόρης ενός φίλου του. Ο ταγματάρχης Φάλκονερ δέχτηκε. Κι' όταν, μπαίνοντας στην εκκλησία, αντίκρισε τον άντρα της αδελφής του να παντρεύεται το άβωδο εκείνο κορίτσι, τράβηξε το ξίφος του και πλήγωσε θανάσιμα το γαμπρό, που σ' έδω όρε, πέθανε.

«Έτσι βγήκε αληθινή η όπτασία του Μπατίστα Νταμιότι, που ήξερε να θεραπεύει αρρώστους, αλλά και να προλέγει τα μέλλοντα...

«Υστερα άγγιξε με το δάχτυλό του τις λυχνίες και το φως τους γέμισε το δωμάτιο. 'Απάνω στο τραπέζι ήταν δυο σταυρωμένα σπαθιά, ένα βιολί ανοιχτό με γραμμάτα άγνωστα και δίπλα ένα ανθρώπινο κρανίο. Πίσω απ' το τραπέζι, ήταν ένας μεγάλος καθρέφτης.

Ο γιατρός, χωρίς να πη λέξη, έπιασε τις κυρίες απ' το χέρι. Εμφανικά, στο βάθος του καθρέφτη, άρχισαν να φαίνονται παράξενα πράγματα, που δεν μπορούσε κανείς να τα εξηγήσει. Σιγά-σιγά όμως, έπαιρναν μορφή. Σε λίγο φάνη-

κε καθαρά το έσωτερικό μιας μεγάλης εκκλησίας. Ένας παπας, με τη στολή των Καλδινιστών, στεκόταν κοντά στην 'Αγία Τράπεζα.

Τότε, από τη μεσαία πύλη της εκκλησίας, μπήκε μεσα μια πολυάριθμη συνοδεία. Ήταν φανερό πως έπρόκειτο να γίνει κάποιος γάμος. Μπροστά περπατούσε ένας κύριος, έχοντας πλάι του μιάν ώμορφη μικρούλα, που την κρατούσε από το χέρι. Ο γαμπρός στην αρχή, είχε γυρισμένη την πλάτη του κι' έτσι δεν φαινόταν το πρόσωπό του. 'Αλλά το κομψό παράστημά του έκανε εντύπωση άμεσως στις κυρίες, γιατί τους ήταν γνωστό. Και, καθώς γύρισε άσφαινα το κεφάλι του, είδαν με φρίκη πως ο γαμπρός ήταν ο σέρ Φίλιπ Φόρεστερ!

Στο φοβερό αυτό θέαμα, η λαίδη Φόρεστερ άφησε μιάν άναρθρη φωνή.

«Ο Νταμιότι της έσφιξε το χέρι για να της θυμίσει την υπόσχεση που είχε δώσει.

«Ο σέρ Φίλιπ Φόρεστερ, μαζι με τ' όμορφο κορίτσι, πήγε και στάθηκε μπρος στον παπά. Τη στιγμή όμως που θ' άρχιζε ο γάμος, οι προσκαλεσμένοι γύρισαν ξαφνιασμένοι τα κεφάλια τους και είδαν έναν αξιωματικό να βγάλλει το σπαθί του. Ο σέρ Φίλιπ έβγαλε κι' αυτός το δικό του και προχώρησε. Όλος ο κόσμος αναστατώθηκε κι' έτρεξε εδώ κι' εκεί...

Τα έφτα λεπτά, όμως, είχαν περάσει και το θέαμα δεν μπορούσε να βασταξη περισσότερο. Οι κολώνες κι' οι θόλοι της εκκλησίας άρχισαν να θαμπώνουν και να σβύνουν. Σε λίγο, χάθηκαν ολότελα. Στον μεγάλο καθρέφτη δεν φαινόταν πια τίποτε...

Σε δεκαπέντε μέρες, άσχημα νέα ήρθαν απ' την Ευρώπη. Ο σέρ Φίλιπ Φόρεστερ, τον καιρό που υπηρέτούσε 'στο στρατό, είχε χάσει μεγάλα ποσά στα χαρτιά. 'Επειδή, λοιπόν, δεν είχε να τα πληρώσει, έφυγε και πήγε στην 'Ολλανδία. Έκει γνωρίστηκε με την όμορφη κόρη ενός πλούσιου ευπόρου. Ο άφελος 'Ολλανδός, ένθουσιασμένος απ' το γαμπρό του — που δεν ήξερε πως ήταν παντρεμένος — έδωσε τη συγκατάθεσή του, χωρίς να φροντίσει να ζητήσει πληροφορίες γι' αυτόν. Κι' ο γάμος ωρίστηκε να γίνει στη μητρόπολη του Ρότερνταμ...

Ο αδελφός, όμως, της λαίδης Τζέμμι Φόρεστερ, που βρισκόταν εκεί με άποστολή, έλαβε μια πρόσκληση από ένα φίλο του αξιωματικό, να πάνε στη μητρόπολη που θα γινόταν ο γάμος της κόρης ενός φίλου του. Ο ταγματάρχης Φάλκονερ δέχτηκε. Κι' όταν, μπαίνοντας στην εκκλησία, αντίκρισε τον άντρα της αδελφής του να παντρεύεται το άβωδο εκείνο κορίτσι, τράβηξε το ξίφος του και πλήγωσε θανάσιμα το γαμπρό, που σ' έδω όρε, πέθανε.

«Έτσι βγήκε αληθινή η όπτασία του Μπατίστα Νταμιότι, που ήξερε να θεραπεύει αρρώστους, αλλά και να προλέγει τα μέλλοντα...

ΟΥΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

ΠΟΣΟΙ άνθρωποι και ιδίως πόσες γυναίκες έχουν κακοφτιαγμένα τα μπροστινά δόντια! Και πόσων άλλων των δοντία χαλάνε πρόωρα, άσχημίζοντας το πρόσωπο και καταστρέφοντας την έκφρασή τους!

Στην περίπτωση αυτή, δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να διορθωθεί το κακό από την αντικατάστασι των χαλασμένων ή κακοφτιαγμένων δοντιών.

Αλλά, προκειμένου για τα μπροστινά δόντια και ιδίως της επάνω σιαγόνας, ή αντικατάστασις αυτή δημιουργεί ένα σοβαρώτατο πρόβλημα.

Σύμφωνα με την τακτική που ακολουθούμε και που θα την αποκαλέσωμε κλασσική, πρέπει να γίνει πρώτα ή εξαγωγή των δοντιών κι' αφού έπουλωθούν οι πληγές, να περάσει ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, που ποικίλλει κατά τα άτομα, για να ξαναπαρουν τα όπλα του κανονικού τους σχήμα. Μόνο τότε μπορεί να πάρη ο γιατρός το άποτύπωμά τους και να γίνει ή δοκιμαστική και κατόπιν ή οριστική οδοντοστοιχία.

Αλλά χοιιάζεται να περάσουν τουλάχιστον 45—60 ημέρες για να έπουλωθούν τα όπλα. Και, σε μερικά άτομα, που, λόγω οργανικής άδυναμίας, ή ανάπλασις των ιστών γίνεται με δυσκολία, πρέπει να περάσει πολύ μεγαλύτερο διάστημα.

Όλο αυτό τον καιρό, ο άνθρωπος, από τον οποίον αφηρέθησαν τα μπροστινά δόντια, μιλάει με δυσκολία κι' ή εμφάνισις του προσώπου του είναι ήθιοθρήνητη. Μοιάζει σαν γέρος, το επάνω χείλος του σκεπάζει το κάτω, ψευδίζει κτλ. Ποιά γυναίκα θ' άποφασίσει να περάσει ένα ολόκληρο διήνην σ' αυτή την κατάσταση; Προτιμάει λοιπόν, τα φυσικά της δόντια, μ' όλο που είναι έλκεινα και την κάνουν να υποφέρει.

Υπάρχει, βέβαια, ή μέση λύσις της προσωρινής οδοντοστοιχίας, μέχρις ότου καταστή δυνατόν να κατασκευασθ ή ή οριστική. ΑΛΛ' αυτό σημαίνει αύξησι της δαπάνης, που δεν μπορούν ν' αντιμετώπισουν όλες οι τσέπες.

Υπάρχει, βέβαια, ή μέση λύσις της προσωρινής οδοντοστοιχίας, μέχρις ότου καταστή δυνατόν να κατασκευασθ ή ή οριστική. ΑΛΛ' αυτό σημαίνει αύξησι της δαπάνης, που δεν μπορούν ν' αντιμετώπισουν όλες οι τσέπες.

1) Τα μπροστινά δόντια της άνω σιαγόνας έχουν βγη ή έλκεται. 2) Ώρα 8 και 10. Η ένεσις αυτή θα προκαλέσει τοπική αναισθησία. Θα χρειασθ να περάσουν δέκα λεπτά για να έχη το αναισθητικό υγρό τη μεγίστη άπόδοσή του. 3) Ώρα 8 και 22. Η εξαγωγή των δοντιών άρχισε στις 8 και 20. Έπειτα από δυο λεπτά έχει τελειώσει σχεδόν. Ο άσθενής δεν αισθάνεται τον παραμικρό πόνο. 4) Ώρα 8 και 23. Οι πληγές είνε ακόμη νωπές. Λόγω της εξαγωγής των μπροστινών δοντιών, ο άσθενής δεν μπορεί σχεδόν να μιλήσ η αν βελήσ η να κλείσ το στόμα του, το επάνω χείλος θα «κρεμάη», γιατί δεν έχει να στηριχθ. 5) Πάνω στο τραπέζι, του γιατρού διακρίνονται, ή γέφυρα που έχει έτοιμασθ ή από πριν και οι τέσσαρες κοπτήρες που έχουν άφαιρεθ. Η γέφυρα έχει δυο δόντια παραπάνω, για να πληρωθουν τα κενά που υπήρχαν από πριν. 6) 8 και 25. Η μεταλλίνη γέφυρα, που άφηνε έλευθερο τον ούρανίσκο, εφαρμόζεται πάνω στις νωπές πληγές.

Μπορείτε να αλλάξετε ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΣΕ 16 ΛΕΠΤΑ

Μία νέα επαναστατική μέθοδος

Πριν από κάμποσο καιρό, όμως, άρχισε να εφαρμόζεται μια νέα μέθοδος, που λέγεται «πρόθεσις-έξπρες» και που αντικαθιστά τα χαλασμένα δόντια, είτε πρόκειται για μερικά μόνο είτε για όλα, κυριολεκτικά στη στιγμή, καταργώντας το μεταβατικό στάδιο, που μεταβάλλει τον άσθενή σε ξεδοντιάρη και που παραμορφώνει το πρόσωπό του.

Αλλ' ας δούμε σε τί συνίσταται αυτή ή μέθοδος.

Προτού ο γιατρός κάμη την παραμικρή επέμβασι, παίρνει το άποτύπωμα του μέρους του στόματος όπου θα εφαρμοσθ την πρόθεσις. Σ' αυτό το άποτύπωμα υπάρχουν, όπως είνε φυσικό, εκτός από τα δόντια που θα φύγουν κι' έκείνα που θα μείνουν. Τα τελευταία άφαιρούνται. (Προκειμένου για ολόκληρη οδοντοστοιχία, δεν χοιιάζεται να γίνει καμιά μεταβολή στο άποτύπωμα). Δεν απαιτείται τώρα τίποτα άλλο παρά να κατασκευασθ ή ή οδοντοστοιχία.

Ο άσθενής φεύγει κατόπιν, με τα δόντια ήθικτα. Όπως είπαμε, ο γιατρός δεν έκαμε τίποτα άλλο παρά να του πάρη «μέτρα». Θα τον ξανακαλέσει, όταν ή γέφυρα ή ή οδοντοστοιχία έτοιμασθουν.

Αυτή είναι ή μεγάλη στιγμή. ΑΛΛ' πρόκειται πραγματικά για μια στιγμή! Όλη ή διαδικασία της εξαγωγής και της αντικατάστασης δεν θα κρατήσ περισσότερο από μερικά λεπτά της ώρας.

Τα χαλασμένα δόντια θα άφαιρεθουν το ένα μετά το άλλο, χωρίς διακοπή. Θα χρειασθ γι' αυτό μια ισχυρότερη δόσις αναισθητικού φαρμάκου. Έτσι, ο άσθενής δεν θα αισθανθ τον παραμικρό πόνο.

Η αίμορραγία, που θα προκληθ ή από την εξαγωγή των δοντιών, θα σταματήσ έπειτα από μερικά λεπτά. Ο γιατρός παίρνει τότε την οδοντοστοιχία, που είνε τελείως άποστειρωμένη και την εφαρμόζει πάνω στις νωπές πληγές, που θα έπουλωθουν κάτω απ' αυτήν το ίδιο καλά όπως κι' αν έμεναν έκτεθειμένες στον έλεύθερο αέρα. Κατά την εφαρμογή, είνε πιθανόν τα δόντια να παρουσιάσουν μερικές έλλειψεις π. χ. να προέχουν λίγο κτλ. Ο γιατρός θα τις διορθώσ επί τόπου χωρίς την παραμικρή καθυστέρησι.

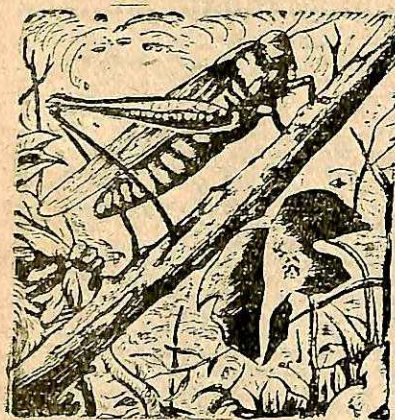
Όταν ο άσθενής θα φύγη από τον οδοντοίατρό του — κι' όπως είπαμε αυτό θα γίνη έπειτα από μερικά λεπτά — θα έχη τα καινούργια δόντια του στη θέσι τους. Θα τον κουράσουν ίσως κατά τις πρώτες ήμέρες, όπως συμβαίνει πάντοτε σ' αυτές τις περιπτώσεις. Θα αλλά κατόπιν θα τα συνηθίσ και δεν θα τα αισθάνεται καθόλου.

Στην Ελλάδα δυστυχώς δεν άρχισε να εφαρμόζεται ακόμα ή επαναστατική αυτή μέθοδος.

1) Τα μπροστινά δόντια της άνω σιαγόνας έχουν βγη ή έλκεται. 2) Ώρα 8 και 10. Η ένεσις αυτή θα προκαλέσει τοπική αναισθησία. Θα χρειασθ να περάσουν δέκα λεπτά για να έχη το αναισθητικό υγρό τη μεγίστη άπόδοσή του. 3) Ώρα 8 και 22. Η εξαγωγή των δοντιών άρχισε στις 8 και 20. Έπειτα από δυο λεπτά έχει τελειώσει σχεδόν. Ο άσθενής δεν αισθάνεται τον παραμικρό πόνο. 4) Ώρα 8 και 23. Οι πληγές είνε ακόμη νωπές. Λόγω της εξαγωγής των μπροστινών δοντιών, ο άσθενής δεν μπορεί σχεδόν να μιλήσ η αν βελήσ η να κλείσ το στόμα του, το επάνω χείλος θα «κρεμάη», γιατί δεν έχει να στηριχθ. 5) Πάνω στο τραπέζι, του γιατρού διακρίνονται, ή γέφυρα που έχει έτοιμασθ ή από πριν και οι τέσσαρες κοπτήρες που έχουν άφαιρεθ. Η γέφυρα έχει δυο δόντια παραπάνω, για να πληρωθουν τα κενά που υπήρχαν από πριν. 6) 8 και 25. Η μεταλλίνη γέφυρα, που άφηνε έλευθερο τον ούρανίσκο, εφαρμόζεται πάνω στις νωπές πληγές.

1) Τα μπροστινά δόντια της άνω σιαγόνας έχουν βγη ή έλκεται. 2) Ώρα 8 και 10. Η ένεσις αυτή θα προκαλέσει τοπική αναισθησία. Θα χρειασθ να περάσουν δέκα λεπτά για να έχη το αναισθητικό υγρό τη μεγίστη άπόδοσή του. 3) Ώρα 8 και 22. Η εξαγωγή των δοντιών άρχισε στις 8 και 20. Έπειτα από δυο λεπτά έχει τελειώσει σχεδόν. Ο άσθενής δεν αισθάνεται τον παραμικρό πόνο. 4) Ώρα 8 και 23. Οι πληγές είνε ακόμη νωπές. Λόγω της εξαγωγής των μπροστινών δοντιών, ο άσθενής δεν μπορεί σχεδόν να μιλήσ η αν βελήσ η να κλείσ το στόμα του, το επάνω χείλος θα «κρεμάη», γιατί δεν έχει να στηριχθ. 5) Πάνω στο τραπέζι, του γιατρού διακρίνονται, ή γέφυρα που έχει έτοιμασθ ή από πριν και οι τέσσαρες κοπτήρες που έχουν άφαιρεθ. Η γέφυρα έχει δυο δόντια παραπάνω, για να πληρωθουν τα κενά που υπήρχαν από πριν. 6) 8 και 25. Η μεταλλίνη γέφυρα, που άφηνε έλευθερο τον ούρανίσκο, εφαρμόζεται πάνω στις νωπές πληγές.

Στην Ελλάδα δυστυχώς δεν άρχισε να εφαρμόζεται ακόμα ή επαναστατική αυτή μέθοδος.

Η ακρίδα, το τομερό έντομο που έσπινει δόλοκληρες περιοχές.

Η ακρίδα, μάλιστα ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Το άδηφάγο έντομο που έρμώνει τα πάντα!

Οι Άραβες λένε για την ακρίδα, ότι έχει το κεφάλι του αλόγου, τα μάτια του ελέφαντος, το λαιμό του ταύρου, τα κέρατα της ελάφου, το θώρακα του λιονταριού, την κοιλιά της βαινας, τα φτερά του αετού, τους μύς της γκαμήλας, τα πόδια της στρουθοκαμήλου και την ουρά του φιδιού.

Είπε γνωστό, έξ άλλου, ότι οι ακρίδες περιλαμβάνονται ανάμεσα στις μαστίγες που ο Θεός εξέπεμπε εναντίον της Αιγύπτου.

Αλλά και οι Έλληνες των δημικών χρόνων, εγγώρισαν αυτή τη μαστίγα, ο δε Πλίνιος μνημονεύει μία επιδρομή ακρίδων, που προέκυψαν από τις Ίνδιες και πού, σύμφωνα με την αφήγησή του, είχαν μήκος... δύο μέτρων! Τα πόδια τους, προσθέτει ο Λατίνος συγγραφέας, μεγαλοποιώντας κατά τη συνήθειά του τα πράγματα, μπορούσαν να πριονίσουν το ξύλο!...

Τα πίσω πόδια της ακρίδας μοιάζουν πραγματικά με πριόνια και η προστριβή τους πάνω στα φτερά, προκαλεί έναν έκκωφαντικό τριγύο, όταν τα έντομα αυτά περνούν κατά χιλιάδες από μία περιοχή.

Από την αρχαιότητα εποχή, οι άνθρωποι προσπάθησαν, με κάθε είδους μέσα, να καταπολεμήσουν τις ακρίδες, που ερόμωσαν τις περιοχές από όπου περνούσαν. Και είχε αξιοσημείωτες οι περιφημες δίκες του Μεσαίωνα, κατά τις οποίες τα εκκλησιαστικά δικαστήρια της εποχής, απήγγελλαν αφορισμούς και επέβαλλαν τρομερές ποινές στις ακρίδες!

Κατά τον 18ον αιώνα, οι ακρίδες μετέβαλαν σε πανωλεθρία την ήττα του βασιλέως της Σουηδίας Καρόλου 7ου. Σύννεφα δόλοκληρα απ' αυτά τα έντομα, έπετέθησαν εναντίον των υποχωρούντων στρατευμάτων, κατά το πέρασμά των από τη Βεσσαραβία, τα καθυστέρησαν κι' έδωσαν τον καιρό στους εχθρούς τους να τα προφθάσουν σε μία όρεινη περιοχή και να τ' αποδεκάτισουν.

Η Κίνα, έξ άλλου, έρημώθηκε, κατά το 1835, από σμήνη δισεκατομμυρίων ακρίδων, που έπαιναν ακόμη και μέσα στα σπίτια. Η βασιλεία τους κράτησε από τις αρχές της ανοίξεως, ως τα μέσα του φθινοπώρου, δηλαδή περισσότερο από έξη μήνες. Σ' όλο αυτό το διάστημα, γράφουν οι χρονικογράφοι της εποχής, ο ήλιος κι' η σελήνη

δεν φαινότουσαν πιά. Υπάρχει τσως κάποια υπερβολή σ' αυτή την περιγραφή, μα γεγονός πάντως είναι, ότι η επιδρομή του 1835, έρημωσε στην κυριολεξία την Κίνα και προκάλεσε άυπολόγιστες καταστροφές.

Οι χώρες της Μεσογείου προσελκύουν ανέκαθεν ώρισμένα είδη ακρίδων. Στην Ισπανία και τη Σαρδηνία, τα σύννεφα των ακρίδων ανάγκασαν πολλές φορές τα τραίνα να σταματήσουν.

Πριν από λίγον καιρό άκόμη, στην πρώτη απ' αυτές τις χώρες, χρειάστηκε να σταλούν αεροπλάνα και μονάδες στρατού με φλογόβολα, για να διώξουν τα σμήνη των ακρίδων, που είχαν καθίσει πάνω στις σιδηροδρομικές γραμμές. Τα σμήνη αυτά ήταν τόσο πυκνά, ώστε σχημάτιζαν συμπαγείς μάζες και έμπόδιζαν τα τραίνα να προχωρήσουν.

Οι ακρίδες θεωρούνται ως έκλεκτο έδεσμα στην Κίνα, την Αυστραλία, τη Συρία, το Άλγερ, το Μαρόκο και ώρισμένες περιοχές της νοτιοδυτικής Αφρικής. Αλλά και στη Γαλλία επίσης υπάρχουν μαρινώδεις ακριδοφάγοι.

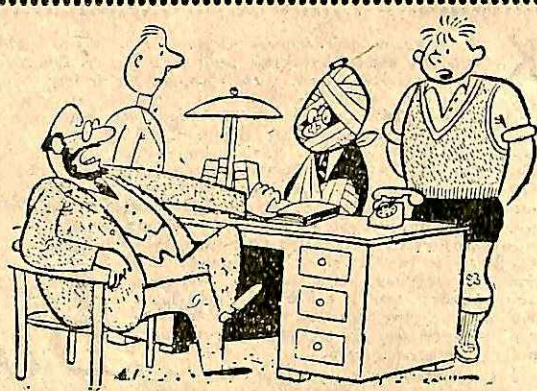
Σε παλαιότερες εποχές, όταν υπήρχε σιτοδεία, σε πολλές περιοχές της Ασίας χρησιμοποιούσαν για την παρασκευή ψωμιού, άλευρι ακρίδων, που τις αποξήραιναν στον ήλιο και κατόπιν τις άλεθαν.

Ο Ίδιος ο Μωϋσής περιλαμβάνει τις ακρίδες μεταξύ των όντων που μπορούν να θρέψουν τον άνθρωπο. Ο Άγιος Ίωάννης ο Βαπτιστής, τις έτρωγε, αλείφοντάς τις με μέλι άγριο και ο Άγιος Ίωάννης ο Ευαγγελιστής, κατεβρόχιζε μεγάλες ποσότητες απ' αυτά τα έντομα κατά την παραμονή του στην Πάτμο. Οι Άραβες, έξ άλλου, τις τηγανίζουν με λίπος.

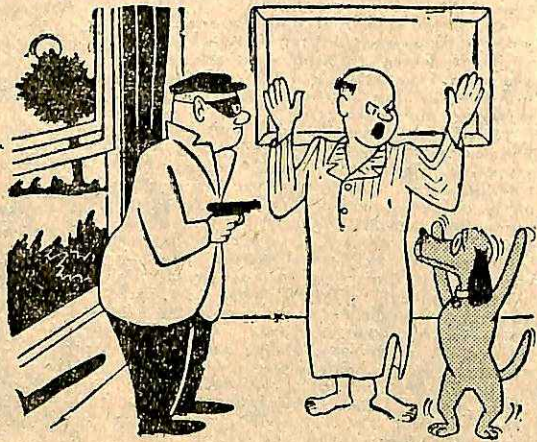
Οι επιδρομές των ακρίδων είναι επίσης πολύ συχνές στη Νότιο Αμερική. Ο Ντάρβιν, κατά τη διάρκεια της έστρωας, αλείφοντάς τις με λι άγριο και ο Άγιος Ίωάννης ο Ευαγγελιστής, κατεβρόχιζε μεγάλες ποσότητες απ' αυτά τα έντομα κατά την παραμονή του στην Πάτμο. Οι Άραβες, έξ άλλου, τις τηγανίζουν με λίπος.

Τα σύννεφα των ακρίδων που διασχίζουν την Ασία και την Αφρική, είναι πολύ σημαντικότερα. Στη μία το άπόμενος της 2 Νοεμβρίου 1905, ένα σύννεφο ακρίδων ύψους 15 μέτρων, πλησίασε στο σταθμό του Κιτουί, στην ανατολική άγγλική Αφρική. Το σύννεφο αυτό είχε μέτωπο 16 χιλιομέτρων και προχωρούσε αντίθετα προς τον άνεμο, με ταχύτητα 20 χιλιομέτρων την ώρα! Το πέρασμά του από το σταθμό συνεχίστηκε και μετά τη δύση του ήλιου. Υπολογίστηκε, ότι το μήκος του ξεπερνούσε τα 150 χιλιομέτρα.

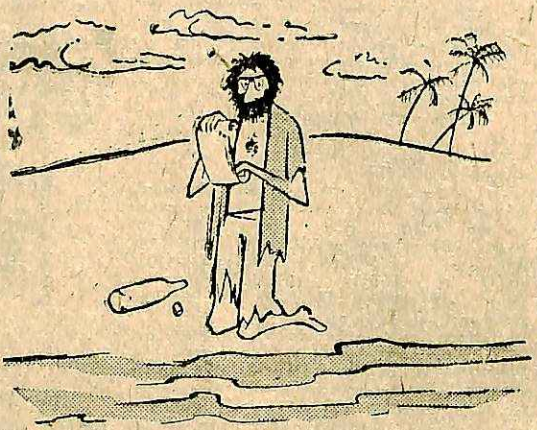
Για ποιο λόγο μεταναστεύουν οι ακρίδες; Πολλές υποθέσεις διατυπώθηκαν μέχρι σήμερα για την εξήγηση αυτού του φαινομένου. Αλλά καμμία απ' αυτές δεν μπορεί να θεωρηθεί ως άπολύτως ίκανοποιητική. Η πιθανότερη πάντως είναι εκείνη που αποδίδει αυτές τις μεταναστεύσεις στα άδηφάγα έντομα αυτών των εντόμων. Αφού έρωπώσουν μία περιοχή, φέφτουν κατόπιν πάνω στη γειτονική. Πρόκειται, δηλαδή, για μία αληθινή μαστίγα του πλανήτη μας.

—Νά κ. Γυμνασιάρχα... 'Ο κ. καθηγητής μου είπε πως είμαι αδύνατος... 'Εγώ του είπα δεν είμαι. 'Εκείνος μου είπε τότε να του το αποδείξω και εγώ του το απέδειξα...

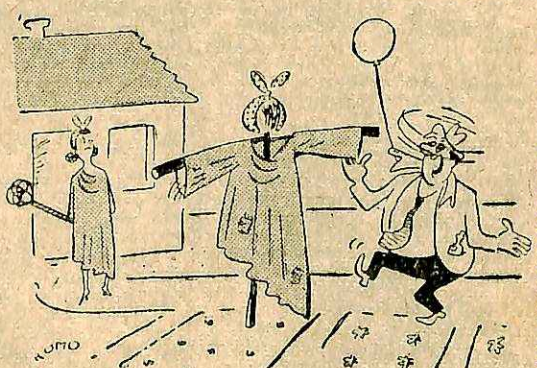
—Κι' εσύ, βοέ αφιλότιμε 'Αζώρι;...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

«Είς απάντησιν του υποκαλιού σας της 23ης τρέχοντος...»

«Samedi - Soir»

Ο μπεκρός: Τι εύγενικό, 'Αμαλία μου, να με περιμένεις με ανοιχτή άγκαλιά!...

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΩΝ άγγλικών έκλογών

Η δούκισσα που ηγέρσε ψήφους με φίλι

«Για την άπομάκρυνσι 12 ψηφοφόρων: 8 λίρες και 14 σελλίνια. Για την ενθάρρυνσι των ταραχοποιών: 40 λίρες».

Αυτές οι δύο δαπάνες περιείχοντο στο σημειωματάριο ένοδς Άγγλου υποψηφίου βουλευτού, που από πολλά χρόνια, Χαρακτηρίζουν δε τον τρόπο που γίνονται άλλοτε οι εκλογές στη Μεγάλη Βρεταννία. Η δωροδοκία κι' η διαφθορά βρισκονταν τότε στην ήμερησία διάταξι — όπως συνέβαινε άλλωστε και στην Ελλάδα, παλαιότερα. Όποιοι δεν ένομούσε να ξεδεύη—είτε γιατί το θεωρούσε αντίθετο προς την ήθική, είτε... από τσιγκουνιά—δεν είχε καμμία έλπίδα να εκλεγεί.

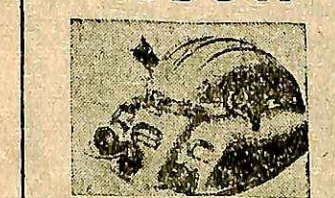
Δεν ήταν δε καθόλου μικρά τα έξοδα. Το 1806, δυό υποψήφιοι βουλευταί στο Χαμπσάιρ δαπάνησαν από 25.000 λίρες ο καθένας για την εκλογή τους, ποσόν τεράστιο για την εποχή εκείνη.

Οι έκλογές της σπατάλης όμως, που έγιναν το 1768, υπήρξαν οι δαπανηρότερες στην άγγλική ιστορία, όπως δείχνει άλλωστε η χαρακτηριστική αύτι ονομασία τους. Στο Νόρθαμπτον, ο λόρδος Χάλιφαξ, που υποστήριζε ένα από τους υποψηφίους, διέθεσε για τους εκλογείς δόλοκληρο το περιεχόμενο της άπέραντης κάβας του.

Επί 14 μέρες, μπορούσε καβέναν να πάν στον πύργο του λόρδου και να πιή όσο κρασί ήθελε, τελείως δωρεάν. Στο τέλος, άδειασαν όλα τα βαρέλια. Καί, επειδή δεν υπήρχε πιά άλλο κρασί... οι εκλογείς έδωσαν τις ψήφους των στην αντίθετη παρατάξι!

Το κομικώτερο όμως ήταν, ότι, από τις άπαιστευτες νοθείες και διπλωψήφειες, βρέθηκαν στην κόλπη του καβέναν απ' τους δυό υποψηφίους περισσότερες ψήφοι... απ' όλους μαζί τους εκλογείς! Τι έπρεπε τώρα να γίνει; Η Βουλή των Κοινοτήτων έστειλε επί τόπου μία έπιτροπή από 60 μέλη, έξουσιοδοτημένη να έξετάσι την ύποθεσι και ν' ανακρίνη βουλευτή όποιον θαχε την πραγματική πλειοψηφία.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑ ΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ VELOX

Η μοναδική με 4 ταχύτητες. Η μοναδική ΒΕΛΟΝΗ που κάνει ΑΕΡΑΤΟΝ ΑΝΕΒΑΣΜΑ ΠΟΝΤΩΝ. ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΑΘΗΝΑΙ Νίκης 46, Θεσσαλονίκη Καρίπη 27, Ρόδος Μεγ. Αλεξάνδρου 2, Ηράκλειον-Κρήτης 'ΕΑ, Βενιζέλου 2.

Ο κόμης Σπένσερ, ύποστηρικτής του ένοδς ύποψηφίου, φρόντισε τότε να φιλοξενήσι πλουσιοπάροχα στο σπίτι του δόλοκληρη την έπιτροπή. Έπειτα από τέτοια περιπτώσι, πώς μπορούσαν πιά να δώσουν τη νίκη στον αντίπαλο; Άν όμως πάλι ανακήρυσσαν τον ύποψήφιο του κόμπος, θα μπορούσε να θεωρηθεί σκανδαλώδες. Προτίμησαν λοιπόν μία μέση λύσι: Άποφάνθηκαν δηλαδή ότι είχαν πάρει ίσες ψήφους κι' οι δυό ύποψήφιοι. Έρριξαν έπειτα κλήρο, για την έκλογή του ένοδς, και η τύχη ευόνησε τον άνθρωπο του κόμπος.

Για τις έκλογές, τη φιλοξενία, κλπ., ο κόμης Σπένσερ έδωσε 100.000 λίρες! Ο λόρδος Χάλιφαξ δαπάνησε άκόμη περισσότερα, και χρεώκόπησε στο τέλος. Κι' ο κόμης του Νόρθαμπτον πούλησε την περισσότερη ξυλεία του κτήματός του και τα καλύτερα έπιπλά του, για να πληρώσι τα χρέη του, και πέρασε φτωχός την ύπόλοιπη ζωή του.

Τι άνόητοι όμως όλοι τους να κάνουν τόσα έξοδα, έφόσον την εποχή εκείνη — και ως το 1832 άκόμη — μπορούσε καβέναν ν' αγοράσι μία έδρα στο Κοινοβούλιο, πληρώνοντας 2.500-5.000 λίρες!...

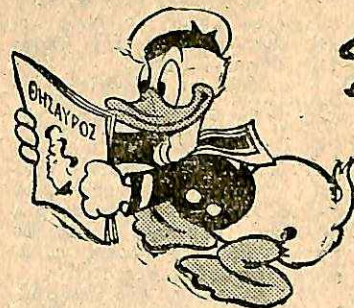
Αλλά και οι γυναικές έπαιρναν ένεργό μέρος στις έκλογές, πριν από 2 αιώνες. Δεν έψήφισαν βέβαια, αλλά είχαν τον τρόπο τους να έξασφαλίζουν ψήφους για ένα ύποψήφιο—Ένα τρόπο που άπεδείκνυετο συνήθως άποτελεσματικώτερος από τη δωροδοκία...

Έτσι, η περίφημη δούκισσα Τζορτζιάννα του Ντεβονσάιρ, για να ύποστηρίξη τον Φάξ στις έκλογές του 1784, ανακρίνωσε πώς θαδινε ένα φίλι σ' όποιον θα ύποσχόταν να τον ψήφισι! Καθώς ήταν δε πολύ ώμορφος, βρισκόταν διαρκώς... σε δουλειά, σ' όλη την προεκλογική περίοδο!

Οι αντίπαλοι ταραχθηκαν και έπιχείρησαν να τη δυσφημίσουν με συκοφαντικές διαδόσεις και με προσβλητικές γελοιογραφίες. Βλέποντας όμως πώς δεν κατάθωναν τίποτε έτσι, αποφάσισαν να μεταχειρισθουν κι' αυτοί την ίδια μέθοδο. Καί την ανέθεσαν σε κάποια κυρία Χάμπτον, θερμή ύποστηρίκτρια τους. Φαίνεται όμως, ότι ήταν τόσο εύστοχη αυτή η γυναίκα, ώστε οι όπαδοί της δούκισσας την έπαινώμασαν «Κυρία Φούσκα», και με τη γελοιοποίησι αυτή ματαίωσαν τις φιλότιμες προσπάθειές της...

Όταν, την ημέρα των εκλογών, η μία παρατάξι έβλεπε ότι δεν πήγαιναν καλά τα πράγματα, δεν σταματούσε έμπρός σε τίποτε για ν' άρπάξι τη νίκη. Δημιουργούσε π. χ. τασχές, για να τρομοκρατήσι τους δειλούς εκλογείς και να μην τους άφισι να ψήφισουν. Άλλοτε πάλι, τους μεθούσαν και τους άφιναν να κοιμούνται ως ότου έκλειναν πιά οι κάλπες. Μία άσφαλέστερη μέθοδος ήταν να τους μεθούσαν κι' έπειτα να τους απαγάγουν, για λη τη διάκεια των εκλογών.

Όστόσο, όλ' αυτά έθεωρούντο νόμιμα στα μάτια των ύποψηφών και των ύποστηρικτών τους, που άκολουθούσαν το ήρσοϊτικό όητό: «Ο σκοπός άνιάζει τα μέσα».

Η χρυσοχέρα

Ο Άρίσταρχος Στραβομουτσούνιδης έλεγε πως ήτανε 37 έτών, αλλά στην πραγματικότητα είχε πατήσι τα σαράντα. Η άλήθεια είναι πως κρατιότανε καλά από υγεία. Αλλά και από παραδάκι δεν ύστερούσε. Είχε δυό καλές δουλειές — μία πρώην και μία άπογευματινή — τσέπανε δυό γερούς μισθούς κι' έτσι πέραγε μία χαρά και κάθε τόσο έβαζε κι' από κανά-δυό λιράκια στην μπάντα.

Με το δίκιο του, λοιπόν, ήταν πολύ ίκανοποιημένος από τον έαυτό του. Καί, για να διατηρήσι την εύτυχία του, δεν...παντρεύονταν. Έμενε μονάχος κι' έρμος σ' ένα κομψά έπιπλωμένο διαμερισμάκι κι' άπολάμβανε τ' άγαθά του έργενηλικιού...

Οι «καλοί» φίλοι του τον τρώγανε:

— Παντρέψου, βρέ 'Αρίσταρχε, να ήσυχάσι!

— Έχουμε καιρό άκόμα, άπαντούσε για να ξεγλυστρήσι από την παγίδα. Δεν με πήρανε δα και τα χρόνια.

Οι περισσότεροι έπίμονοι όμως του «κολλάγανε»:

— Παντρέψου, όσο είναι καιρός, γιατί αργότερα δεν θα σε θέλα καμμία και θα μαγκουφιάσις.

Και τότε ο Άρίσταρχος ξεσταγε:

— Μη σώσι και με βελήσι καμμία καρακάξα! Τι άνάγκη

Εύθυμι Ιστοριογλα

τις έχω δηλαδή; Δόξα τω Θεώ μία χαρά τα περνάω μονός μου. Ποιός ό λόγος, παρακαλώ, να βάλω ένα διάολο στο κεφάλι μου;

Και τους έκοβε το βήχα. Αλλά τον βήχα τον δικό του δεν μπορούσε να τον κόψη. Ήταν ένας βήχας τρομερός, βαθύς, έκκωφαντικός, που τον είχε πωνίσει σ' ένα έξοχικό κέντρο. Στην αρχή τον αντίμετωπιζε μ' ένα... έργενικό ή ρωϊσμό. Όσο πέραναν όμως οι μέρες και η κατάστασι του χειροτέρευε, άναγκάστηκε να χρονοτρήσι άτάκτως. Καί κρεβατώθηκε για καλά.

Το μαντάτο έκανε το γύρο της συντροφιάς του και όλοι θεωρήσαν ύποχρεώσι τους να έπισκεφθουν το φίλο τους τον «μαγκούφη».

— Τα βλέπεις; του λέγανε. Άν ήσουν παντρεμένος, δεν θα τσιτσιρίζουσαν τώρα έρμος και σκετινός.

Μεταξύ των άλλων, τον έπισκέφθηκε και μία συνάδελφος του.

— Πώς πάνε τα κέφια, κύριε Άρίσταρχε;

— Έτσι κι' έτσι, δεσποινίς Καίτη.

— Με όλο το συναδελφικό θάρρος, σάς έφερα, κυρία Άρίσταρχε, μία σομπίτσα. Είναι ζεστή-ζεστή. Να την πιήτε. Θα σας κάνει καλό.

Καί, χωρίς να περιμένη την έγκρισή του, άτίθωσε στο κομποδίο μία κομψή καραδονίτσα που κρατούσε, έβγαλε από την τσάντα της ένα άσημένιο κουτάλι, διπλωμένο σε πεντακάθαρο χαρτί και τον διέταξε:

Η σούζα γος: Μπράβο, Σωφρόνιέ μου, βλέπω ότι το γυνικό μπαλέτο δεν σοδ κάνει καμμία εντύπωσι... (Τού Π. Παυλίδη)

49

Οι ηρωίδες της Έφταλίας

Φινίτο

Στο συνοικισμό ήθελαν να γιορτάσουν την 28 'Οκτωβρίου και, πρώτα, με παντιέρες και πούλνους, βγήκανε ούλοι σουρουσουίλιν στο ντουρ-σέκι με τον πατάρ και τ' έφορεπι-τροπιοί επί κεφαλής.

Σε λίγο, αρριδάρισε κι' η Έφτα-λία μ' ούλο τση τ' αδρανίνι, και έ-πισω ένα γεροντοκόριτο, η δασκάλα του μαχαλά, που πήρε αμέσως πότα και θέσι πλάι στο' έ-πίσημοι. Καί, με ύφος παλίας τραγούδα, ξε-φώνισε:

— Μοφές ηρώων! 'Η ήχω του θουλικού σας «Όχι» αντίλαλει στις ρεματίες, της Πίνδου κάθε κώχη! Σήμερα απασ έπαν-τές στούς φωτισμένους ουρανούς, ο σκοτισμέ-νος μας ό νύδω...

Και σε καθαρεύου-σα άγνή, όπως κι' η άζητητή ύπαρξη τση, συνέχισε το ποίημα, που τό σκε-φτότανε μέρες να τό συνθέσει:

— Σήμερα στην Έλλάδα μας θα τρέξη, άκρη ως άκρη...

Κι' η Έφταλία δεν βάσταξε πια, πήρε μπτούνη και πρόσθεσε:

— Τό τσουπανάκι ποταμός, και θα-λασσα τό δάκρυ!...

— Έλπίδες ή πατρίδα μας δεν εί-χε ψεύτικες. 'Η Νίκη την στεφάνωσε κατόπι...

— Ας τ' άβλέπη ή Εύρώπη! Ξενώ-νισε ή Έφταλία άρουτι μπάρουτι.

Κι' η δασκάλα εξακολουθήσε στόν ι-διο της χάδα:

— Την ένδοξη Έλλάδα μας, σ' αν ή-μερα, είς τό Μοράδα, ήθελε ό Ντού-τσε να την κάνη σκλάβά!

— Μα την παντιέρα μας ή Πανα-γιά τήν ευλογούσε, και ή άρμάτα γκου-σουρουάσε, και οι γκλориόζοι φωνάζανε «Γκρέκο μπόνω», «Γκρέτσια μπέλλα» και χορεύαν ταραντέλλα για να καλο-πιάσουν τό Έλληνα...

— Κι' όμως! συνέχισε μελοδραμα-τικά ή δασκάλα. Τί έχουμε κερδίσει! Πώς μας έχουμε πληρώσει, που χαθη-καν τόσα άγόρια!

— Με τση «Ουνόρα» τ' άποφόρια!... είπε γκιγυτισμένη ή Έφταλία.

— Μπαρό Φταλία! φώναξε ή γυ-ναικογειτονία.

— Τών έχθρών μας ή φρόβερα ήταν τότε τό «Άέρα», που φωνάζα τό παι-διά μας.

— Κι' όμως, άπ' αυτή τή μέρα, ξε-φώνισε πάλι ή Έφταλία, μας γεμίζουν με άέρα χρόνια τώρα την... κόιλια μας.

— Άπό τό Σαντόν στο Πρέσκα, κι' άπ' τό Πρέσκα στο Τσελβό, στρα-τηγούς όλο αλλάζαν με φτερά, και με γαλόνια.

— Κι' οι φρετέλλοι... παντελόνια!

— Στο Τεπελίε, Μπύγραδετς και στα φαράγγια εκείνα...

Κι' η Έφταλία μ' ούλο τση τ' ά-χτι, πρόσθεσε:

— Άφισαν κοκορόφτερα, κιθάρες, μαντολίνα και φύγαν, σκορπιδόχορτο, λεβέντες ένας... άλλ' όμως στο 'Ιμπέρβιό δεν ήφτασε κανένας! Κι' έ-τσι με καρπαζώματα τού Ντούτσε τού Μπένιτο, τό δνείρο φινίτο, στο μου-μέντο, περικολοζαμέντο!

Και ή Έφταλία που είχε άχτι από καιρό να τ' άπ' και να ξεθυμάνη, έ-συγε ποζάπη στο σπύτι της μέσα άπ' τό τσουόμο τις γυναίκες της γειτονίας που τήν κυττάσαν περφηάνας — για-τί είχαν στή γειτονιά τους μία τέτοια ξευπηνη Σμυρνιά.

Τό θάνατο του Καραμπέτ Ο ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑΣ

— Όλο τό κόσμος χαρτοφύλακα κρατάει — άμμια, χαρτοφύλακα κρατάς; Σπουδαίο άντι-ρώπο είσαι! Άντίωπο παπούτσιά ντέν έχει να φορέση, άμια χαρτοφύλακα ώρα-ώρατα κρα-τάει, όρόμο πηγαίμενο εκάνει, μύτης του ψηλά ένέται, κιφύλις άκόμα πιδ ψηλά ένέται, χίτε ντέν σε κυττάζει. Χαρτοφύλακα κρατάει; Πό-ζα ίπαίονε! Σπουδαίο άντιρώπο είνε.

— Σουρπουτίτσα, λέω, άμια στα μαγαζιά να πηλίνης ένα χαρτοφύλακα άγοράσμενο να με κινή.

Σουρπουτίτσα μου καλά-καλά κυττάζει, ύστε-ρα γελεί:

— Χαρτοφύλακα, είπες;

— Ναι, ντέ. Χαρτοφύλακα-μαρτοφύλακα, πώς τό λένε; Κάτω από άμιακλή κρατάνε, κι-φάλι ψηλά έχουνε, μύτης τους πιδ ψηλά, μεγάλο πότα ίπαίοννε. Τί είμαι εγώ, κου-ζούμ; Και εγώ χαρτοφύλακα να κρατάω, πό-ζα να ίπαίονω.

Σουρπουτίτσα μου πάλι γελεί:

— Μπα τρούάρα σου, λέει, και τί θα βάλης μεσ' τόν χαρτοφύλακα;

— Τί βάζουν μέσα στο χαρτοφύλακα, για-δοούμ; Χίτε μπέ, ντέν ήκέρεις; 'Ότι ψώνια εκάνω, παστονιμά-μαστονιμά, πατάτες-ματάτες, άγγούρια, φασιόλια-μασιόλια, κίρεας, φιλιάν Φι-στίκ; Δι' άπό τό άγορά άγοράσμενο εκάνω.

Σουρπουτίτσα μου πάλι γελεί, πολύ νευρι-ασμένο με κινεί:

— Βάί άλλ'αχ πελιάσιν βερσίν, μπύιλε κα-ρί! Άμα εσύ ντέν μου ίπαίονης χαρτοφύλακα, μαγαζιά πηλίνω, μόν'αχς μου άγοράσμενο να εκάνω.

Ντούγρόν μαγαζιά πηλίνω εδω κυττάζω, έ-κει κυττάζω στο ένα ίπαίονω, άπό τό άλλο ί-γαίονω.

— Χαρτοφύλακα, βάρ;

— Τι θα πη «βάρ»;

— Βάί Άλλάχ υπελάσιν βερσίν. «Βάρ» θα πη «έχετε». Χίτε, μπέ, ελληνικά ντέν ήκέρεις;

— Άντιρώπος γελεί: — Έσέκ έρίφ — σε άλ-λο μαγαζιά πηλίνω;

— Χαρτοφύλακα βάρ;

— Βάρ!

— Άπό πού είσαι κουζούμ;

— Άπό τήν Πόλι.

— Τσόν έί! Φέρε τώρα να ιδούμε.

Πολλά χαρτοφύλακες μου δείχνει, πολύ μου ήρέσουν άμμια έναν μεγάλο διαλεγμένο εκά-νω. Πιληρώνω, χαρτοφύλακα μου πηλίνω, ά-γορά πηλίνω. Μαρουλάκια πιδωνίζω, μέθα τ' ά-βάζω. Πατάτες πιδωνίζω. Μέθα τ' ά-βάζω. Φά-ρια, πιδωνίζω. Χαρτοφύλακα τ' ά-βάζω. Ύστε-ρα πιδωνίζω και τό παστονιμά μου. Βάί τί μινιόνιό είνε τούτη. Λιγούρα μου έρχεται κου-ζούμ. Μέσα χαρτοφύλακα βάζω. Μινιόνιό μ' έ-τι μου πάζει. Άμμιάν! Βαλα, μπικλά χαρ-τοφύλακα ώρατο πηλίνω είμαι. Άμια χαρτοφύ-λακα κρατάς, νομίζεις, μινιόνιό, ύπουρός εί-νεις. Γι' αυτό όλο τό κόσμος χαρτοφύλακα κρα-τήμέας εκάνει.

Στό τρούα ίπαίονω. Άμα όλοι καθισμένοι έ-νουνται, εγώ όρτιος στέκομαι. Χίτε να καθώμαι ντέν θέλω. Άμα κόσμος «πούφ, πούφ» κάνει:

— Τι βρωμάει; ένας λέει.

Μαντήλις τόν βράζει, μύτης του κρατημένο εκάνει. 'Ό ένας τόν άλλο κυτταγμένο εκάνει, ύστερα όλοι μαζί, μάτια τους σ' ένα γουρισμέ-νο εκάνουνε, καλά-καλά κυττάει. Κάποιος λέει:

— 'Ό χαρτοφύλακας βρωμάει. Κάτι έχει με-σα και βρωμοκόπηση ό κόσμος. Τί έχει μέσα;

— Παστονιμά έχω μπέ!

— Παστονιμά στον χαρτοφύλακα!...

Άομένης είμαι άμια Τούρκος ίνωμαι. Χαρ-τοφύλακα σηκώνω, στο κιφάλι τόν κατεβασμέ-νο εκάνω.

— Να βιρέ! Έπόγλου έσέκ! Δικός μου εί-ναι τό χαρτοφύλακας, δι' θέλω βάζω.

Άπάνω μου πέφτουνε, γοροθές βαράνε, γο-ροθές βαράω, χαρτοφύλακα άνοίγω, όλοι λιπο-θυμωμένοι ένουνται. Παστονιμά μου σηκώνω:

— Έν τούτω νικά, μπέ!

Πολιτουμενός τρέχει, παστονιμά άπλώνω, λιποθυμωμένος ένέται! Ύστερα χαρτοφύλακα, κάτω από μάσλάλι βάζω, ίπαίτι μου πηλίνω.

Καραμπέτ με λένε! Κι' ύπουανού ντέν άρε-σω τό βόλτα τόν να πηλίνω!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδας

Περίπατος

Πώς ήταν αυτό, αγαπητέ; 'Όχι, δεν λέω πως με δυσαρτέει ή άπροσπιτή αυτή επίσκεψίς σου, δεν τό λέω, άκό-μα τουλάχιστον. Άλλά έρωτώ είς τί όφείλεται. 'Α! 'Ετσι! 'Ηρδες να με πάρης να πάμε έναν περίπατο, να σκο-τώσουμε δυο - τρεις ώρες! Και για ποιά λόγο; Άπό πού κι' ως πού, δη-λαδή, αυτή ή περιπατητική επιθυμία, στα καλά καθούμενα; Σε πληροφορη-σε μήπως κανείς, ότι έχω καμιά δ-ρεξί για περίπατο και μάλιστα με τή συντροφιά σου; 'Ο-ρίστε! Για εξήγησέ μου τό ζήτημα σε παρακαλώ; για να καταλάβω κι' έπει-τά σου δίνω τήν ά-πάντησι.

— 'Α! 'Ετσι! Δεν είχες τί να κινής, τό σπύτι σε στενο-χωρούσε, σου άνοιξαν τ' άκόρδα για βόλτα κι' έπειδή ό μονήρης περίπατος δεν σου άρέσει, άλλά θέλεις και κά-ποιον για να κουβεντιάσεις, σκέφτη-κες νάρθης να με πάρης για παρέα. Και μου έρχεσαι στο σπύτι μου, τέσε-ρες ή ώρα άπόγευμα, για να με ξε-σπώσης και να πάρουμε τούς δρόμους! Μπαρό θράσος και κτηνωδία! Έρχε-σαι ντουγκρού και μου χτυπάς τήν πό-τα, χωρίς να σκεφθής ότι τέτοια ώρα ό άλλος μπορεί νάχ κάποιον σοβαρή ά-σχολία, ή μπορεί ν' άναπαύεται, επί τέλους, καθ' ό έχει δικαίωμα. Να θυ-σίσασ, με άλλους λόγους, τήν άνά-παυσί μου, να παραβιάσω τ' άς συνη-θείας μου και τ' άς αρχάς μου, για να σου κάνω παρέα στην άσκοπη άληθεια, στην όποιαν τολμάς να με παρασύρης!

Τί να σου πω, καϊμένα! Να σηκώσω τή μαγγούρα και να σου άνοίξω τή χοντροκεφάλα, ή να σου δώσω καμιά κλωστή στα όπισθια, να πάρης κου-τρονύδα τ' άκαλοπίατα;

Τί έκανε, λέει; Σκέφτηκες πως έ-νας περίπατος θα μου κινή καλό; Τόν κακό σου τόν καιρό, ήλθιε. Τό τί θα μου κινή καλό και τί δεν θα μου κινή, είμαι είς θέσιν να τό κρίνω μόνος μου και δεν πηλίνω άπό σένα να μου τό υποδείξης.

— 'Ορίστε! 'Ηρθε να με ξυπνήση με-σημεριάτικα για να πάμε περίπατο — τό μουλάρι!

Τί με κυττάς έτσι; Πήγαμε, βρε ζων-τόβολο, καμιά άλλη φορά περίπατο μαζί; Σού έκανα ποτέ αυτή τήν τιμή; Κι' άφού δεν σου τήν έκανα ποτέ, γιατί θα σου τήν κάνω τώρα;

Δέν ήταν αυτή ή ύποδοχή που σου έπρεπε. Άλλου είδους ύποδοχή έ-πρεπε να σου κάνω. Άλλά έχε χάρι που δεν τόδερα άπό πριν, για να σου τήν έτοιμάσω. Ύποδοχή, να τήν θυ-μάσαι σ' όλη σου τή ζωή. Για τήν ώ-ρα όμως περιόρισου σ' αυτή.

Πάρε, λοιπόν, τ' άμυθρα σου και χάσου άπό μπροστά μου, όσο είνε καιρός. Και τ' άεστερόλεπτα άκόμα, είνε κρίσιμα για τή σωματική σου ά-κεραιότητα. Άν θες περίπατο, να οι δρόμοι, έλεύθεροι και άνοιχτοί. Τράδα να γκεξερσίσης όσο θέλεις. Άλλά, σε είδοπαώ. Μην τολμήσης άλλη φορά να έπαναλάβης τή άναιδεστιά σου άπό-πειρα, γιατί σου δίνω τό λόγο μου δι' τήν άσ κατ'άσθησά άνίκανο να τ' άς πε-ρίπατο επί ένα τούρνο τουλάχιστον. Έξαφάνισου. Καθαρά τόν καθαρά-των!...

ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ 'ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ 'ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΕΙΜΣ ΤΖΕΙΖ

Η θείρινα του ΟΜΕΘΡΟΥ

Βι σ' αυτόν!... του είπε, γε-λώντας.

Όταν έμεινε μόνος, ό Ντά-φυ ήπιε άκόμα ένα ούσκυ.

Ένοιωθε μία έλαφρεία, εύχα-ριστη ζάλη. Χώθηκε στην πολυθρόνα του κι' αντίκρυσε τό-ρα τό μέλλον με περισσότερη αισιοδοξία.

— Έρριξε μία λοξή ματιά σ' ένα χοντρό κύριο, που καθό-ταν στην άλλη άκρη τής σά-λας και τόν κυττάζε άπό ώρα με παράξηνη έπιμονή. Γιατί, άραγε; Ποιος νάταν;... Είχε φαρδιούς ώμους, μεγάλο κε-φάλι, μάγουλα πλάδαρά κι' ένα ύφος σκυθρωπό και σαρ-δώνειο μαζί. Τά μικρά κι' ά-νήσυχτα μαύρα μάτια του, έμοιαζαν με μικρά κουμπιά.

Ό Ντάφυ ύπελόγισε πως θάχε περάσει τά 45. Ήταν καλοντυμένος κι' είχε τήν έκ-φρασί εκείνη τής άυτοπειποι-θσεως που δίνει τό χρήμα.

Σηκώθηκε και διευδύνθηκε πρós τό ρεσταράν. Κανόνισε όμως, τό δρομολόγιο τόν έ-τσι, ώστε να περάση δίπλα άπ' τό τραπέζι τού άγνώ-στου. Βλέποντάς τον να πλη-σιάζη, εκείνος σηκώθηκε και περίμενε.

Ό Ντάφυ σταμάτησε και τόν κυττάζε. Έτσι που τόν έβλεπε άπό κοντά, τού άρεσε άκόμα λιγώτερο.

Με λένε Ντάνιελ Μόρ-γκαν, είπε εκείνος μ' ένα τό-νο σάν νάλεγε πως ήταν ό Ροκφέλλερ. Είσαστε ό ιδιαι-τικός ντέτεκτιβ κ. Ντάφυ;

Ό Ντάφυ τόν κυττάζε με κάποια έκπληξι.

— Όλόκληρος! άπάντησε.

— Θάθελα να σ' άς μιλήσω, κ. Ντάφυ. Θέλετε να φάμε μαζί;

Ό ντέτεκτιβ σκέφθηκε πως δεν είχε να χάση τίποτε. Ά-πεναντίας μελιότα... Και δε-χθηκε πρόθυμα.

Μπήκαν κι' οι δυο στο ρε-σταράν. Άπ' τόν τρόπο που έσπευδαν να περιποιηθούν τό Μόργκαν τ' άγαρρόνια, ό Ντάφυ πείσθηκε πως δεν είχε γελαστή για τόν όγκο τού πορτοφολιού του...

Κάθισαν σ' ένα γωνιακό τραπέζι. Τρία γκαρσόνια τούς περικύκλωσαν, με έδοκίμους ύ-ποκρίσεις. 'Ό ίδιος ό καίτη-νι' ότέλ, έτρεξε να πάρη πα-ραγγελίες.

Ό Μόργκαν συμβουλευθηκε τή λίστα, με τή βοήθειά του, χωρίς να ρωτήση καθόλου τό Ντάφυ τί προτιμούσε. Κανόνι-σαν κι' οι δυο τούς ένα μενού, που φάνηκε πως ίκανοποιούσε τό χοντρό. Τά γκαρσόνια σκορπίστηκαν τότε, κι' ό Μόργκαν φάνηκε να θυμάται επίτελους πως καθόταν αντί-κρυ τού ό Ντάφυ.

Με συγχωρήτε που δεν σ' άς ρώτησα για τίς προτιμή-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι

Τό χώλ τού ξενοδοχείου «Πρίνσες» ήταν γεμάτο άπό άέργους, που σκότωναν τόν καιρό τούς περιμένοντας τήν ώρα τού φαγητού. Στο βάθος τής σάλλας πηγαίνοέρχονταν τά γκαρσόνια, μπροστά στίς όρθάνοιχτες πόρτες τού ά-δριανού άκόμη ρεσταράν.

Τό ρολόϊ τού τοίχου έδειχνε 7.

Ό Ουίλλιαμ Ντάφυ καθόταν σε μία γωνία, έμπρός σ' ένα τραπέζακι φορτωμένο με πο-τήρια. Φαινόταν κακόκεφος. Σηκώνοντας κάποια στιγμή τά μάτια του, είδε τό φίλο τού Σάμ Μάκ Γκουίρ, τό ρε-πόρτερ τής «Τρίμπιουν», που περνούσε με δυσκολία άνάμε-σα στα στριμωγμένα τραπέ-ζια. Άπλωσε τό χέρι του και τόν τράβηξε άπ' τό μονάκι.

— Έλα, Χριστέ μου! φώ-ναξε εκείνος. Στραβάθηκα;...

— Κοντεύεις, άπάντησε ό Ντάφυ. Δεν θ' άργήση να γί-νι κι' αυτό!...

Ό Μάκ Γκουίρ τράβηξε με τή μύτη τού παπουτσιού του μία καρέκλα, κάθισε και πα-ράγγειλε ένα κοκταίηλ.

— Πώς πάνε οι δουλειές; ρώτησε.

— Κακά και ψυχρά! Τό γραφείο μου έχει κεσάτια!... Μπα, δεν βαρύνεσαι! Δεν είνε να χολοσκίη κανείς για τέ-τοια πράγματα...

Ό Σάμ άδειασε τό ποτήρι που τούφερε τό γκαρσόνι. Πριν σηκωθεί να φύγη, είπε στο φί-λο του:

— Σε περιένουμε αύριο στο σπύτι. 'Η 'Αλεις έκανε μαύρα μάτια να σε δη.

— Καλά, θάρθω, ύποσχέ-θηκε ό Ντάφυ. Πες όμως στή γυναίκα σου να μην ένδιαφέ-ρεται και τόσο για ένα ρεμά-λι σάν και μένα!

Ό Σάμ τόν χτύπησε στόν άμο.

— Έχεις, βλέπω, τό γυνά-

Μόλις έκκυκλώθηκε

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

«Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΜΑ»

Η μελαγχολική ιστορία έ-νός έμποδισμένου έρωτα, μέσ' στον πόλεμο, στην Κα-τοχή και στην Άντίστασι.

Εικονογράφησις Γ. Βαρλάμου

Έκδοτικός οίκος «ΑΣΤΗΡ»

(Α. και Ε. Παπεδημητρίου)

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 10

ΑΘΗΝΑΙ

σεις σας, τού είπε. Έχω δ-μως ως άρχη ν' άφήνω τό καιτρ να κανονίζη αυτός τό φαγητό. Κολακεύω έτσι τόν έ-γώισμό του και τόν κάνω να μου φέρη ό,τι καλύτερο έχη... Έλπίζω να μείνετε ίκανοποιη-μένος.

Ό Ντάφυ άνασκήκωσε τούς ώμους του. Είχε ξαναρχίσει να διψάη.

— Θάθελα να βεβαιωθώ για άρισμένα σημεία που σ' άς άφ-ορούν, πρόσθεσε ό Μόργκαν. Να με συγχωρήτε για τήν ά-διακρισία μου, άλλά πιστεύω πως θα σ' άς φανώ χρήσιμος.

Κάμετε, λοιπόν, λίγη ύπο-μονή.

Ό Ντάφυ είχε έκνευρισθ ή μ' αυτά τά προοίμια. Καθώς όμως είχε δυο χρόνια να φή στρείδια, έτίμησε ένθουςιαδώς αυτά που τούς σεργίριζαν.

— Άν δεν άπατώμαι, δεν έχετε πολλές δουλειές, τώρα τελευταία, πρόσθεσε ό Μόρ-γκαν με άδιάφορο ύφος.

Ό ντέτεκτιβ τόν κυττάζε ψυχρά.

— Μου φαίνεται πως ξερέ-τε πάρα πολλά πράγματα για μένα, είπε με ξερό τόνο. Πού τά μάθατε;

— Σ' άς παρακαλώ, άφήστε με να συνεχίσω. Έχω να σ' άς κάμω μία ένδιαφέρουσα πρό-τασι...

— Περί τίνος πρόκειται;

— Προτού σ' άς εξηγήσω, θάθελα να μου δώσετε μερι-κές πληροφορίες τεχνικής φύ-σεως. Ξέρω πως άσχολείσθε με τή φωτογραφική. Πέστε μου, λοιπόν, μπορείτε να φωτογρα-φίσετε ένα πρόσωπο χωρίς να σ' άς αντίληφθ;... ένα πρόσω-πο που δεν θα μένη άκίνητο και που θα θ' άρσκειται σ' ένα συνηθισμένο δωμάτιο με κοινό φωτισμό; Θέλω, βεβαίως, κα-λές φωτογραφίες.

— Αυτό εξαρτάται πολύ άπ' τό δωμάτιο, δήλωσε ό Ντάφυ. Δεν μπορώ να σ' ά-υποπτη αυτή ύπόθεσι.

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος με τήν ύποπτη αυτή ύπόθεσι. Είχε δ-

— Ό Ντάφυ δεν φαινόταν κα-θόλου ένθουςιασμένος

μως απόλυτη ανάγκη από χρήματα. Κι' αυτό δεν του έπρεπε την πολυτέλεια της εκλογής...

Ο Μόργκαν ακούμπησε τα πλατιά χέρια του πάνω στο τραπέζι και πρόσθεσε, κυττάζοντας τα αψηρήματα:

— Θα σ' δώσω 500 δολάρια προκαταβολή και 1.000 για κάθε καλή φωτογραφία που θα μου φέρετε.

Χρειάστηκε να κατεβάσει ο Ντάφυ ένα ούισκυ μονορούφι, για να συνέλθω... Δεν άφησε ωστόσο να φωνή πως τον είχε ζαλίσει η προσφορά εκείνη — περισσότερο ακόμη και απ' το αλκοόλ που είχε ρουφήξει...

Σ'ας χρειάζονται πολύ, φαίνεται, αυτές οι φωτογραφίες... παρατήρησε.

Ναι, και γρήγορα μάλιστα. Δέχεται, λοιπόν;

Μια στιγμή! Μη βιάζεστε τόσο!... "Ας δούμε αν κατάλαβα καλά. Θέλετε να μπώ στο σπίτι της γυναίκας σας, να τη φωτογραφίσω μαζί με κάποιον άλλο και να σ' παραδώσω τις φωτογραφίες. Αυτό είναι;

Ακριβώς αυτό... απάντησε ο Μόργκαν, που είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή του.

Και τί θα γίνει, αν με τσακώση και με παραδώσει στην αστυνομία;

Αδύνατον να σ' αντιληφθώ. Τά έχω προσχεδιάσει όλα στην έντελεια. Η γυναίκα μου είναι πλουσία και κάνει κάθε κέφι της.

Επειδή, λοιπόν, λατρεύει τη μουσική, έβαλε και της έφτιασαν στο σαλόνι της, τρία μέτρα πάνω απ' το πάτωμα, ένα μικρό θεωρείο, σαν μπαλκόνι, προωρισμένο για μια όρχηστρα.

Ανεβαίνει κανείς ως εκεί από μια ιδιαίτερη σκαλίτσα.

Ο Ντάφυ άπλωσε το χέρι του για να βάλει κι' άλλο ούισκυ στο ποτήρι του. Ο Μόργκαν όμως έπιασε τη μπουκάλια.

— Όχι, δεν πρέπει... άρχισε.

Ο ντέκετιβ άρπαξε το χέρι του και το απομάκρυνε απ' τη μπουκάλια, λέγοντάς του ξερά:

— "Αν φοβάστε μήπως μεθύσω, μείνετε ήσυχοι! Δεν με πιάνει το ποτό, όσα ποτήρια κι' αν αδειάσω...

Ο Μόργκαν άνασκήκωσε τους ώμους του κι' έτριψε τον καρπό του χεριού του. Είχε χλωμιάσει απ' τον πόνο που ένοιωσε.

— Έχετε δάχτυλα σιδερένια, διάβολε! μουρμούρισε.

Ο Ντάφυ χαμογέλασε, γέμισε το ποτήρι του και το άδειασε.

— Συνεχίστε, είπε.

Η γυναίκα μου επινόησε αυτό το σύστημα, για να μην της λερώνουν οι μουσικοί με τις πατημασιές τους το χαλί του σαλονιού. Ο' άνεβηκε, λοιπόν, και σείει εκεί πάνω, θα ξαπλώθηκε χάμω και θα φωτογραφίσετε ότι γίνεται στο σαλόνι, τρία μέτρα χαμηλότερα. Κανείς δεν μπορεί να σ' ανακαλύψει.

Ο Ντάφυ σκέφθηκε, ότι, μ' αυτό τον τρόπο, η δουλειά γινόταν αληθινά εύκολη. Ωστόσο, το ένστικτό του τούλε-

γε πως υπήρχε στο βάθος κάτι το ύποπτο... Αύτος ο Μόργκαν δεν του έφανεψε εμπιστοσύνη... Μα χρειαζόταν χρήματα! Κι' η προσφορά ήταν δελεαστική...

— "Ας υποθέσουμε ωστόσο, είπε, ότι τα φέρνει ο διάβολος και με ανακαλύπτει η γυναίκα σας. Τι γίνεται τότε;

Ο Μόργκαν άνασκήκωσε τους ώμους του κι' απάντησε:

— Για ν' ασπαστε απόλυτα ασφαλώς, εκεί πάνω, δεν έχετε παρα να κλειδώσετε από μέσα την πόρτα του μικρού εξώστη.

— Έβγαλε ύστερα απ' το πορτοφόλι του 5 χαρτονομίσματα των 100 δολλαρίων και τ' άφησε μπροστά στο ντέκετιβ, προσθέτοντας μ' ένα μελιστάλακτο χαμόγελο:

— Υποθέτω, άλλωστε, ότι θα θέλετε να κερδίσετε με τον κόπο σας αυτά εδώ τα χρήματα. Δεν πιστεύω να δέχαστε δώρα...

Ο ντέκετιβ άρπαξε τα χαρτονομίσματα και τάχωσε στην έσωτερική τσέπη του σακακιού του.

— "Ο κέυ! είπε. Πότε θ' άρχισω;

Ο Μόργκαν έφριξε μια ματιά στο χρυσό ρολόι του.

— Δέκα περασμένες, είπε. Πιστεύω πως μπορούμε ν' άρχίσουμε τώρα αμέσως. Πάμε μαζί να πάρете τη φωτογραφική μηχανή σας.

Ο Ντάφυ σηκώθηκε.

— Επιμένω, πρόσθεσε ήσυχα ο Μόργκαν, να καταλάβετε τη σπουδαιότητα...

Το μόνο σπουδαίο για μένα είναι τα 1000 δολάρια

για κάθε φωτογραφία, τον διέκοψε ο ντέκετιβ. Θα μπορούσα μ' αυτά τα χρήματα, να ξαναγοιάσω το γραφείο μου, που αναγκάσθηκα να το αδειάσω...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ

Δίκιμο είχε ο Μόργκαν: Η δουλειά ήταν απλουστάτη.

Καθισμένος τώρα χάμω, στο μικρό εξώστη, ο Ντάφυ ένοιωσε μεγάλη άνεση, σαν στο σπίτι του... Είχε κρεμάσει απ' το λαιμό του τη φωτογραφική μηχανή του, κι' ο φωτισμός του δωματίου ήταν αρκετός.

Σκεπτόταν μ' εύχαριστην τα λεπτά που θα κέρδιζε... Ο εξώστης ανταποκρινόταν άκριβώς στην περιγραφή του Μόργκαν. Άνεμος στις χοντρές μισανοιχτές κουρτίνες του, ο Ντάφυ μπορούσε να δη από ψηλά όλο το δωμάτιο.

Είχε κλειδώσει την πόρτα και, χάρις στην υποτίλεια με το ούισκυ, που του κρατούσε συντροφιά, δεν αισθανόταν καμμία νευρικήτητα. Άπεναντίας, ένοιωσε τώρα ένα ζωηρό επαγγελματικό ενδιαφέρον για την άποστολή που του είχε άνατεθεί.

Κανόνισε τη μηχανή του, άνοιξε τελείως το διαφράγμα της, διάλεξε το συντομώτερο χρόνο πόζας και περίμενε τα γεγονότα.

Ο Μόργκαν τον είχε οδηγήσει ως την ιδιαίτερη πόρτα που έβγαζε στο μικρό εξώστη, απ' το πίσω μέρος του σπιτιού. Δεν είχαν συναντήσει το παραμικρό εμπόδιο. Κι' είχαν όρισει να ξανασυναντηθούν τη νύχτα, όταν θα τελείωνε ο Ντάφυ, στο μπάρ του

ξενοδοχείου «Πρίνσεζ».

«Πολύ κομψό, αυτό το σαλόνάκι...», συλλογίστηκε ο Ντάφυ, ρίχνοντας μια ματιά ανάμεσα από τις κουρτίνες.

Τα δυο χρώματα που επικρατούσαν στο δωμάτιο, ήταν το κρέμ και το βαθυκόκκινο. Είχε κρέμ επίσης χαλί και φαρδιές πέτινες πολυθρόνες, δίχρωμες.

Με μια ματιά στο ρολόι του χεριού του, ο Ντάφυ διαπίστωσε πως πλησίαζαν τα μεσάνυχτα. Επιδιόκνησε πολύ να καπνίσει, αλλά συγκρατήθηκε, γιατί η μυρωδιά του καπνού, μπορούσε να προδώσει την παρουσία του. Άναρωτήθηκε μόνο πόση ώρα θαπρεπε ακόμα να περιμένει...

Την ίδια στιγμή, άνοιξε η πόρτα του σαλονιού, μπήκε μια γυναίκα, διέσχισε βιαστικά το δωμάτιο και βγήκε από μιά άλλη πόρτα, τόσο γρήγορα, που δεν πρόλαβε να την ιδεί καλά ο Ντάφυ.

Για περισσότερη προφύλαξη, ο ντέκετιβ ξαπλώθηκε προμυητα κι' άκούμπησε στους άγκωνες του, έτσι ώστε να κρατά έτοιμη τη μηχανή του. Τοποθέτησε το φακό ανάμεσα σε δυο κάγκελλα του εξώστη. Έβγαλε από την τσέπη του την υποτίλεια που τον ένοχλούσε, και περίμενε.

Πέρασε ένα ατελείωτο τέταρτο της ώρας... "Αρχίζει πιά να ένκεντρίζεται ο Ντάφυ, όταν άκουσε ένα μακρυνό κουδούνισμα. Οί μύς του τεντώθηκαν. Τά μάτια του καρφώθηκαν στην πόρτα.

Η ίδια γυναίκα διέσχισε πάλι το σαλόνι. Τώρα ο Ντάφυ την είδε καλύτερα. Ήταν ψηλή και λεπτή. Το πρόσωπο μεταξωτό ντεζαμπιγιέ που φορούσε, τονίξε ακόμη περισσότερο τις τέλειες γραμμές του κορμιού της. Ο Ντάφυ θαύμαζε το άσπρο της δέρμα κι' είπε με το νου του πως μια τόσο καλοφτιαγμένη κοκκία, ήταν επικίνδυνη για τους αδύνατους άντρες...

Τά μάτια της ήταν μεγάλα και φλογερά, τα χείλη της πορφυρά και σαρκώδη, τα μαλλιά της πλούσια και ξανθοκόκκινα.

«Έχει γούστο στις γυναίκες, ο Μόργκαν! συλλογίστηκε ο ντέκετιβ. Είναι περίεργο ωστόσο πως ένας τέτοιος άγγελος έρωτευθηκε έναν έλεφαντα! Δίκιμο είχε, η καύμενη, να τον εγκαταλείψει στο τέλος...».

Την παρακολούθησε με το βλέμμα ως την πόρτα και την είδε να ξαναγυρίζει σε λίγο μαζί μ' έναν άντρα. Ο νεοφερμένος ήταν κοντός κι' αδύνατος, με μαύρα και κατσαρά μαλλιά και χλωμό πρόσωπο. Φαινόταν άησυχος.

Η νέα γυναίκα καθίσε στο χέρι μιάς πολυθρόνας, σε κάποια θέση, ώστε να πέφτει άπάνω της όλο το φως. Ο Ντάφυ έτοιμάσε τη μηχανή του και πίεσε το κουμπί. Ο φακός άνοιγόκλεισε, μ' ένα έλαφρό κρότο. "Υστερα άλλαξε την πλάκα.

— Τάχετε;... ρώτησε σιγανά ο κοντός άντρας τη νέα γυναίκα.

Ο Ντάφυ άκουσε για πρώτη φορά τη φωνή της. Είχε το λίγο βραχνό και λαχανικό-

μένο εκείνο τόνο, που γοητεύει τόσο τους άντρες...

Ναι, έχω τα χρήματα... απάντησε, κυττάζοντας περιφρονητικά τον έπισκέπτη, που φαινόταν σαν στενοχωρημένος. Φέρατε αυτό που θα μου δώσετε;

Το παραδάκι πρώτα! Σέβεται, κυριούλα μου, γιατί δεν μου πολυγουστάρει εδώ μέσα!

Η νέα γυναίκα τούρριξε άλλη μια ματιά. "Επειτα γύρισε κι' άνοιξε το συρτάρι του τραπεζιού. Τη στιγμή που έβγαζε ένα χοντρό μάτσο χαρτονομίσματα, ο Ντάφυ τραβήξε δεύτερη φωτογραφία. Ο κρότος του διαφράγματος του φάνηκε πως άνηχούσε σαν κεραυνός κοντά σ' αυτή του. Οί δυο άλλοι όμως δεν είχαν άκούσει τίποτα.

Η γυναίκα έδωσε στον άντρα τα χρήματα και πήρε ένα μικρό δεμα. Ο Ντάφυ τράβηξε κι' άλλες φωτογραφίες, όλοταχώς, προσέχοντας σ' ότι συνέβαινε από κάτω του. Στο τέλος, σταμάτησε, ίκανοποιημένος. "Υπελόγισε πως είχε βγάλει περί τις είκοσι φωτογραφίες, απ' τις οποίες οι περισσότερες θα ήταν έπιτυχημένες. Θα τσέπωνε, λοιπόν, το λιγώτερο 5 χιλιάδες δολάρια!...

Ψαχούλεψε γύρω του, άναζητώντας τη υποτίλεια με το ούισκυ. Μερικές ρουφηξίες θα τούκαναν καλό, τώρα πιά που δεν συνέβαινε τίποτε το ένδιαφέρον στο σαλόνι.

Συγχρόνως έψαχνε μέσ' στο μυαλό του για να θυμηθώ που είχε ξαναδύ αυτό τον κοντό. Άλλα δεν το κατώρθωσε...

Εκείνος προχωρούσε τώρα προς την πόρτα, βαδίζοντας λασά, σαν τον κάουρα, χωρίς να χάνει καθόλου απ' τα μάτια του τη νέα γυναίκα. Βγήκαν κι' οί δυο απ' το δωμάτιο. Εκείνη ξαναγύρισε σε λίγο κι' έπεσε σε μια πέτινη πολυθρόνα. Με την κίνησή αυτή, άνοιξε η ρομπα της, κι' ο Ντάφυ μπόρεσε ν' άποψαμάση τα όλολευκα πόδια της, πολύ ψηλότερα απ' το γόνατο...

Άνασκήκωσε λίγο, για να χαρή καλύτερα το θέαμα. Και στενοχωρήθηκε άπερίγραπτα που δεν μπορούσε να της κρατήσει λίγο συντροφιά... Μα τον περίμενε ο Μόργκαν, με τα λεφτά.

Συλλογίζόταν, άλλωστε, ρεαλιστικά, ότι, έτσι άπένταρος, όπως ήταν, για την ώρα, δεν θαχε καμμία έλπίδα έπιτυχίας με μια τέτοια γόπσο.

Σηκώθηκε, λοιπόν, άδύρωνα κι' έκαμε ένα βήμα πίσω. Την ίδια στιγμή, ένοιωσε κάτι σκληρό — μια κάννη πιστολιού — να κολλάει σφιχτά στην πλάτη του.

Ψηλά τα χέρια, γουρούνι! Ψηθύρισε μια φωνή σ' αυτή του.

Ο Ντάφυ είχε συνήθως γερά νεύρα. Αυτή τη φορά όμως, νομισε πως θα σταματούσε η καρδιά του κι' άρχισε να τρέμει σύκορμος...

Μη μου στενοχωριέσαι, αγόρι μου! πρόσθεσε η φωνή ειρωνικά.

Ο ντέκετιβ γύρισε σιγασιά το κεφάλι του και κύτταξε πάνω απ' τον ώμο του.

Ο άνθρωπος που στεκόταν πίσω του, ήταν σωματώδης, με τετράγωνους ώμους. Μία μαύρη ρεμπτούμπλικα, βαθεία χρομένη, μισόκρυβε τα χαρακτηριστικά του.

Παρ' όλη τη συνηθισμένη ψυχραιμία του, ο Ντάφυ ένοιωσε το μέτωπό του να βρέχεται από κρύον ιδρώτα...

Κάτω στο σαλόνι, άνοιγόκλεισε μια πόρτα. Ο ντέκετιβ μάντεψε ότι είχε βγή η νέα γυναίκα. Με τα χέρια ψηλά πάντα, ρώτησε:

Μα από που ξεφύτρωσε εσύ;

Ο άγνωστος είχε μισόκλειστα τα μάτια του. Στο δυνατό όμως φως, ο Ντάφυ μπόρεσε να δη πως ήταν σκληρά και κακά. Η κίνησή του πιστολιού χάθηκε βαθύτερα ανάμεσα στους ώμους του.

Κάτσε φρόνιμα, πρόφερε ο άγνωστος.

Είχε μια φωνή βραχνή — ίσως απ' το πολύ καπνισμα. Άρπαξε τη φωτογραφική μηχανή και την τράβηξε άπότομα, κόβοντας το λουρί της.

— "Ε, άσε τη μηχανή μου! διαμαρτυρήθηκε ο Ντάφυ.

— Σκασμός! μουγκρίσε ο άλλος.

Ο ντέκετιβ είχε κοκκινίσει απ' το θυμό του.

— "Α, μου στήσατε παγίδα; φώναξε. Αυτός ο άπατεώνας, ο Μόργκαν, θέλει να πάρη τζάμπα τις φωτογραφίες;

— "Αν δε βουλώσης το στόμα σου, θα σε ξεκοιλιάσω! τον φοβέρισε ο άλλος με λύσσα. Τί γυρεύεις εδώ, παλιοτόμαρο;

Ο Ντάφυ βέλησε να κατεβάσει τα χέρια του, αλλά η πίεση του όπλου στα ραχί του αύξηθηκε.

Μου άναθέσανε μια δουλειά... απάντησε. Και σ'υ, τί γυρεύεις;

Προσπαθούσε να δείξει θάρρος, καταλάβαινε όμως πως δεν θαχε έλπίδα σωτηρίας, αν

ο άγνωστος σκόπευε πραγματικά να τον σκοτώσει...

Πάμε να κάνουμε μια βόλτα... του είπε εκείνος άπειλητικά.

Κι' έκαμε ένα βήμα πίσω, παραμερίζοντας λίγο το πιστόλι του. Ο Ντάφυ δεν άφησε να του ξεφύγη η ευκαιρία: Κατάφερε μία δυνατή κλωτσιά προς τα πίσω, με την έλπίδα να χτυπήσει στο πόδι τον άγνωστο. Συνάντησε όμως μόνο το κενό, έχασε την ισορροπία του, πέρασε πάνω απ' τα κάγκελλα του εξώστη κι' έπεσε από ψηλά στο πάτωμα του σαλονιού.

Το παχύ χαλί κι' ένα ένστικτο τέντωμα των χεριών του προς τα εμπρός, τον προφύλαξαν από κανένα άσχημο χτύπημα. "Εμεινε ζαλισμένος για μια στιγμή, κι' ύστερα μπόρεσε ν' άνακαθήσει.

Μία πόρτα άνοιξε πίσω του, και μπήκε η κοκκινομαλλούσα. Βλέποντάς τον, έδγαλε μια πνιγμένη φωνή κι' έφερε το χέρι της στο στήθος της. Θάθελε πολύ ο ντέκετιβ να την πάρη στην άγκαλιά του και να την καθυχήσει, σαν φοβισμένο παιδάκι... Άλλάζε όμως γνώμη, όταν άντελήφθη πως τον σημάδεψε μ' ένα περιστροφή!

Άνησυχούσε πάντα, όταν έβλεπε όπλο σε χέρια γυναίκας. Γιατί φοβόταν μήπως, σε μια στιγμή ταραχής, τα μικρά της δαχτυλάκια πίεζαν τη σκανδάλη...

— "Εμεινε, λοιπόν, άκίνητος στη θέση του, για να μην άνησυχήσει την κοκκινομαλλούσα.

Εκείνη τον κύτταζε, με τα μεγάλα μάτια της γεμάτα τρέμο. Τά μισανοιχτά χείλη της άφηναν να φαίνονται τα κατσαπτρα και κανονικά της δόντια.

— Ποιάς... ποιός είσαστε; τραυλίσσε.

Ο Ντάφυ έπιασε το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του, — Αυτό άναρωτιέμαι κι'

εγώ, μικρή μου κυρία... άπάντησε.

— Τί ζητάτε εδώ;

— Θα σ'ας πείραζε αν χαμηλώνανε λίγο το παιχνιδάκι που κρατάτε;...

— Θα μου πητε τί ζητάτε εδώ; επέμεινε η νέα γυναίκα. Η φωνή της γινόταν σταθερότερη, όσο ξαναβρίσκε σιγα-σιγά την ψυχραιμία της.

— Μην κάνετε τώρα την κακιά... της είπε μαλακά ο Ντάφυ. Δεν πάτε καλύτερα να δώτε τί έγινε εκείνος ο γοργίλας, εκεί πάνω;

Η νέα γυναίκα ξανατρόμαξε.

— "Υπάρχει κι' άλλος εκεί πάνω; ρώτησε.

Ο Ντάφυ χαμογέλασε κι' απάντησε:

— Δεν ξέρω αν ύπάρχη άκομή. Πάντως, όμως, υπήρχε. "Εξ αίτιας του έφαγα αυτή την τούμπα!

Η νέα γυναίκα άποτραβήχτηκε λίγα βήματα, για να μπόρεση να ιδη τί γινόταν πάνω στον εξώστη.

— Δεν βλέπω κανένα... είπε κουνώντας το κεφάλι της.

— "Εφυγε, ο παλιάνθρωπος, αφού μου βούτηξε τη φωτογραφική μηχανή μου... "Επιτρέπετε να σηκωθώ; Πόνεσα πιά να κάθωμαι στο πάτωμα...

Σ'ας συμβουλεύω να μείνετε εκεί που είσαστε! άπάντησε σταθερά η νέα γυναίκα.

Και, δίχως ν' άφήση καθόλου το ρεβόλβερ της, άπλωσε το χέρι της προς το τηλεφώνο.

— Δεν πιστεύω να θέλετε να είδοποιήστε την άστυνομία! φώναξε άνησυχά ο Ντάφυ.

Αυτό άκριβώς σκοπεύω να κάνω.

— Άκούστε με, κυρία Μόργκαν! Θα σ'ας εξηγήσω... Πρόκειται για μια παρεξήγηση...

Η κοκκινομαλλούσα χαμήλωσε το ρεβόλβερ της, και το πρόσωπό της πήρε μια έκφραση κατάπληκτη.

— Γιατί μου δώσατε αυτό το όνομα; ρώτησε γρήγορα.

— Μα... δεν είσαστε η κυρία Μόργκαν;

— Κάθε άλλο!

Ο Ντάφυ σκώθηκε όρθιος. Βλέποντας τη νέα γυναίκα να τον ξανασημάδεψε με το όπλο, έκαμε μια χειρονομία άνυπομονής.

— Ελάτε, λοιπόν, φτάνει πιά! είπε. Για πέντε μου, ποιά είσαστε;

— "Εσείς, μάλλον, πρέπει να μου εξηγήσετε τί σημαίνει όλη αυτή η ιστορία!

— Θα σ'ας το πώ... και βέλω να με πιστέψετε! Είμαι ο ίδιαιτός ντέκετιβ Ντάφυ. "Ενας κάποιος Μόργκαν — έτσι μουπε πως τον λέγανε — με κοροΐδεψε άδιάντροπα!

— με κοροΐδεψε άδιάντροπα! Μου διηγήθηκε πως είσαστε γυναίκα του και πως σ'ας έξεβίαζε κάποιος. Και μου άνάθεσε να φωτογραφίσω τον έκβιαστή. "Εγώ πιστεύω αυτό το παραμύθι, κρύφτηκα εκεί στον εξώστη σας και πήρα φωτογραφίες, την ώρα που δίνατε τα λεφτά σ' εκείνον τοί άσχημομυρη. Είχα τελειώσει πιά κι' ήμουν έτοιμος να φύγω, όταν ένας άγριάνθρωπος

Σπάνια μου έκαναν κομπλιμέντα...

...και να που ο Γιώργος έγινε ξαφνικά ζηλιάρης!

«Η αλήθεια είναι ότι είναι λυπηρό οι άνδρες να παρασύρονται από την έξωτερική εμφάνιση. "Ετσι είναι δυστυχώς και έχω προσωπική πείρα σ' αυτό το ζήτημα. Νόμιζα πάντα ότι το δέρμα μου ήταν χωρίς ελάττωμα. Άλλα μόνο άφου έκανα θεραπεία με την λευκή κρέμα TOKALON, διαπίστωσα μέχρι ποίου σημείου μπορούσα να γίνω γοητευτική. "Ενα ώριμο δέρμα είναι το καλύτερο άτού. "Όλες οι γυναίκες που δά ξε- ρίζουν νά έπωφελούνται από την ένέργεια της λευκής κρέμας TOKALON μπορούν να το διαπιστώσουν μόνες τους.

Μια άπλη δοκιμασμένη μέθοδος.

Η κρέμα TOKALON έχει δώσει ήδη την εύτυχία εκατομμυρίων γυναικών. "Εάν θέλετε κάθε μέρα την λευκή κρέμα TOKALON δά κάνετε με το δέρμα σας άπαλό και λείο από ακληρό και άγριο που ήταν μέχρι σήμερα. Τά μαύρα στίγματα χάνονται, οι άνοιγμένοι πόροι ξανασιγγούν. "Εάν μεταχειρίζεσθε κανονικά την λευκή κρέμα TOKALON λιπαρή ή άχι λιπαρή, άνάλογως του τύπου του δέρματός σας, δά έχετε και ένα δέρμα φωτεινό, θαμπωτικό και συγχρόνως μόν που δίνει ιδιαίτερη γοητεία στην γενική εμφάνιση. "Εάν θέλετε το θράδυ την ρόζ κρέμα TOKALON που περιέχει BIOCCEL, και έμποδίζει να σχηματισθούν ρυτίδες. Μπορείτε και σεις να δοκιμάσετε με την απόλυτη πεποίθηση, ότι δά πετύχετε.

Την παρακολούθησε με το βλέμμα ως την πόρτα και την είδε να ξαναγυρίζει σε λίγο μαζί μ' έναν άντρα. Ο νεοφερμένος ήταν κοντός κι' αδύνατος, με μαύρα και κατσαρά μαλλιά και χλωμό πρόσωπο. Φαινόταν άησυχος.

Η νέα γυναίκα καθίσε στο χέρι μιάς πολυθρόνας, σε κάποια θέση, ώστε να πέφτει άπάνω της όλο το φως. Ο Ντάφυ έτοιμάσε τη μηχανή του και πίεσε το κουμπί. Ο φακός άνοιγόκλεισε, μ' ένα έλαφρό κρότο. "Υστερα άλλαξε την πλάκα.

— Τάχετε;... ρώτησε σιγανά ο κοντός άντρας τη νέα γυναίκα.

Ο Ντάφυ άκουσε για πρώτη φορά τη φωνή της. Είχε το λίγο βραχνό και λαχανικό-

μένο εκείνο τόνο, που γοητεύει τόσο τους άντρες...

Ναι, έχω τα χρήματα... απάντησε, κυττάζοντας περιφρονητικά τον έπισκέπτη, που φαινόταν σαν στενοχωρημένος. Φέρατε αυτό που θα μου δώσετε;

Η νέα γυναίκα τούρριξε άλλη μια ματιά. "Επειτα γύρισε κι' άνοιξε το συρτάρι του τραπεζιού. Τη στιγμή που έβγαζε ένα χοντρό μάτσο χαρτονομίσματα, ο Ντάφυ τραβήξε δεύτερη φωτογραφία. Ο κρότος του διαφράγματος του φάνηκε πως άνηχούσε σαν κεραυνός κοντά σ' αυτή του. Οί δυο άλλοι όμως δεν είχαν άκούσει τίποτα.

Η γυναίκα έδωσε στον άντρα τα χρήματα και πήρε ένα μικρό δεμα. Ο Ντάφυ τράβηξε κι' άλλες φωτογραφίες, όλοταχώς, προσέχοντας σ' ότι συνέβαινε από κάτω του. Στο τέλος, σταμάτησε, ίκανοποιημένος. "Υπελόγισε πως είχε βγάλει περί τις είκοσι φωτογραφίες, απ' τις οποίες οι περισσότερες θα ήταν έπιτυχημένες. Θα τσέπωνε, λοιπόν, το λιγώτερο 5 χιλιάδες δολάρια!...

Ψαχούλεψε γύρω του, άναζητώντας τη υποτίλεια με το ούισκυ. Μερικές ρουφηξίες θα τούκαναν καλό, τώρα πιά που δεν συνέβαινε τίποτε το ένδιαφέρον στο σαλόνι.

Συγχρόνως έψαχνε μέσ' στο μυαλό του για να θυμηθώ που είχε ξαναδύ αυτό τον κοντό. Άλλα δεν το κατώρθωσε...

Εκείνος προχωρούσε τώρα προς την πόρτα, βαδίζοντας λασά, σαν τον κάουρα, χωρίς να χάνει καθόλου απ' τα μάτια του τη νέα γυναίκα. Βγήκαν κι' οί δυο απ' το δωμάτιο. Εκείνη ξαναγύρισε σε λίγο κι' έπεσε σε μια πέτινη πολυθρόνα. Με την κίνησή αυτή, άνοιξε η ρομπα της, κι' ο Ντάφυ μπόρεσε ν' άποψαμάση τα όλολευκα πόδια της, πολύ ψηλότερα απ' το γόνατο...

Με την
TWA
Καθημερινάι πτήσεις
ΔΙΑ
NEAN YOPKHN
Δύνασθε να διαυήνετε το ταξίδιον σας εις
ΡΩΜΗΝ· ΜΙΛΑΝΟ· ΓΕΝΕΥΗΝ· ΠΑΡΙΣΙ
Δια πληροφορίας και εξασφάλισιν
θέσεων άποταθήτε ΟΘΩΝΟΣ 4
τηλέφωνα: 26.125 - 20.661

ΕΧΕΤΕ
έμπιστοσύνην εις την
TWA ΔΙΑ ΗΠΑ
ΕΥΡΩΠΗΝ· ΑΦΡΙΚΗΝ· ΑΣΙΑΝ
TRANS WORLD AIRLINES

ΡΩΜΗ
\$ 77.60
9 πτήσεις εβδομάδος.
ΣΥΡΙΧΗ
\$ 136.40
3 πτήσεις εβδομάδος.
ΠΑΡΙΣΙ
\$ 142.80
7 πτήσεις εβδομάδος.

ρίχτηκε πάνω μου, μου άρπαξε τη μηχανή μου και με πέταξε απ' τόν εξώστη... Τώρα έσας μού λέτε ποτέ δεν είσα-στε ή κυρία Μόργκαν... "Ε, δεν ξέρω πιά τί μου γίνεται! "Η κοκκινομαλλούσα τόν κύτταζε μερικές στιγμές, σα-στισημένη.

— Είσατε τρελλός! δήλω-σε ύστερα.

— Κάθε άλλο! Σας συνι-στώ μάλιστα, για τo καλό σας, να μού εξηγήσετε όλη την αλήθεια! Σκεφθήτε πώς είσα-στε μπλεγμένη ασχημά! "Ο Μόργκαν ήθελε μια φωτογρα-φία σας μαζί μ' εκείνο τόν κι-τρινιάρη... και τήν πήρε. Δεν σας άνησχυεί αυτό;

"Η νέα γυναίκα κούνησε τo κεφάλι της.

— Δεν καταλαβαίνω... πρό-φερε.

— Θά μ' ακούστε, επιτέ-λους; τής είπε απότομα. Ποι-ός ήταν εκείνος που σας έ-πισκεφθηκε πρό όλίγου;

Το επίτακτικό ύφος του φάνηκε πώς κλόνησε επιτέλους τήν ψυχραιμία της.

— Δεν ξέρω... άπάντησε βιαστικά. Πιστεύω πώς λέγε-ται Κάτλεϋ.

"Ο ντέκετιβ έκανε ένα βή-μα πίσω και φώναξε:

— Μά η...βαία! Τώρα τόν θυμήθηκα!... Πάει πιά, νερού-λάσε τo μυαλό μου!... Και τί δοσοληψίες έχετε σείς μ' ένα τέτοιο κήνος;

"Η κοκκινομάλλα ζάρωσε τά φρύδια της.

— Θά πάψετε καμιά φο-ρά να μ' άνακρίνετε; δια-μαρτυρήθηκε.

— Άκούστε, μικρή μου! "Ο Κάτλεϋ έχει φρικτή φήμη. Τούχουν κολλήσει τά βρωμε-ρώτερα παρατσούκλια στους κύκλους του... Και σείς φωτο-γραφήθηκαν μαζί του! Κι' αυτές οι φωτογραφίες βρί-σκονται στά χέρια ενός τρί-του. Δεν σας κάνει ούτε κρύο ούτε ζέστη;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέγεια.

ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 1

Θά βρήτε τo Κατάστημα

ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ ΤΡΕΞΑΤΕ

"Απαντα τά χειμερινά χειρο-ποίητα υπόδηματα σε έκλεκτές ποιότητες.

ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

Σανταρόζα 1

Ταχεία εκμάθησις ΑΚΚΟΡ-ΝΤΕΟΝ παρά ειδικού καθηγητού. Μουσικόν Λύκειον Αθηνών. Γα-νία Ερμού 57 και Χριστοπού-λου 2. Τηλέφωνον 35-575.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Αισθητική προσώπου: Έξα-φάνισις ρυτίδων, ανανέωσις επιδερμίδος δια τού εσχάτους έν Παρισίους εφαρμοζόμενου βιοτικού ορρού (έμβρυα που-λιών). Θεραπεία τριχοπτώσε-ως. Εφαρμογή ηλεκτρικού μασσάζ (Vibrio). Αισθητικός κ. Α. Α. ΧΡΥΣΗΣ, 68ος Νί-κης 13, τηλ. 29.548. Παρε-λήφθη νέα ποσότης βιοτικού ορρού.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΕΡΡΥ ΛΟΓΚΑΝ

Pantebou me to thanato

για να μην πώ, ότι φθονούσατε, τo Ζεράρ Πεσκάρα, που είχε κα-ποθώραξ ή δημιουργήση τo ί-σχυρότερο δημοσιογραφικό τράστ της Γαλλίας.

"Η πρώτη, λοιπόν, σκέψις που κάματε, όταν πληροφορηθή-κατε τo στενό σύνδεσμο μεταξύ τών Πεσκάρα και τών Κοράλ, ή-ταν, ότι θα μπορούσατε ίσως, μία μέρα, ά επωφεληθήτε απ' αυτόν. "Η σκέψις αυτή δεν είχε τίποτε τo επιληψίμο. "Αλλά, σιγά-σιγά, μερικές άλλες μπή-καν στό μυαλό σας... Για τήν ακρίβεια, ή ιδέα τού έγκλημα-τος πρωτοήρθε στό μυαλό σας τή μοιασία ήμέρα που πήγατε στην "Ωρέζ, για να οργανώσετε τήν πώλησι της έθνημοιδος σας. Τήν ώρα που συζητούσατε με τόν πράκτορα, έτυχε να περάση έξω από τo κατάστημά του μία πολύ άραία νέα. "Εκτός διώς από τήν ομορφιά της, σας έκα-με επίσης έντύπωσι ή "μεγάλη ομοιότης της με τόν Κάρολο Πεσκάρα. Αυτοί οι δύο λόγοι ή-ταν άκοιτοι για να σας πα-ρακινήσουν να ζητήσετε πληρο-φορίες γι' αυτήν.

"Μαθαίτε, λοιπόν, ότι λεγόταν Γενεβιέδη Ρουλλά, από τo όνο-μα της μητέρας της. Λουσιέν Ρουλλά, ίo να γνωρισθήτε μα-ζί τους, ήταν τo εύκολοτερο πράγμα τού κόσμου. Παρουσια-σθήκατε, άλλωστε, με τις καλύ-τερες διασκέψεις του κόσμου κι' αρχισατε να παίξετε τo ρόλο του μνηστήρος, αφού άπαιτησα-τε, με οιαδήποτε προσχημάτα, από τήν μητέρα και τήν κόρη να κρη-τίσουν τo πράγμα μυστικό. Για γαμιο δεν μπορούσε ακόμη να γίνη λόγος. Γιατί ή Λουσιέν Ρουλλά ήταν άρρωστη κι' είχε ανάγκη από τις περιποιήσεις της κόρης της. Αυτή ή αρρώ-στεια εξημερτούσε τά σχέσια σας...

"Η Λουσιέν Ρουλλά ήταν έν-τιμη γυναίκα κι' είχε έμφυτο στην ψυχή της τo αίσθημα της ηθικής. Σκέφτηκε, λοιπόν, πώς δεν ήταν σωστό να κρυφή τήν α-λήθεια. Και σας άφηγήθηκε τo θλιβερό μυθιστόρημα της ζωής της... "Ετσι, μαθαίτε τις λε-πτομέρειες τού ειδυλλίου της μ' έναν άξιωματικό, που ήταν πε-ραστικός από τή Νεβίλ Σαιν-Βαστ κατά τo 1915. Τα γεγο-νότα που επακολούθησαν, τήν εί-χαν χωρίσει όριστικά απ' αυτόν. Παρ' όλες τις προσπάθειές της όμως, δεν κατώρθωσε να ξανα-βρή ποτέ τά ίχνη του. Τo ίδιο έγινε και μ' αυτόν, όπως απο-δεικνύουν τά στοιχεία που έχω στά χέρια μου. Δεν κατώρθωσε ποτέ να ξαναβρή τήν άγαπημέ-νη του Λουσιέν. "Όσο για τή Γενεβιέδη, δεν ήξερε πώς ύ-πρχε...

"Η Λουσιέν σας έδειξε επίσης τά δύο μοναδικά κειμήλια, που είχε απ' αυτό τόν αξιωματικό: ένα δακτυλίδι, απ' αυτά που έ-φτιασαν κατά τόν πόλεμο από ο-βίδες και τo στρατιωτικό του βιβλιόριον, που είχε ξεχάσει, ό-ταν έφυγε από τή Νεβίλ Σαιν-Βαστ. Τo βιβλιόριον αυτό ήταν τού λοχαγού τού πεζικού Ζεράρ Πεσκάρα.

— Τού πατέρα μου! φώναξε ή Μυριέλ.

— Κοντεύω να νυστάξω με τήν ιστορία σας! είπε ο Βάνς.

— Κοντεύετε να νυστάξετε; ρώτησε ο Σ.Ο.Σ. με ειρωνικό ύ-φος. Δεν έα λέγατε, όμως, τo

ίδιο άν σας έδειχνα αυτό τo βι-βλιόριον...

— "Αι, λοιπόν, δεν τo κά-νετε; είπε ο Βάνς.

— Δεν είμαι τόσο άφελής, ά-πάντησε ο Σ.Ο.Σ. Τo τζακι βρι-σκειται κοντά σας, κι' εινε άρκε-τή μιά μικρή κίνησις του χειριού σας για να τo εξαφανισετε... "Όχι, δεν πρόκειται να τo δεί-ξω σε σας... Θα τo δείξω, ό-μως, στη Μυριέλ, άν θέλη να κα-μή τόν κόπο νάρθη κοντά μου... "Η Μυριέλ σηκώθηκε άμέσως από τή θέσι της και πήρε γρή-γορα τo βιβλιόριον που της έω-σε ο Σ.Ο.Σ.

— Εινε αλήθεια, είπε, και τού τo ξανάδωσε. Τo βιβλιόριον αυτό εινε τού πατέρα μου!... "Αλλά πώς βρέθηκε στά χέρια σου, Σταν;

— Τo πράγμα δεν εινε περί-εργο, παρατήρησε ο Πώλ Βάνς καγχάζοντας. "Ο κύριος Σεμινά-ριο έχει καταπληκτικές ικανότη-τες διαρρήκτου κι' εινε, έξ άλ-λου, οικογενειακός φίλος σας. Μπορούμε, λοιπόν, να υποθέσου-με, ότι τo έκλεψε από τo σπίτι σας...

— Εινε αλήθεια, ότι τo έκλε-ψε, άπάντησε ο Σ.Ο.Σ. "Αλλ' όχι από τo σπίτι τών Πεσκάρα... Τo έκλεψε από τo μεσαίο συρτάρι τού γραφείου σας...

— "Αθλιέ! βρυχήθηκε ο Βάνς. Τo άνοίξατε, λοιπόν;

— "Α, όμολογείτε ότι τo εί-χατε εκεί; ρώτησε ο Σ.Ο.Σ.

— Δεν είπα αυτό τo πράγμα, άπάντησε ο Βάνς, προσπαθών-τας να διορθώση τo λάθος του. "Εξέφρασα μόνο τήν άγανακτησί-μου για τήν άναίδειά σας...

"Ο Σ.Ο.Σ. γέλασε.

— "Ας αφήσουμε για λίγο αυ-τό τo ζήτημα, είπε. Θα έξομα-γυρίσουμε σε λίγο... Η έξομα-λόγησις της Λουσιέν Ρουλλά και τά στοιχεία που σας παρέ-δωκε, σας έκαναν να μάθετε τo μυστικό των ανθρώπων, που μία σκληρή μοίρα είχε ρίξει τόν έναν μακριά από τόν άλλο. "Η Λου-σιέν, φτωχή και δυστυχισμένη, ό-πως ήταν, άγνοούσε που βρισκό-ταν ο άνθρωπος που είχε άγα-πήσει άλλοτε κι' ούτε μπορούσε να τo μάθη. "Ο κόσμος που συ-ναναστρεφόνταν ήταν άνθρωποι που ζούσαν στό περιβώριον της ζωής, όπως κι' αυτή. Τί μπο-ρούσαν να ξέρουν αυτοί οι από-κληροι της μοίρας για τόν Πε-σκάρα; Εινε ζήτημα άν είχαν ά-κούσει και τo όνομά του. Κι' έ-πειτα, ή Λουσιέν δεν μιλούσε σε κανένα για τo θλιβερό μυστικό της ζωής της. Είχε σκυψεί τo κεφάλι στη σκληρή μοίρα της κι' ο μόνος της πόθος ήταν να με-γαλώση τήν κόρη της. "Εσείς ό-μως δεν άγνοούσατε ποιος ήταν ο Πεσκάρα κι' είχατε χρέος να τήν φερετε άμέσως σ' έπαφή μα-ζί του. Εινε αλήθεια, πώς ο Πε-σκάρα, στο μεταξύ, είχε παν-τρευτή, κι' είχε άποκτήσει δύο παιδιά. "Αλλ' ή γυναίκα του εί-χε πεθάνει από καιρό. Θα μπο-ρούσε, λοιπόν, να παντρευτή τή Λουσιέν κι' όπως ήταν πλούσιος, να τή σώση τρώσι από τo θά-νατο. Με τόν τρόπο αυτό, έξ άλ-λου, ή Γενεβιέδη θ' άποχτούσε πατέρα. "Αλλά κι' άν δεν τήν παντρευόταν, θα τήν υποστήριζε με τή γνωστή γενναιοδωρία του.

"Αλλ' αυτό δεν σας συνέφε-ρε. "Η άνοιξις που θα σας έδινε ο Ζεράρ Πεσκάρα, άν τού φανε-ρώνατε τήν ύπαρξή της Λουσιέν και της κόρης της, θα ήταν, βέ-βαια, ήγεμονική. "Αλλ' είχατε φιλοδοξίες πολύ μεγαλύτερες. Δεν είσατε από τους άνθρώ-πους που άρκούνται σε λίγα. Σκεφτόκατε, λοιπόν, πώς, χάρις σ' αυτό τo μικρό περιστατικό, θα μπορούσατε να κατακτήσετε τόν πλούτο και τή δύναμη και να γίνετε μία από τις σημαν-τικότερες προσωπικότητες της Γαλλίας. Καταπαύσατε τότε ένα σατανικό σνέδιον και περιέ-νατε ύπομονη τo θάνατο της Λουσιέν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέγεια.

'Ελληνικό διήγημα

ΝΥΧΤΑ βαθεία. "Ησυχος ο άπέραντος άνοιξιάντικος κάμ-πος. Μόνο κάποιοι τριζόνι προσπαθούσε να τoνίση τo λυπητερό τραγούδι της σκλαβιάς μέσα στην τρομαγμέ-νη φύσι... Γιατί, μ' όλη τήν άνοιξι που κρυφογελούσε με τά λουλουδιόσμενα χείλια τών πρώτων καλύκων, ή Κατοχή βά-ραινε άπάνω στο γυπό έλληνικό γάμα... "Όχι σπάνια, ή και-νοουργία λλόη στολιότανε, με τις φριχτές παπαρούνες που πρόσφερε τo αίμα τών αθών, χυμένο άλύπητα από τόν κα-

Η θυγιά του παπα

ταχτητή... Μιά μικρή έκκλησούλα στην ά-κρη τού κάμπου. Ολιβερό υπόλοι-πο, ενός μοναστηριού, πούχε γκρεμιστή με τόν καιρό. Δίπλα της, ένα-δυο κελλιά στεκόντου-σαν όρθα. Κι' αυτά, ήταν ή κα-τοικία τού παπα - Γρηγόρη. Χρό-νιά τώρα ήρουρούσε σ' αυτά τά μέρη. "Εβίε τήν εύλογία του στα δυο χαριουδάκια που άπλω-νόντουσαν στη ρίζα τού δουνού, δυο χιλιόμετρα δεξιά κι' αρι-στερά.

Μεσ' στο ένα κέλλι, μία μικρή λαμπτήσα τού πετρελαίου φώτιζε δυο γλωμά πρόσωπα. Τού ενός, οι νεανικές γραμμές κρύβοντου-σαν πίσω από τά πυκνά ξανθο-κάστανα γένεια. Τού άλλου, κά-τασπρα τά γένεια, πολλές οι ρυ-τίδες, κουρασμένα τά χαρακτηρι-στικά. Και μόνο τά μάτια όλο-ζώντανε, φλογερά, γεμάτα "Ελλάδα... "Ο νέος σκετόκανε μπροστά σ' ένα μικρό, φορητό ασφύ-ματό. Σιωπηλός, με τ' ακουστικά στ' αυτιά του, έστέλενε τo μήνυμά του στους μακρινούς φίλους... "Ο γέρος τόν κύτ-ταζε, αμίλητος κι' αυτός. "Υστερ' από άκοιητά ώρα, ο νέος έδγαλε τ' ακουστικά του και τ' ακούμπησε δίπλα του.

— Τέλειωσες, τέκνον μου... άπάντησε ο νέος. Τo Κάτ-ρε έμαθε πολλά κι' ένδιαφερόντα... Οι Γερμανοί θα δεχτούνε σε λίγο τ' αεροπλάνα μας!... — Εύλογημένος νάσαι Φώτη!... Με τέτοια παλληκάρια σαν και σένα θα μπορέση ή "Ελλάδα να σπικώση σύντομα τo κεφάλι της ψηλά!...

"Αρπάξε τo χέρι τού γέρου ο άσυρματιστής και τόφερε με σεβασμό στα χείλια του: — Εσύ είσαι τo πιο μεγάλο παλληκάρι, παπα-Γρηγόρη! μουρμούρισε με συγκίνηση. Εσύ, που δεχτήκες να κρύψης στο κέλλι σου τόν άσύρματο... "Εγώ είμαι νέος έχω δύναμη, μπο-ρώ να πολεμήσω... Τo καθήκον μου με στέλνει στόν κίνδυνο. Εσύ όμως είσαι γέρος, άδύνατος...

— Επίσημα, σήκωσε τo κεφάλι του ο παπας: — Πρώτα εινε τo καθήκον τo δικό μου!... είπε σιγά, με συγκρατημένη δύναμη. Μην ξεχνάς, Φώτη, ότι ο κλήρος ήτανε πάντα στην "Ελλάδα ο πρωτοπόρος κάθε τιμού άγώνα για τή λευτεριά!... "Ερωμένοι ήταν εκείνοι, που μέσα στα πι-κρά χρόνια της σκλαβιάς, μαζέψανε γύρω τους τά τρομαγμέ-να "Ελληνοπούλα, για να τά μάθουνε στο κυφό σκολειό τά γράμματα που θα τους χαλυβδωναν τήν έννική συνείδησι...

Κάτω από τά ράσα χτυπήσαν οι καρδιές τού Γρηγορίου τού Πέμπτου, τού Παλαιών Πατρών Γερμανού, τού Παπαλέσσα... Πάντα, τo καρυσόφυλλι, άδελφωμένο με τo σταυρό, δάσανε τις μεγάλες νικήφορες μάχες για τή λευτεριά... Και σήμερα, στην πιο μεγάλη δοκιμασία της σκλαβωμένης πατρίδας, ο κλήρος πρέπει να γίνη παραδειγμα... Δεν κάνω, λοιπόν, παρά τo καθήκον μου, Φώτη!...

Σώπασε ο άσπρομάλλης παπας. Και τo νέο παλληκάρι ξαναπήρε τo κοκκαλιάρικο χέρι του, και τo φίλησε με σεβα-σμό και συγκίνηση: — Τo άρνηγιο της Μέσης "Ανατολής φερε καλά τo ρόλο σου, παπα-Γρηγόρη... Χαμογέλασε μελαγχολικά ο παπας: — Τί ώφέλει, Φώτη... "Εγώ είμαι γέρος, προσωρινός... Κάθε μέρα προχωρώ προς τόν τάφο... Μά βέλω ή "Ελλάδα να λευτερωθή! Δεν θέλω παράσημα κι' άμοιβές — τί και τις

κάνω... Θέλω να πάουν οι βάρβαροι να μολύνουνε τά τίμια χώματα της πατρίδας μας...

— Θα πάωμεν, πάτερ μου! έκανε τo παλληκάρι με πίστι. Κούνησε μελαγχολικά τo κεφάλι του ο παπας:

— Ναι, μά, στο μεταξύ, πόσα κορμιά πεσμένα, πόσο αίμα χυμένο!...

— Τί να κάνουμε; Τo δέντρο της Λευτεριάς πρέπει να πο-τίστη μ' αίμα για να βλαστήση...

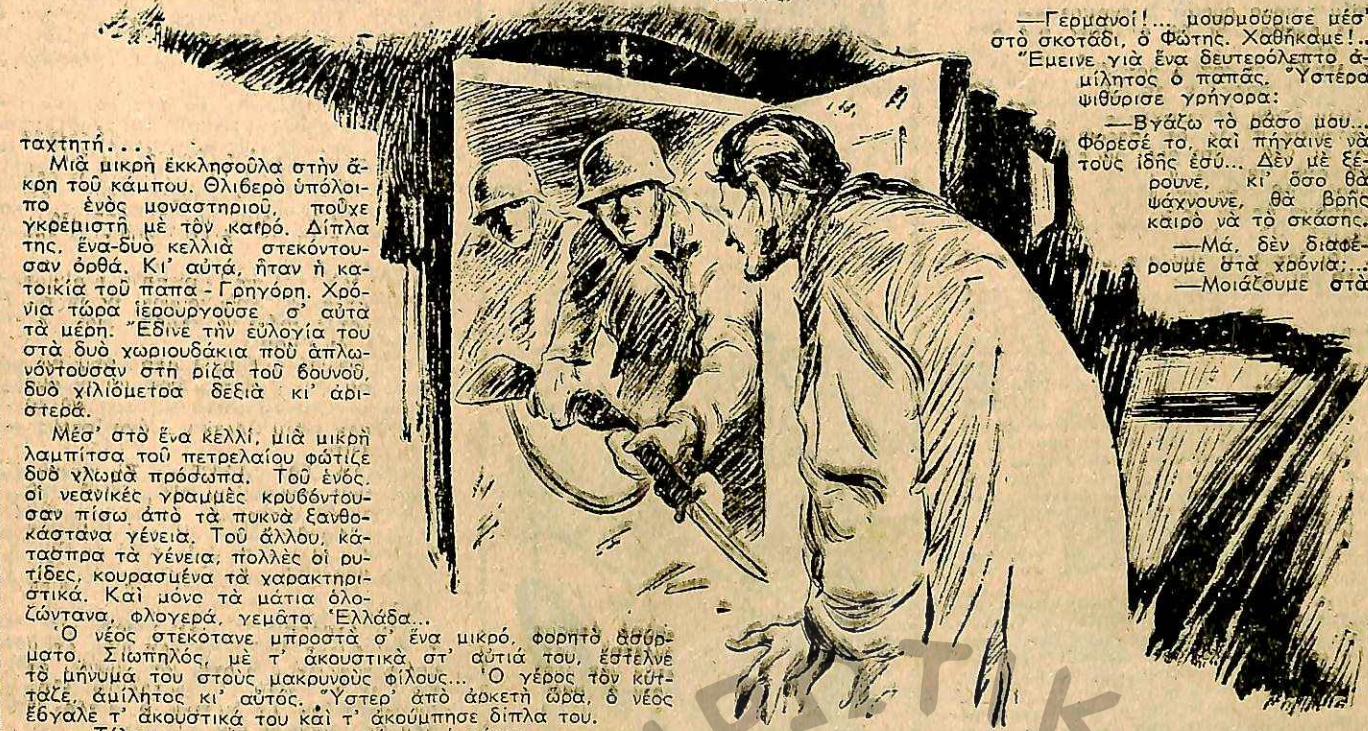
— Ας ποτίστη, λοιπόν! φώναξε επίσημα ο παπας, σηκά-νοντας ψηλά τo κάτασπρο κεφάλι του.

Σάν άπάντησι στα λόγια του, ακούστηκε από μακριά ο θορύβος ενός αυτοκινήτου, που πλησίαζε. Πετάχτηκε ο Φώτης, κι' άρπάζοντας τή λάμπα, τήν έσβυσε μ' ένα δυνατό φύση-μα. Οι δυο άντρες μείναν ακίνητοι μέσ' στο σκοτάδι, με τις ανασές τους καμμένες. Σε λίγο, ο κινητήρας έπαψε ν' ακού-γεται. Βαρέα βήματα όμως, αντηχήσανε στο χώρο. Κι' ύστε-ρα, ένα δυνατό χτύπημα στην κλειστή έξαπορτα της έκκλη-σούλας.

— Γερμανοί!... μουρμούρισε μέσ' στο σκοτάδι, ο Φώτης. Χαθήκαμε!... "Εμεινε για ένα δευτερόλεπτο α-μίλητος ο παπας. "Υστερά ψιθύρισε γρήγορα:

— Βγάλώ τo ράσο μου... Φόρεσέ τo, και πήγαινε να τούς ίδης έσύ... Δεν με ξε-ρουνε, κι' όσο θα ψάχνουνε, θα βρής καιρό να τo σκάσεις.

— Μά, δεν διαφέ-ρούμε στα χρώνια... — Μοιάζουμε στα

— Ψάξτε, τέκνα μου, είπέ μελίχια ο άσυρματιστής.

γένεια!... μουρμούρισε ο παπας. — Εσύ είσαι ηλικιωμένος, πάτερ μου... Τά γένεια σου είν' άσπρα...

— Πού να ξέρουν οι Γερμανοί άν ο παπας αυτής της έκ-κλησίας ειναι γέρος ή νέος; "Αν έχη γένεια άσπρα ή ξανθά; "Όσο μιλούσε, είχε βγάλει τo ράσο του ο παπα-Γρηγόρης.

"Ο άσυρματιστής τo φόρεσε μηχανικά.

— Κι' έσύ, παπα-Γρηγόρη... τόν ρώτησε.

Δευτερο χτύπημα, πιο δυνατό, στην πόρτα της έκκλησίας ακούστηκε, μαζί με τις δυνατές κραυγές και τις διαταγές των Γερμανών.

— Πήγαινε... πρόσταξε ο παπας μέσα στο σκοτάδι. Για τήν "Ελλάδα! Εσύ χρειάζεσαι, θα ξαναπολεμήσης... Πήγαινε. Τόν έσπρωξε απ' τή μικρή πορτούλα που συγκοινωνούσε με τo ιερό της έκκλησίας. Προχώρησε ψηλαφητά ο Φώτης — ένα καντήλι ήταν αναμμένο μονάχα δεξιά στην "Ωραία Πύλη — κι' έφτάσε στην πόρτα. Τράβηξε τo σύρτη. Άμέσως με τά όπλα νός φαναριού έπεσε άπάνω του. Τρείς άντρες με τά όπλα στο χέρι τόν τριγύρισαν. "Ενας τέταρτος — ο διερμηνέας — τού μίλησε έλληνικά:

— Τα ραδιοφωνόμετρα μας δείχναν ότι κάπου εδώ λεί-τουργεί πομπός... Θα ψάξουμε μέσ' στην έκκλησία!...

— Φάξτε, τέκνα μου... είπέ μελίχια ο άσυρματιστής.

Ψάξανε οι τρεις άντρες τήν έκκλησούλα, αναστατώνσανε τo ιερό, γκρεμίσανε τήν "Αγία Τράπεζα... Μέσ' στο σκοτάδι, βρήκε καιρό ο Φώτης να γλυστρήση δώω. Στη ρίζα τού βου-νού, κατακάλυψε μέσα σε μία χαράδρα, κι' εκεί πέταξε τά εσάα. "Εδγαλε τo πιστόλι του και προχώρησε...

"Από μακριά, ακούσθηκε μία ριπή αυτομάτου. Χλωμός ο άσυρματιστής στάθηκε μέσ' στη βαθεία νύχτα κι' έκανε τo σταυρό του. "Ο παπα - Γρηγόρης είχε πληρώσει τo φόρο τού αίματος στο καινό θυσιαστήριο τού "Ελληνικού κλήρου με σίματα στην θυσία τού "Ελληνοπούλου...

Η ψυχή του είχε πετάξει ψη-τήν άδάμαστη παλληκαριά... "Η ψυχή του είχε πετάξει ψη-λά, για να πάη να συναντήση τις ψυχές τού Γρηγορίου τού Πέμπτου, και τού Παπαλέσσα, για τή Λευτεριά της "Ελ-λάδος!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τί πρέπει να ξέρετε ΓΙΑ ΤΟ ΦΩΤΙΣΜΟ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΣΑΣ

Η επίδραση του στην όμορφη της γυναίκας

Ο τεχνητός φωτισμός ενός σπιτιού έχει εξαιρετική σημασία. Όχι μόνο η υγεία μας, αλλά και το κέφι μας εξαρτάται απ' αυτόν, ιδίως κατά τους χειμερινούς μήνες. Θα πρέπει, όμως, να προσθέσουμε, ότι με τον τεχνητό φωτισμό των σπιτιών, συνδέονται διάφορα ζητήματα οικονομίας ή σπατάλης.

Υπάρχει, τέλος, μία στενή σχέση μεταξύ του τεχνητού φωτισμού και της γυναικείας γοητείας. Ένας κατάλληλος φωτισμός, υπογραμμίζει την όμορφη της γυναίκας, ενώ το αντίθετο συμβαίνει μ' έναν κακό φωτισμό.

Ορίστε τώρα μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρετε για το φωτισμό των σπιτιών σας:

1) Το χρώμα των τοίχων ενός δωματίου επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό τον τεχνητό φωτισμό, όπως, άλλωστε, και τον φυσικό. Αν μία λάμπα των 60 κηρίων φωτίζει άπλετα ένα δωμάτιο με λευκούς τοίχους, η ίδια λάμπα θα είναι ανεπαρκής για ένα δωμάτιο με τοίχους γκριζούς ή καφέ. Την ίδια επίδραση έχουν και τα χαλιά, τα έπιπλα, τα παρapiτάσματα κλπ.

Τα πειράματα που έχουν γίνει, απέδειξαν ότι:

1. Το λευκό ταβάνι αντανακλά από το φως τα 80 %.
Οι λευκοί τοίχοι αντανακλούν τα 65-80%
» κρέμ » » » 55-70%
» ροζ » » » 55-65%
» κίτρινοι » » » 45-60%
» μπλε » » » 40-45%
» γκριζόλευκοι » » » 25-35%
» καφέ τοίχοι » » » 10-25%

2. Μία ακαθάρτη λάμπα μπορεί ν' απορροφήσει τα 40-50% του φωτός που εκπέμπει. Για το λόγο αυτό, οι λάμπες, τα αμπαζούρ κλπ., πρέπει να καθαρίζονται συχνά με νερό, στο όποιο μπορούμε να προσθέσουμε και μερικές σταγόνες αμμωνίας.

3. Μία μεγάλη λάμπα καταναλώνει λιγότερο ρεύμα από τρεις ή τέσσερες μικρότερες, που μας δίνουν το ίδιο αέριοσμα κηρίων μ' αυτήν.

4. Ένα πολυφωτο τραπέζι, πρέπει να βρίσκεται σε ύψος 1 μ. 20 από το τραπέζι. Προκειμένου δε για ένα πολυφωτο, που δεν βρίσκεται πάνω από τραπέζι, η απόσταση του από το πάτωμα δεν πρέπει να είναι μικρότερη από 2 μ. 15.

5. Ο άμεσος φωτισμός — μία λάμπα με αμπαζούρ, κρεμασμένη από το ταβάνι, που ρίχνει όλο της το φως προς τα κάτω — έχει το μειονέκτημα ότι θαμπώνει τα μάτια και δημιουργεί σκιές που κουράζουν.

Το φως αυτό γερνάει και άσχημιζει το γυναικείο πρόσωπο. Γιατί κάνει πιο έντονες τις ρυτίδες, ενώ, από τ' άλλο μέρος, εξαφανίζει την όμορφη του χαμόγελο, τη γοητεία του βλέμματος, τη λαμψη των δοντιών.

6. Ο έμμεσος φωτισμός — το φως που προβάλεται προς το ταβάνι, απ' όπου διαχέεται στο δωμάτιο — έχει το μειονέκτημα ότι είναι περισσότερο δαπανηρός. Πρέπει, εξ' άλλου, να είναι το ταβάνι ανοιχτόχρωμο και λείο.

Οι ατέλειες ενός γυναικείου προσώπου, πολύ δύσκολα κρύβονται κάτω από ένα τέτοιο φως. Τα μάτια, όμως, διατηρούν τη λαμψη τους και γενικά η έκφραση δεν παραμορφώνεται. Ο φωτισμός αυτός είναι ιδεώδης για ένα πραγματικά όμορφο γυναικείο πρόσωπο.

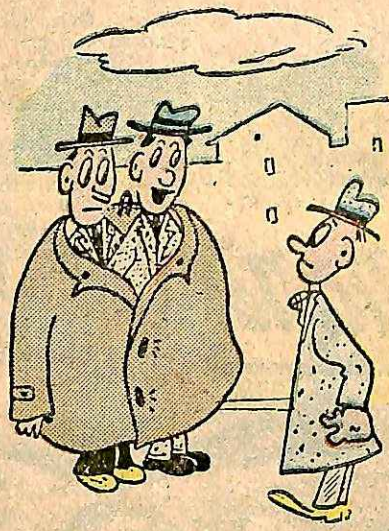
7. Μικτοί φωτισμοί. Έχουν το πλεονέκτημα ότι σκορπίζουν ομοιόμορφα το φως παντού. Μία γυναίκα που δεν έχει να κρύψει τίποτα, δεν πρέπει να τους φοβάται.

8. Διαχυτοί φωτισμοί με αντανακλαστήρες ή μικρούς προβολείς, τοποθετημένους με τρόπο, ώστε να φωτίζουν άπλετα το δωμάτιο.

Για να μην διακρίνονται οι ρυτίδες ενός γυναικείου προσώπου, μ' έναν ισχυρό φωτισμό, πρέπει το φως να πέφτει από εμπρός. Οι λάμπες που βρίσκονται στο ύψος των ματιών είναι ιδεώδεις. Αν το δωμάτιο έχ' έναν κεντρικό άμεσο φωτισμό, είναι απαραίτητο να τον εξουδετερώσουμε μ' έναν έμμεσο τρόπο.

Στην περίπτωση αυτή πρέπει να βάλουμε τις λάμπες γι' αυτό το δεύτερο φωτισμό πολύ χαμηλά.

9. Ο φωτισμός με φθορίζουσες λάμπες, είναι οικονομικότερος από τον συνηθ. Μεταβάλλει όμως τη γυναίκα σε κούκλα χωρίς ψυχή και υπογραμμίζει όλες τις ατέλειες του προσώπου της.

—Κληρονομήσαμε μαζί το μακαρίτη το θείο μας!

ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

—Ομολογώ ότι ωραιότερο δεν τόν είχα ξαναδ' ποτέ το μακαρίτη τον πατέρα σου!..

ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Ο σύζυγος: Δεν μπορώ να πάρω μόνο το ένα;...

Φυτικοί χυμοί ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ

Φτηνοί και αποτελεσματικοί

Σε κάθε εποχή, οι χυμοί των φύλλων και των λουλουδιών διαφόρων φυτών, χρησιμοποιήθηκαν πολύ για την υγεία και την καλλονή. 'Ας ιδούμε, λοιπόν, τις ιδιότητες μερικών απ' αυτά και τον τρόπο της χρησιμοποίησής τους. Πρόκειται για φυτά κοινά, κοινότοπα, που θα σας δώσουν θαυμάσια αποτελέσματα, καλύτερα από πολλές ακριβές κρέμες και χημικά προϊόντα, δίχως να κάμετε κανένα σχεδόν έξοδο.

ΚΡΙΝΟΣ.— Το έγχυμα των λουλουδιών του (το νερό δηλαδή, μέσα στο όποιο έχουν βράσει αυτά τα λουλούδια) συνιστάται για το πλούσιο των ματιών, ύστερα από ένα ξενύχτι ή ένα ταξίδι. Το ίδιο υγρό κάνει επίσης να μεγαλώνουν οι βλεφαρίδες.

ΧΑΜΟΜΗΛΙ.— Το έγχυμά του είναι θαυμάσιο για τα μάτια. Το χρησιμοποιείτε σε πολύ ζεστές κομπρέσες, που τοποθετούνται πάνω στα κλειστά βλέφαρα. Όταν είναι πυκνό, δίνει στα καστανά μαλλιά ωραίες χρυσές αποχρώσεις, και ζωηρεύει πολύ τα ξανθά που έχουν ξεθωριάσει.

ΚΑΡΟΤΑ.— Το νερό όπου έχουν βράσει καρότα, πίνεται ζεστό, το πρωί, με το στομάχι άδειανό ακόμη, για να καθαρίσει το δέρμα.

ΑΓΓΟΥΡΙ.— Είναι άριστο για να μαλακώσουν και ν' ασηπρίζουν τα μπράτσα. Τρίβετε καλά τα μπράτσα σας με φέτες αγγουριού πολύ ώριμου, αλλάζοντάς τις κάθε τόσο.

ΦΥΛΛΑ ΚΑΡΥΔΙΑΣ.— Το πυκνό έγχυμά τους σκουραίνει τα μαλλιά. 'Ιδίως δίνει ωραία αποχρώσι, στις κοκκινωπές τρίχες. 'Αφού πλύνετε μ' αυτό τα μαλλιά σας, τ' αφήνετε ύστερα να στεγνώσουν, δίχως όμως να τα ξεπλύνετε με καθαρό νερό.

ΤΣΟΥΚΝΙΔΑ.— Το έγχυμα των άσπρων λουλουδιών της (10 έως 15 δράμια λουλούδια για κάθε όκα νερό), καθαρίζει το πρόσωπο απ' τα εξανθήματα και τα έκζεμα. Το πίνεται το πρωί, πριν από το δείπνο.

ΣΤΑΦΥΛΙ.— Ο χυμός του ωφελεί πολύ τοπικά τα υπερβολικά λιπαρά πρόσωπα. Είναι είδος λουσίων στυπτικής και αντίλιπαρης.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Με τα πέταλα του τριαντάφυλλου, μπορείτε εύκολα να φτιάσετε τριαντάφυλλόνερο, πολύτιμο για την περιποίηση της καλλονής. 'Η συνταγή είναι απλή: Βάζετε 300 δράμια πέταλα από κόκκινα και ροζ τριαντάφυλλα μέσα σ' ένα δοχείο πλήρες ή από πορσελάνη.

Προσθέτετε 1 λίτρο άπσταγμένο νερό (που το προμηθεύεθε απ' το φαρμακείο) και 25 δράμια χοντρό αλάτι της κουζίνας. Αφήνετε ύστερα το δοχείο σκεπασμένο επί 6 μέρες, ανακατεύοντας κάθε τόσο το περιεχόμενό του μ' ένα ξύλο. Τέλος, φιλτράρετε το υγρό και το βάζετε μέσα σε μπουτίλια, που τις βουλάνετε ερμητικά και τις φυλάτε σε δροσερό και σκοτεινό μέρος.

ΦΑΣΚΟΜΗΛΙΑ.— Το έγχυμα των φύλλων της (30 δράμια φύλλα σε 1 όκα νερό), συνιστάται ως λουσίων για το πρόσωπο κατά των εξανθημάτων. 'Επίσης, σε έντριβες του τριχωτού δερματος του κεφαλιού, κατά της πιτυρίδας.

ΖΑΜΠΟΥΚΟΣ.— Το έγχυμα των λουλουδιών του (15 δράμια σε μία όκα νερό) είναι αποτελεσματικό κατά της αμπνίας. Μπορεί ακόμη να χρησιμοποιηθεί σε κομπρέσες για ένα κουρασμένο πρόσωπο.

ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.— Το έγχυμα των λουλουδιών τους, βρασμένων με γάλα, ασηπρίζει εξαιρετικά το πρόσωπο και την επιδερμίδα γενικώς.

Η προσοσία των έπιβατων από τις ακτινοβολίες

Οι έπιστήμονες σήμερα έχουν υπολογίσει ότι η ενέργεια που παράγεται από μισό περίπου κιλό ουρανίου είναι αρκετή για να έπιτρεψη σ' ένα μεγάλο αερόπλοιο να κάμη τέσσερες φορές το γύρο του κόσμου πάνω από το 'Ισημερινό. Το ίδιο χρήσιμη λοιπόν πρόκειται να είναι αυτή η ενέργεια και για ένα άλλο μέσον συγκοινωνίας: το αυτοκίνητο. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς που έγιναν κατά τον τελευταίο καιρό, μία μικρή σφαίρα ουρανίου, βάρους μόνον 30 γραμμαρίων, είναι ικανή να τροφοδοτήσει για δέκα χρόνια έναν κινητήρα αυτοκινήτου, δυνάμειως 160 ίππων!

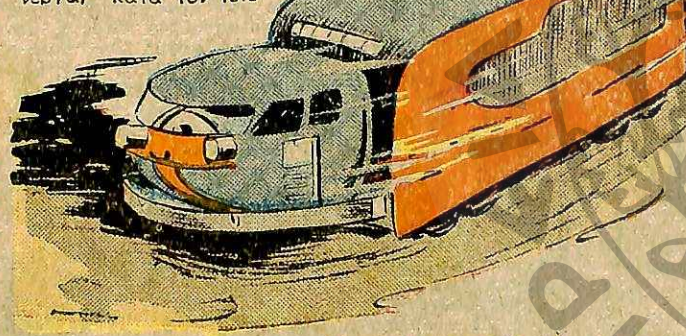
Αλλά κι' εδώ, όπως και για το αερόπλοιο, οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι τεχνικοί είναι τεράστιες. Δυσ' δε απ' αυτές έχουνται στην πρώτη γραμμή.

Η μία είναι φύσεως γενικής. Πρόκειται για το ότι δεν υπάρχουν επαρκή αποθέματα ουρανίου. Υπολογίζεται ότι, αν ο άνθρωπος και οι άλλες καύσιμες ύλες που χρησιμοποιούνται σήμερα στη βιομηχανία και τις μεταφορές, έπρεπε ν' αντικατασταθούν εξ' ολοκλήρου με ουράνιο 235, το τελευταίο αυτό μέταλλο δεν θα υπορούσε να ιάε εξητηρητήση περισσότερο από 60 χρόνια.

Η δεύτερη δυσκολία προέρχεται από το τεράστιο βάρος που πρέπει να έχη ο ατομικός κινητήρ. Η ίδια δυσκολία παρουσιάζεται και για τα αερόπλοια. Για τα τελευταία, όμως, είναι δυνατόν ν' αντιμετωπισθ' με κάποιο τρόπο το ένδεχόμενο της εγκαταστάσεως πάνω σ' αυτά ενός κινητήρος βάρους 100 τόννων.

Αλλά ένας τέτοιος κινητήρ είναι τελείως ακατάλληλος για τα αυτοκίνητα. Κι' αν ακόμη υποθεθ' πως θα καταστή δυνατόν να περιορισθούν οι διαστάσεις του, παραμένει πάντοτε το ζήτημα της προστάσεως των έπιβατων του αυτοκινήτου από τις ακτινοβολίες του ουρανίου. Για την προστασία αυτή απαιτούνται πλάκες μολύβδου μεγάλου πάχους. Το βάρος τους υπολογίζεται σε 50 τόννους. Πού, λοιπόν, θα μπορούσαν να τοποθετηθούν πάνω σ' ένα αυτοκίνητο μετρίων διαστάσεων; Για τους λόγους αυτούς, η ιδέα της χρησιμοποίησεως ατομικών σπηλών για την κίνηση των αυτοκινήτων έχει εγκαταλειφθ' σήμερα τελείως. Οι τεχνικοί, όμως, έχουν προσανατολισθ' από καιρό προς την κατεύθυνσι μίας άλλης λύσεως, που φαίνεται πραγματοποιήσιμη. Προτείνουν, δηλαδή, αντί για τις ατομικές στήλες, τις καλούμενες ατομικές μπαταρίες, που δεν θα διαφέρουν από τους σημερινούς ηλεκτρικούς συσσωρευτές. Οι δε μπαταρίες αυτές θα γεμίζουν από μία ατομική στήλη.

Ο γνωστός Αμερικανός φυσικός Γεώργιος Γκάμωφ γράφει σχετικά: «Μπορούμε να συγκεντρώσουμε την παραγόμενη από μεγάλα ατομικά έργοστάσια ενέργεια του ουρανού σε ειδικούς ατομικούς συσσωρευτές. Μπορούμε επίσης να υποβάλουμε τα κοινά σταθερά στοιχεία στις ισχυρές ακτινοβολίες ουδετερονίων που παράγονται από μία ατομική στήλη και να τα μετατρέψουμε σε ραδιενεργά, κατά τον ίδιο

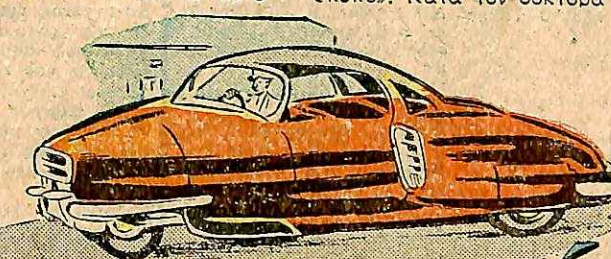

Ατομικός συρμός: Το πρώτο όχημα είναι η μηχανή. Πίσω από το θάλαμο του οδηγού βρίσκεται ένα όχημα με ισχυρή θαλάκισα από μολύβδο, που θα περιλαμβάνει την ατομική στήλη και τον ατομικό κινητήρα. Το φορτίο ενός παρομοίου συρμού μπορεί να είναι εξαιρετικά μεγάλο.

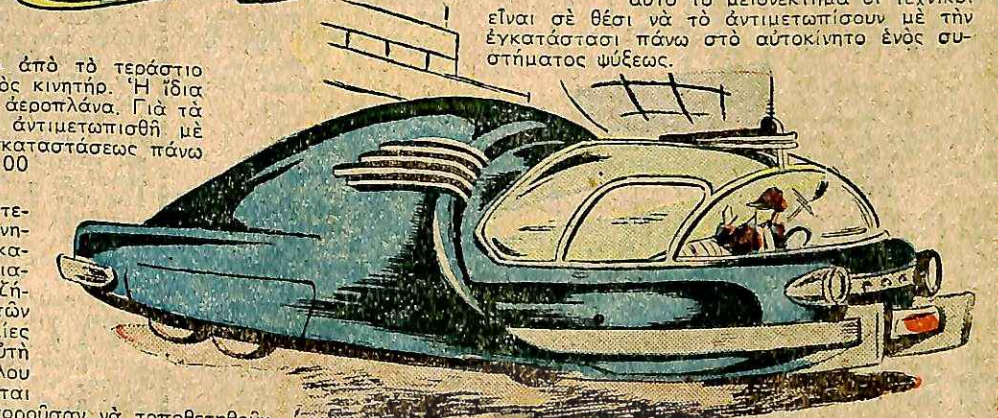
τρόπο που το U 238 μετασχηματίζεται σε U 239 και κατ'έπιν, χάρις σε μία νέα διάσπασι του πυρήνος του, σε πλουτώνιο. Αν λοιπόν από τη μεγάλη ποικιλία των στοιχείων που έχομε στη διάθεσί μας διαλέξομε εκείνα, που έχουν την απαιτούμενη περίοδο διασπάσεως και δεν εκπέμπουν ακτινοβολίες «γάμμα» ιδιαίτερες ισχυρές, θα μπορούσαμε να παραγάγομε θερμαντικά στοιχεία κατάλληλα για όποιονδήποτε σκοπό». Κατά τον δόκτορα Λέο Όλινγκερ, εξ' άλλου, το ιδεώδες στοιχείον-βάσις για τους ατομικούς συσσωρευτές είναι το πολώνιον, που, εκτός του ότι γίνεται εξαιρετικά ραδιενεργό όταν εκτεθ' στις ακτινοβολίες μίας ατομικής στήλης, παρουσιάζει επίσης το πλεονέκτημα ότι εκπέμπει ακτινοβολίες «γάμμα» σε πολύ περιορισμένη κλίμακα.

Έτσι για την προσοσία των έπιβατων μερικές πλάκες μολύβδου μετρίου πάχους θα είναι αρκετές.

Η ατομική μπαταρία έχει όμως, ένα μειονέκτημα: δεν σβύνει ποτέ! Κι' όταν ακόμη το αυτοκίνητο βρίσκεται στο γκαράζ ή η μπαταρία εξακολουθεί να εκπέμπει θερμότητα. 'Επειδή δε θα μείν' άχρησιμοποίητη, υπάρχει κίνδυνος να προκαλέση πυρκαϊές και έκρηξεις. Αλλά και αυτό το μειονέκτημα οι τεχνικοί είναι σε θέση να το αντιμετωπίσουν με την εγκατάστασι πάνω στο αυτοκίνητο ενός συστήματος ψύξεως.

Τα ατομικά ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΕΠΑΝΩ: Αυτοκίνητο που τροφοδεύεται από συσσωρευτές περιέχοντες ραδιενεργά στοιχεία. Το σύστημα προστασίας είναι εδώ πολύ περιορισμένο και έπιτρεπει στο αυτοκίνητο να έχη μικρές διαστάσεις. **ΚΑΤΩ:** Σχέδιο ατομικού αυτοκινήτου εξη θέσεων. Οι μεγάλες του διαστάσεις οφείλονται στην ανάγκη προστασίας των έπιβατων του από τις ακτινοβολίες του ατομικού κινητήρος. Το αυτοκίνητο αυτό έχει τρεις τροχούς. Ο τρίτος βρίσκεται στη μέση περίπου, κάτω από τον ατομικό προωθητήρα.

Πιο εύκολη από του αυτοκινήτου είναι η κατασκευή σιδηροδρομικών μηχανών, που λόγω των διαστάσεών τους έπιτρέπουν την εγκατάστασι όγκωδών και μεγάλων βάρους κινητήρων. Σημαντικές θα είναι επίσης οι έρευνες της ατομικής ενέργειας στην περιοχή των ναυτικών κατασκευών. Ως γνωστόν, το Αμερικανικό Ναυτικό διέταξε ήδη την κατασκευή του πρώτου ατομικού υποβρυχίου το έκτοπλοιο του οποίου θα είναι 2.500 τόννων και θα υπορ'η να αναπτύξη ταχύτητα 30-37 κόμβων. Θα υπορ'η να ταξιδεύη επί πολλές ημέρες και να παραμείν' κάτω από την επιφάνεια της θαλάσσης επί πολύ περισσότερου χρονικού διαστήματος από το υποβρύχιο, που είναι έφωδιασμένα με το γεωμετρικό σύστημα «Σύνοκελ».

Παρά το παρόν, λοιπόν, το κόστος της ατομικής ενέργειας στη χρησιμοποίησι της για μη πολεμικούς σκοπούς: Ο δόκτωρ Άσταντ διευθυντής του τμήματος μελετών της ατομικής έρευνας, κάνοντας ώριμένους υπολογισμούς βρίσκει, πως το κόστος θα είναι 1400 δολάρια κατά κιλόβατ και 1000 δολάρια κατά ίππον. Ανάλογο θα είναι το κόστος της ατομικής ενέργειας για τα ατομικά αυτοκίνητα, σιδηροδρομικές μηχανές κτλ.

Παρά το παρόν, λοιπόν, το κόστος της ατομικής ενέργειας είναι όχι απλώς υψηλό, αλλά υπέρογκο! Ο άνθρωπος, ή βενζίνη κτλ. μας παρέχουν ενέργεια πολύ φθηνότερη. Αλλά οι έρευνες συνεχίζονται. Και πιστεύεται ότι δεν θ' αργήση να έρθη η ημέρα που η ατομική ενέργεια θα γίνει εξαιρετικά φτηνή ή γενικευθ' η χρησιμοποίησι της.

A black and white photograph showing a group of men in suits gathered around a table, looking at and signing documents. Above them are two banners: "ODMÆRKE LEGE HELSINGFORS" and "ODMÆRKE SPILKAR HELSINGFORS".

63

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

.....

.....

H. NELSON T.

Ο άμανές τοῦ Χότζα

ὅς πῶς εἶχε νὰ χαρῇ μ' ἐξυπνὸν ἀν-
θρώπο τὸν ἔβαλε ἀπὸ τὴν ἴδια ἡμέ-
ρα φύλακα στὸ μπεζαχτᾶ του!

Παράξενο διήγημα

Τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου, εἶχε πέσει

νεαρό εκείνο Γάλλο!... 'Αδύνατον να
έπιρόκειτο για προσίτησι! Ξαν

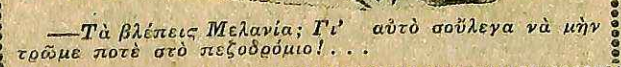
Ἡ ἀρραβωνίαστικία τοῦ Ἑρχα-
 ρῆταν ἀληθινὰ ἀρρωστη σοβαρά. Ἀλ-
 λ' ἐν πνεύματι προύκτανε ὁ κύριος περὶ

πολύς μέντοι κωφ το θεωρούσε... ΕΛ
ξήριο τῆς μακροβιότητος!

ΡΥΤΙΔΕΣ

Πρέπει να αποφεύγετε τις καταχρήσεις, τα ξενύχτια, τους κόπους και γενικά την ψυχική και σωματική

.....

—Τί νά κάνουμε, κύριε αστυφύλακα, αφού δέν σταματούν άλλοιως τά λεωφορεία που περνούν;

—Άσε τὸ κόλπο τοῦ ὑπνοβάτη, παληομουρ-
ντάρη!... Τὸ κλείδωσα ἐγὼ ἀπ' ἔξω τὸ δω-
μάτιο τῆς ὑπηρετρίας!...

Ἀπαραίτητη διόρθωσις...

ΣΤΗΝ ΚΑΜΠΙΝΑ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ
—Κί' ἄλλος λαθρεπιβάτης!...